

Marija Keljan

*Srpsko-Turski
Ljubavni obračun u Parizu*



www.ljubavusiframa.com

Ljubav i čovjekoljublje je sve.

Ko to ne umije i ne može, uskraćen je u životu.

*Svi koji su voljeli i vole, treba da budu
ponosni.*

*Imajte razumijevanja i samilosti prema
onima koji to ne mogu, ne žele ili ne umiju.*

Možda im nije dato...

POGLAVLJE 1.

Prilazeći naselju, osvrtao se. Mnogo toga se promjenilo od njegovog djetinjstva. Ali i dalje to je bio sivi i hladni dio Pariza.

Doselili su se kad je on imao devet godina. Tu im je stanovala rodbina koja ih je primila, a poslije su našli stan u blizini njihovog.

Roditelji su se odavno preselili, a stric je i dalje ostao na istoj adresi. S njim je ostala i Erenova tetka, sestra njegovog oca. Najstarija od njih, bila je njegovom ocu i stricu kao druga majka. Želio je da i ona ide s njima u novu kuću, ali je to odbila.

Sad je bila nešto loše i htio je da je vidi. Imala je godina i bojao se da neće stići, možda mu je ovo posljednja prilika.

Na ulazu u zgradu dočekali su ga stric i strina, bili su iskreno obradovani što ga vide. Od kada je njemu krenulo u životu, nije ni njih zaboravio. Pomogao im je da se srede i kupe još jedan stan, a njihovim sinovima da otvore svoju firmu.

Na početku je htio stan kupiti tetki, ali ona to nije željela. Tražila je da pomogne stricu, manje će ga koštati, a njoj ionako ne treba.

- Pa kako ste mi svi, kako tetka? – upita ih kad su se pozdravili.

- Ma šta pitaš! Tetka kao tetka, zar je ne znaš. Juče smo mislili da je gotova, eno je danas već puši kao kotlarnica, opet je nadimila cijeli stan. Zinaida više na nju, ali ništa ne pomaže.

- Dobro je? – iznenadi se Eren.

Tetka je bila neuništiva, bila je heroj njegovog djetinjstva. Uvijek ga je branila, nije dala starijoj braći na njega. Kroz cijeli život su ga vodili njeni savjeti i.. ljubav jedne žene.

Nije sad bilo vrijeme da misli o njoj. Ali čim je došao u ulicu, odmah je pomislio prvo na nju, činilo mu se da će je vidjeti, neka se čežnja u njemu probudila, neka nada.

A bio je realan i svjestan da ne živi više tu, da se preselila iako je zadržala stan u naselju, da se udala i razvela, i da ga je sigurno zaboravila. On nju nije nikada.

Bio je najmlađe dijete od šestoro djece njegovog oca i strica, pet dječaka i jedne djevojčice, stričeve kćeri Melihe. Eren je imao dva starija brata Kenana i Demira, a stric je imao jednu ćerku i dva sina, Ferida i Samira.

Od svih njih on je ispao najmirniji, najosjećajniji i najnježniji. Vjerovatno su ga zato voljele dvije jake žene. I tetka i ona su bile strašno jake. Pomagale su drugima a sve boli su držale u sebi, nikome se nisu žalile. niti od koga tražile pomoć.

Ulazeći u stan odmah se osjetio jaki miris tetkinog duvana. Strina je držala sve čisto kao u apoteci, ipak nije mogla ničim uništiti miris cigare. To ga je nasmijalo i oraspoložilo.

- Je li doš'o mali Zinaida? – poviče tetka iz svoje sobe.

Strina zavrne očima odmahujući glavom. Iako se činilo da se buni, u stvari je jako voljela tetku. Kad joj njeni nisu dali da se uda za strica, tetka ju je nagovorila da pobjegne i stala u njenu zaštitu, i pred njenog oca.

Nije se bojala njegovog bijesa, a svi su se oni bojali nje. Bila je neustrašiva. Isprašila je Zinaidinog oca pa je popustio. A pričalo se da postoji i neki dug između dvije porodice, i da se tetka trebala udati za Zinaidinog strica dok su živjeli u Turskoj.

Eren se pojavi na vratima sa osmjehom. Ona ciknu i pruži ruke kad ga vidi. Kad god bi ga zagrlila kao da bi mu dala snagu. Obožavao je njen zagrljaj i.. zagrljaj još jedne žene. O, šta ga je spopalo danas... Ali najgore što nije samo danas, umjesto da je vremenom zaboravi on je sve više mislio na nju.

Danas mu je bilo još gore, bio je uzrujan jer se vratio tamo gdje je sve počelo, u stari kraj. Trebale su mu duge godine da shvati da ljubav kojom ga je ona voljela nije lako naći u životu, a da je nije doživio, niko ga ne bi uvjerio da takva ljubav uopšte postoji...

Ali on ju je probao, i znao je kako prava ljubav izgleda... I zato sada nije mogao da se skrasi ni sa jednom, jer nije od njih dobio ni dio onoga što mu je ona dala...

- Ljepoto tetkina! Radosti tetkina dobra... - kroz suze mu je tepala.

-Tetka... – grlio ju je htijući joj dati dio sebe da je ojača i da mu poživi još koju godinu.

- Je si li mi šta donio ili si došao praznih ruku? – šapnu mu na uvo dok ga je grlila.

To ga natjera na smijeh. Bila je nepopravljiva. Znao je bez čega se ne dolazi njoj u posjetu, bez cigara i bez rakije. Rakiju je morao sakriti a cigarete nije morao.

Stric i strina su ih ostavili da se pozdrave, pa se nije morao dovijati ni skrivati poklone. Rakiju je samo pomirisala i sretno zamumlala. Cigare je pušila starinske, morao je da kupuje pravi duvan na kile, snalazio se kako je znao i umio da joj nabavi najbolje. Kao dijete ga je naučila da joj mota duvan.

Po licu joj je vidio da je zadovoljna, namjestila se u krevetu i uhvatila ga za ruku. Smiješila mu se. On se opet sagnu poljubivši je u maleni obraz. Bila je mala, sitna rastom ali imala je hrabrosti kao da je grmalj od dva metra.

- Pa kako si mi ti, ljepotane moj? Radiš, radiš... Da nije malo mnogo... - reče mu zabrinuto.

- Nije mi teško, a lijepe su pare tetka.

- Da, da, ko bi rekao da ćeš uspjeti u tome. A ti si bio uporan. A za sve je kriva tvoja Jelena.

Njega presječe. Samo mu je falilo da je se i ona sjeti. Gledao je u nju zbunjeno i iznenađeno bez riječi. Otkud sad i njoj ona na pameti?

Vidjela da se trgao i pogledao je iznenađeno. Stara žena spazi u njegovim očima bol. Aaa, znači, nije bio ravnodušan prema njoj, još mu je bila u srcu.

- Sjećam se čim smo doselili uvijek je posebno pazila na tebe. Kako te samo sredila kad si krenuo u školu, bio si najljepše uređeno dijete prvi dan...

On proguta knedlu. Sjećao se toga. Sjećao se kako mu je rekla da se ne plaši, da on to može, pa iako možda ne razumije jezik, ima divan osmjeh pa ih može sve šarmirati s njim.

I tako je radio, svi su ga vidjeli lijepo uređenog, kosu mu je sredila gelom, lijepo začušljala, obukla mu košulju, prsluk, lijepe pantalone. Štipali su ga za obraz. a on im se smješкао kao što mu je ona rekla.

Ujutro kad je izišao ispred svih tako uređen, braća i rodbina su ga zafrkavali. Na rubu suza, pogledao je u tetku, a ona se samo smješkala klimajući glavom.

Rekla mu je da ne obraća pažnju na braću, da mu samo zavide što je lijepo sređen.

I tako se on pojavio u školi. Taj dan je odredio cijeli njegov život, u stvari ona ga je odredila. Kako ga je pazila tada, nastavila je i dalje. Osigurao je sebi mjesto u životu koje mu je pomoglo, da od morskog kretanja u stranu školu, to postane dio njegovog života koji je jako zavolio.

- Čuješ li se s njom? – upita ga tetka tiho.

Čudio se odakle tetki danas ona na pameti. Zašto je toliko spominje. Nije mu dobro legao ovaj razgovor. Samo je odmahnuo glavom namršteno.

- Ideš li do Ferida? – ispitivala je dalje.

- Otići ćemo kasnije, htio sam da prvo tebe vidim. Čuo sam da su se lijepo smjestili. Gdje su tačno kupili stan?

Vidio je da ga gleda. Nije mu bilo jasno zašto ga tako posmatra.

- Erene... Ovo će te malo iznenaditi... - reče mu ona oklijevajući.

On odjednom osjeti da su mu leđa mokra.

Nešto nije valjalo, osjećao je to. Činilo mu se da ono što slijedeće bude čuo neće biti prijatno.

-Tetkino milo, Ferid je kupio... njen stan.

Kao da mu je nešto puklo pred očima. Učini mu se da se krevet na kojem je sjedio pomjera. Hladan znoj počeo da ga obliva.

Stara žena je vidjela kako mu je.

- Niko mi nije rekao – prošaputao je.

- Ja sam tražila od tvog strica da nikome ne govore, da ne bi došlo do tebe, znaš kakva ti je majka... Tako da tvoji nisu ni znali da je Ferid kupio baš njen stan. Kad su došli u posjetu, niko nije naglašavao da je to njen stan, pa je sve prošlo normalno. Tvoji nisu ništa komentarisali, mada me čudi da ti majka to nije izbrbljala. Izgleda da joj je odgovaralo da i zadnja veza između vas bude prekinuta, pa ti je to mudro prećutala. Ja sam očekivala svaki dan da ćeš saznati i da ćeš zvati i pitati šta se desilo.

- Zašto nisi htjela da meni kažu? – čudio se.

Zastala je oklijevajući. Mjesecima se mučila šta i kako da uradi.

- To je tražila ona - reče mu tiho.

- Ona je tražila da mi ne kažeš? – upita pokušavajući da shvati. Zašto?

- Kad su stavili oglas na stan da se prodaje, tvoj stric je zvao. Rekla mu je da će njima dati povoljnije, ali oni nisu imali dovoljno novca za učešće pa su joj rekli da će tebe pitati, ako može da ih malo pričeka. Prekosutra je došla k meni, bila sam sama, izgleda da je čekala da Zinaida ode na pijacu. Kad je došla bila je jako, jako nervozna. Rekla mi je da ne želi da uzmemo pare za učešće od tebe, neka se nekako snađemo, jer da ona ne bi htjela da ti saznaš da kupujemo stan od nje. Rekla mi je otvoreno ako ti budeš znao da će dići cijenu i da neće prodati nama. Ako obave to da ti ne saznaš, daće nam jeftinije da lakše sakupimo potreban novac za učešće. Ja sam ti poslije stricu smuljala kako nije u redu da prve pare budu od tebe, da se snađu za učešće i posude, a da ćeš im ti onda dati da vrate posudbu ako im zatreba, i da nikom ne govore da kupuju stan, dok ga ne kupe da ne izbaksuziraju stvar. Srećom, nisu ništa zapitkivali nego su me poslušali. I tako, nije lično došla na potpisivanje, poslala je potpisan ugovor preko advokata.

Održala je obećanje, dala im je stan dosta jeftinije, pa su u banci lako dobili kredit kad su vidjeli da stan vrijedi mnogo više.

Zato njemu nije bilo ni na kraj pameti da bi Ferid mogao kupiti takav stan. Zbog para koje su dali on je mislio da su kupili neki skromniji. Njen je stan bio mnogo veći. U njenoj zgradi je bilo samo šest stanova na tri sprata i jedan u visokom prizemlju.

Tu je stanovala ona sa roditeljima, a s njima je živio i stric njenog oca, od koga su oni poslije naslijedili taj stan. Taj stric je umro nekoliko godina prije nego što je Eren došao u Francusku, tako da ga nije upoznao.

Zgrada je s prednje strane izlazila na jednu mnogo finiju ulicu nego što je bila njihova, a sa stražnje strane je bila bašta, rijetka u njihovom kraju, sa cvijećem i travom. Tu su se oni igrali.

U produžetku njenog stana, bila je ogromna terasa koja je u stvari bila krov garaža u dvorištu, i koju je njen otac preuredio u terasu, da komšije mogu da se druže.

Sad su rođaci kupili stan koji je imao posebno mjesto u njegovom srcu, stan u kojem je postao muškarac.

Da je znao da se prodaje kupio bi ga on. A onda bi morao da vidi nju. Bi li uopšte htjela da ga proda njemu? Nije vjerovao da bi. Znao je to. Ni on, kao ni ona, na njenom mjestu ne bi mogao da ga daa onome drugome. Da je njegov stan ne bi mogao da ga proda njoj. Ali ipak nije mogla da ga proda bilo kome, dala ga je puno jeftinije, vjerovatno je računala da sve ostaje u porodici.

Ovo nikako nije valjalo. Nikako. Cijelo jutro je imao neki loš predosjećaj, kao da se nešto gadno sprema. On se bojao da tetka nije dobro, nije mu bilo ni na kraj pameti da bi moglo biti nešto u vezi nje.

Potapša ga po ruci, razumjela je da mu nije lako.

- Eto da znaš šta te čeka - reče mu tiho.

- Kad se odselila? - sjeti se da upita.

- Mjesec dana nakon potpisivanja ugovora, došla je jedan dan sa kamionom. U dva dana sve je odvezla. Čula sam da ima kuću u Marseju, da radi u banci, da je neki direktor za nešto.

Zastala je, gledajući ga intenzivno...

- Prvi dan je bila ona, a drugi dan joj je došla i majka sa sinom.

- Bila je sa sinom? – upita skoro bez glasa.

- Daa, lijep dečkić... - reče malo oklijevajući.

Kako ju je pogledao kad mu to reče. Jadnik. Stara se žena sva skupila vidjevši bol i očaj u očima svoga miljenika. Bio joj je zamjena za vlastito dijete.

- Mali ima sedam godina – nastavi ona oprezno, nakon što su nekoliko minuta proveli u tišini, svako sa svojim mislima. Tako je ona rekla Zinaidi prvi dan kad je došla. Sutradan joj je došla majka sa sinom. Mali je odmah došao djeci da se igra. Malo poslije je naišla i Zinaida, pa je njena majka pričala s njom. Zinaida nije ni znala da je Jelenin mali među djecom, a ni ona izgleda nije znala da su joj majka i sin došli. Semi (Feridov sin) kaže da ih je ubrzo pokupila u kola i otišla, ostavljajući radnike da sami dovrše posao. Ja sam sve gledala sa prozora. Vidjela sam da mi dijete nije poznato, ali nisam znala čiji je. Tako da niko od nas, osim Semija, nije znao ko je on.

Opet su oboje zapali u svoje misli...

Nikad nije krio da najviše voli nju i Jelenu. Majka mu je bila na trećem mjestu. Hatidže je njegovo obožavanje njih dviju dovelo do ludila. Stalno se prepirala s njim. Ali njega ništa nije pokolebalo u njegovoj odanosti njima dvjema.

Razmišljala je već mjesecima da li da mu išta spominje. Dvoumila se da li da ga zove da dođe odmah ili da sačeka dok ne dođe sam.

Pitala se cijelo vrijeme da li je ta njihova priča završena. Posljednjih mjeseci, od kad je krenula prodaja stana, izgledalo joj je još zamršenije nego što je ona mislila ranije. Vidjela je da boli nju, znala je da ni njemu nije svejedno, a sad se uvjerila da i njega boli više nego što je pretpostavljala.

Iz njegovog pogleda razumjela je da se u ovih sedamnaest godina ipak između njih nešto odigralo. Pitala se šta se to desilo i kada? Nakon što je otišao iz Pariza? Znala je šta se dešavalo dok je bio tu, ali kasnije nije ništa čula o njima, pa je mislila da je to bila dječija ljubav i da se sve završilo kad je otišao.

Što su godine više prolazile on je bivao sve neveseliji, sve tmurniji, usamljeniji... Pitala se kako će sve ovo završiti.

Sad je imao djevojku, uskoro je trebala biti vjeridba, ali njoj se nije ni malo sviđala. On je tvrdio da je realna i mirna, a njoj je djelovalo da je sebična i hladna. On joj je bio dobra prilika.

Željela je za njega nekoga na koga će moći da se osloni, da ga čuva i pazi. Bio je osjetljiv, a ova nije bila svjesna toga, i nije mogla to da mu pruži. Jednostavno, nije bila žena za njega.

Po njemu je zaključila da nije srećan. Nije znala kako da mu pomogne. Ostao joj je još koji dan života i samo ju je mučilo kako će on dalje. Bio je njen miljenik, nježan, pažljiv, vrijedan. Prvi dio života mu je lijepo išlo poslovno, ali privatno joj se činilo da stvari ne idu u dobrom smjeru.

Sad se dvoumila kako da mu kaže teži dio. Semi joj je rekao da mali ima devet godina a ne sedam, i da se zove Danijel. Osjetila je da je Jelena namjerno lagala. Pitala se zašto je krila djetetove godine i zašto je tako rekla Zinaidi? Elif nikome nije rekla za tu njenu laž, nije željela da ostali počnu da čačkaju po tom. Htjela je da ispita prvo njega, ali se bojala da otvori tu temu.

Vrtio je glavom, pokušavajući da se osvijesti. Više nije bio sposoban za priču.

- Slušaj, ja sad ne mogu da idem tamo, molim te nekako me pokrij, reci da su me hitno zvali ili nešto drugo.

- Dobro, vidim kako ti je.

On nije imao snage da glumi, ni da je gleda u oči. Trebala mu je da bude sam, da se presabere.

- Imam ti još ponešto reći prije nego odapnem. Ti malo dođi sebi, ali nemoj dugo da te čekam. Želim da ti pomognem, pa mogu na miru da umrem. Osjećam da si jako loše. I, znaš šta, baš te briga za sve, i što niste iste vjere i što je strankinja, i što je malo starija od tebe.

- Tetka... pusti to...

- Ako je voliš ti se bori za nju. Ona se uvijek borila za tebe. Dokazala ti je da te voli. Sad si ti na redu. Dala ti je dovoljno vremena da odlučiš šta želiš od života. A ti biraš sve gore i gore. Šta će ti ova štapićasta? Otrovnja je ko zmija. A ima dva'est kila s krevetom. I čini te nesrećnim. Ti si, izgleda, vidio kako prava žena voli, ona ti je pokazala kako izgleda ljubav.

Zato ne možeš da se smiriš. Tražiš ženu koja će te voljeti kao ona, koja će davati a ne samo uzimati, a takve za tebe nema, osim nje.

- Ma tetka, samo ti se čini, pa vidiš da me je zaboravila, da se udala i da ima sina.

- Ajde, ne budali! - lecnu se ljutito. Takva žena voli jednom u životu i ne zaboravlja. Zinaida kaže da joj se čini sada još ljepša nego kad je bila cura. I dalje ima dugu kosu – ovo mu reče namignuvši šaljivo. A izgleda da si joj mrseći kosu pomrsio i pamet, zavodniče tetkin slatki – tepala mu je kao u djetinjstvu, kad bi ih vidjela zajedno. Čim bi otvorio oči otrčao bi k njoj da joj ispleteš pletenice. Ko zna ko joj to sad radi, trebao bi to provjeriti – reče namigujući mu i gurkajući ga šaljivo.

Uzdahnula je i opet se uozbiljila.

- Kad sad povezujem sve što znam čini mi se da mi je jasno šta je radila – nastavi smireno.

On je upitno pogleda.

Ona se napokon ohrabri i odluči da kaže šta je muči...

- Može li mali biti tvoj? – gledala ga je ne trepćući i ne dišići.

On na njeno pitanje zaprepašćeno raširi oči. Kao da mu je zadala udarac u stomak. Nastavila je brzo, nježno i izvinjavajuće, nije htjela da ga rani.

- Ma znaš zašto sam pomislila da je tvoj? Ima isti čuperak na glavi kao ti kad si bio mali, isto mu onako strši kao tebi i stalno se češe po njemu. Ona ti ga je stalno lijepila onom mašću. I trči i igra fudbal kao ti, isto držanje kao tvoje. Kad sam poslije vraćala film da se sjetim detalja, s leđa izgleda kao da si ti, tvoje noge, tvoji pokreti, ramena.

-Tetka! Nemoj me još i ti mučiti. Kako će biti moj? Bili smo zajedno prije deset godina a mali ima sedam! – prasne, izgubivši strpljenje i kontrolu nad sobom. Bio je potpuno van sebe. U šta se izrodio današnji dan? Nije slutio da će danas kapnuti zadnja kap koja će preliteri čašu bola i nezadovoljsva koja se punila godinama.

- A znači, ipak ste bili zajedno... - konstatova zamišljeno, ne ljuteći se na njegov povišeni ton. To je bio dio slagalice koji joj je nedostajao i koji je željela saznati od njega. Sad je ova priča napokon dobila obrise i sve je postajalo mnogo jasnije.

Sa ovim saznanjem potvrdile su se njene sumnje, da je vjerovatno on Danijelov otac. Sad je morala i njemu to nekako saopštiti...

- Čula sam da se brzo razvela, da je bila udata za nekog svog zemljaka, a sad kad je prodavala stan pričali su da je to uradila samo da mu obezbjedi papire. Očito se nije udala iz ljubavi – počne polako pripremajući ga za ono što slijedi.

On se pokajao što se izlanuo. Nije trebao nikome ništa govoriti. To je opet otvorilo staru ranu koja već godinama nikako nije htjela da zacijeli. Malo zaraste, a onda se opet otvori. I tako u krug godinama...

- Nisam ti još rekla sve... A to je ono što me i najviše zaokuplja... Ona je Zinaidi rekla da mali ima sedam godina, a Semi mi je rekao kad sam ga ispitivala da se mali zove Danijel.. i da, u stvari, ima devet godina a ne sedam kako svi misle.

- Pa šta?

- Meni se čini da je ona namjerno slagala Zinaidi da bi nešto sakrila – Elif napokon uspije da izgovori ono što je bilo na srcu.

On je pogleda još ne shvatajući...

- Maloga niko nije vidio osim Semija, ja sam ga vidjela, jer sam sjedila uz prozor, ali nisam previše zagledala, jer nisam znala da je to njen sin, više me interesovalo da vidim nju. Meni se ipak čini da mali ima više godina nego što je ona rekla Zinaidi i da ga je Semi dobro razumio iako mali priča samo francuski. Ako ste bili zajedno prije deset godina... - zastane, puštajući ga da sam dođe do zaključka.

On je odmahnuo glavom kao da želi da se razbudi. Priču o Jeleni žarko je želio da zauvijek zatvori. Što je više potiskivao ona je sve češće iskakala pred njega. Samo mu je falilo još ovo da poludi. Dovoljno se borio sa sobom svih ovih godina, suzbijajući svaku nadu kad bi počela da mu se rađa u srcu. Ako bi počeo da se nada da će vidjeti, da će biti njegova, bio bi gotov. Kad bi to krenulo ne bi se moglo više kontrolisati ni zaustaviti.

- Šta ako je Semi u pravu? I mali ima devet godina? Onda može biti tvoj. Ja sam sve uvjerenija i da jeste. Sad odjednom sve ima smisla. I njeno čudno ponašanje dok je bila cura kad nije htjela ni s kim da izlazi, izgleda čekajući tebe.

Svi su se pitali šta joj je, a ona se biće bojala da do tebe ne dođe kakav loš glas. Uostalom, koliko mali ima godina najbolje je provjeriti u papirima ili u školi. Nije teško saznati u koji razred ide.

Ona je već razmislila kako da dođu do tog podatka. Sad je stavljala tu "bubu" njemu u glavu.

-Što više razmišljam i povezujem sigurnija sam da je to to. Vidjevši je onako nervoznu shvatila sam da tu nešto ima. Kad je krenula, gledala me skoro minutu u oči držeći mi čvrsto ruku, poručujući mi pogledom da je shvatim. Pa onda kad su selili, i kad je onako u panici brzo odvela malog.

- Moram da budem sam i da malo razmislim, zbrka mi je u glavi.

- Znam, oči moje, znam. Da može tvoja bol da pređe na tetku, da mi se ti ne mučiš - uzdisala je tužno.

Pozdravio se sa tetkom, poljubivši je nježno i obećavši da će doći za koji dan. Izvinio se stricu i strini i rekao da će drugi put kad dođe ići do Ferida.

POGLAVLJE 2.

Nije išao kući, bojao se da će ga ispitivati, pa je otišao u kancelariju. Imao je tamo kauč ako treba da prespava. Nije mogao ni da miruje ni da spava. Gledao je kroz prozor u noć. Sjećanja su krenula da naviru kao poplava, nezaustavljivo. Nije ih želio, ali nije mogao da ih spriječi.

Prvi je otišao stric u Francusku a onda je poveo i brata. Otac mu je otišao nekoliko godina prije žene i sinova. Nakon nekoliko godina uspio dobio je papire i doveo u Pariz majku i njegova dva starija brata. On je ostao sa tetkom i bakom u Turskoj. Tri godine kasnije, on i tetka su krenuli k njima.

I tu počinje njihova priča. Bio je uplakan i prestrašen. Nije želio nigdje da ide, iako mu je majka nedostajala. Imao je divnu tetku i baku i bio je zadovoljan kod njih. Kad su stigli u Pariz gdje ih je dočekala rodbina, malo se smirio. Neki su pričali francuski i on ih nije razumio. Braća su već nekoliko godina u Francuskoj išla u školu, pa su ih razumjeli.

Drugoga dana njegovog dolaska igrali su fudbal na ulici, on je samo gledao. Iz dvorišta zgrade preko puta njih, izašle su tri djevojčice. Braća i društvo su odmah zaustavili igru, i počeli da ih zafrkavaju.

Jedna je bila ćerka komšinice Ajše, druge dvije nije poznao. Crnokosa, duge kose, reče njenom bratu da pazi kud mu ide lopta, da mu i glava ne odleti za njom. Svi su se nasmijali. One su nastavile dalje niz ulicu.

Sutradan, njega je majka povela u grad da mu kupi garderobu. Volio je da je lijepo obučen i uredan. Braća su ga zafrkavala da je trebao biti žensko. Na autobuskoj stanici stajala je crnokosa od juče i toplo se osmjehnula kad je vidjela njega i majku.

"Dobro jutro teta Hatidže. Kako ste?" ljubazno je upitala.

"Evo kćeri, krenula da malome kupim nešto garderobe."

"Nadam se da će dobiti nešto lijepo što se njemu sviđa" rekla je ljubazno.

"Dobiće šta može, većinu će naslijediti od braće."

"Nemojte tako, tek je stigao, uplašen je, obradujte ga nečim. Šta bi ti volio da ti mama kupi?" – upitala ga nježno.

Eren nije smio da je pogleda, bila je lijepa, nasmiješena, imala je prekrasnu kosu, svu nekako ispletenu. Čutao je, nije mogao reći ni riječi.

Nasmijala se kad je vidjela da mu je neugodno.

"Vidite da mu je još teško, ja sam sigurna da bi puno pomogle jedne lijepe patike za fudbal" pomogla mu je puna razumjevanja.

"Bi li htio patike?" upitala ga je majka sad vidljivo pokolebana crnkinom slatkorječivošću.

Ni sam nije znao kako, on zaklima glavom potvrdno.

Obe se nasmijaše gledajući ga.

"Ma vidi ti njega, nije baš mutav kad hoće da mu se nešto kupi, inače ne voli baš da priča."

Ona ga je nježno gledala. Niko ga nije tako gledao osim tetke Elif. Majka je bila stroga, godinama nije bila uz njega i nije ga puno mazila, ali je sve to nadoknađivala tetka. On je ponekad zamišljao da je mu je tetka Elif majka.

I tad je crnka postala druga najvažnija žena u njegovom životu. Nekako ju je zavolio tu, na toj autobuskoj stanici.

Od majke je saznao da se zove Jelena, a njegova majka ju je zvala Helena. Saznao je da je ćerka od komšija i da je hrišćanka, nije bila "njihova".

Ali su joj voljeli oca i majku, jer su rado pomagali svima kad god im je nešto trebalo. Sve komšije su ih poštovale, jer su kćeri dozvoljavali da se igra sa njihovom djecom, i da ih vodi kući. Od malena je naučila i da priča turski.

Taj dan je dobio divne patike. Kad ga je ona vidjela u njima, samo mu se nježno nasmješila. Polako je počeo da se igra sa djecom u ulici.

U nedjelju su ih majke pustile na fudbalsku utakmicu. I tamo je sreo nju sa ocem. Kad ju je vidio, ne razmišljajući šta radi, zovnuo ju je i potrčao k njoj. Ona mu je mahnula rukom. Tek kad je stao ispred nje, shvatio je šta je uradio.

Ali ga je ona opet spasila. "Tata, da te upoznam, ovo je najmlađi sin tete Hatidže i čika Omera, zove se Eren. Jako voli fudbal i biće jednog dana maneken.

Njen otac se nasmijao na to i pružio mu ruku. On se rukovao kao pravi gospodin, malo se naklonivši.

"Oho, bićeš maneken?" čudio se njen otac.

Eren nije znao šta znači maneken.

"To ne kaže on tata, to kažem ja" smijala se ona. "On vjerovatno ne zna ni šta to znači."

Osmjehivala mu se, a njemu se činilo da je u sedmom nebu od njenog osmjeha. I prvi put od kada je došao on se osmjehnu njoj. Gledao je u oči i uputio joj svoj najljepši osmjech.

"Izgleda da će stvarno biti maneken, vidi kako lijep osmjech ima" pohvalio ga je njen otac.

"Hoćeš da sjedneš sa nama?" upitala ga je prisno.

On samo klimnu glavom i dalje joj se osmjehujući. I od tog dana, niko nije dobio više osmjeha od nje. Drugima ih je jako rijetko dijelio, skoro svi njegovi osmjesi su bili rezervisani samo za nju.

Jedan dan dok su se igrali svi na ulici, njemu je Amer, dječak iz komšiluka rekao nešto na francuskom. On je stao jer nije razumio šta mu govori. Slijedeći čas ga je lopta pogodila u glavu.

Drugi su mu se smijali. Dok mu je zvonilo i vrtjelo se u glavi on je kroz maglu čuo kako ona na francuskom nešto govori. Korila je Amera da nije lijepo što je to uradio.

Osjetio je njene ruke na licu. Nježno mu je obrisala krv koja mu je curila iz nosa. Njegov brat je vikao da mu neće biti ništa, a ona ga je povela za ruku, sjela na zidić i rekla mu da zabaci glavu i podigne ruku, nježno mu pomažući da se ispravno namjesti.

Niko se drugi nije obazirao, svi su nastavili dalje da se igraju. Kad mu je bilo malo bolje odvela ga je kući i rekla da ga malo pripaze.

Sutra je došla kod njih, da ga vidi, i donijela sa sobom neke slikovnice i knjige. Rekla je da će ga učiti francuski a da će mu braća pomagati.

Otac mu je bio kući. Sve je to gledao, pa mu je kasnije, kad je ona otišla, u šali rekao da je opasan. Izgleda da je osvojio najbolju djevojku u naselju, iako je mali, kržljav i nikakav.

Svi su se smijali tome. On nije razumio šta je tu smiješno. Jelena je bila njegova najbolja drugarica.

I tako ga je podučavala francuski, on je bio miran i vrijedan, nekada bi učili kod nje a nekada kod njih. Pomagala je i njegovoj braći u matematici i francuskom iako je bila mlađa od Kenana a vršnjakinja sa Demirom.

Lijepo je napredovao, išao je s njom po naselju, vodila ga je i u kupovinu, učila kako se šta zove, dala bi mu novac da on plati i da se lijepo zahvali.

Uživao je u tim zajedničkim danima i svemu što ga je učila i pokazivala mu. Kad bi on njoj nešto govorio što ona ne bi znala pažljivo bi ga i strpljivo slušala, poštujući njegovu želju da i on učini nešto za nju.

Jako je volio njenu sobu. Tu nije puštala nijednog drugog dječaka, samo djevojčice. Ali je njemu bilo dozvoljeno da razgleda, da pita, ona mu je objašnjavala sve što mu nije jasno.

Nježno bi se osmjehnula kad bi vidjela kako bi se on uredno izuo na vratima kad bi došao, složio svoje cipele, uvijek došao uredan i lijepo se javio njenoj majci i ocu. Kod nje nije bio običaj da se izuvaju, ali je poštovala njihove i izuvala se kad bi došla kod njih.

Mjesec dana nakon njegovog dolaska poklonila mu je lijepe sveske, kredu i tablu na kojoj je vježbao kod nje.

Rekla je da je to bilo njeno, da njoj više ne treba a da će njemu koristiti da vježba matematiku i francuski. Braća su htjela da mu to otmu, ali ih je tetka nakrpila i vratila mu. Bio je presrećan, po cijeli dan bi vježbao i pisao na tabli spremajući se za školu.

Čim bi je spomenuo, oni bi krenuli da ga zafrkavaju, pa je zato najviše ćutao i ljubomorno čuvao zajedničke trenutke za sebe. Nekako su postali bliski bez puno riječi, razumio bi je čim bi ga pogledala.

Nekoliko dana prije škole došla je kod njih da pita može li on ići sa njom i njenom majkom u grad, ako želi. On je jako želio da ide s njom.

Majka ga je pustila pitajući se šta će on u gradu. Jelena joj je stidljivo rekla da bi htjela da mu pokloni nešto za polazak u školu ako smije. I tetka i majka su se iznenadile. Kad su njih dvoje otišli one su se slatko smijale, komentarišući da će “sićušni” izgleda biti veliki zavodnik.

Taj dan je prvi put vidio Pariz.

Vozili su se taksijem do grada, onda su šetali ulicama, ulazili u ogromne radnje, njena majka ih je vodila na ručak, kupila im sladoled...

On je sve gledao u čudu. Jelena mu je sve objašnjavala i držala ga za ruku. Bilo je divno držati je za ruku. I noćas je mogao da dočara taj osjećaj sreće koji ga je obuzeo dok su se držali za ruke.

U jednoj prodavnici punoj dječije odjeće ona je isprobavala neke haljine. Onda je našla košulju i pantalone za njega, i rekla mu da treba da proba da li mu lijepo stoji.

Bio je zatečen, kako će pred njom da se skida. Pokazala mu je kabinu i rekla da skine svoju odjeću i da obuče novu, pa će vidjeti pred ogledalom da li mu lijepo stoji. I da kad se obuče zove nju da i ona vidi kako mu stoji.

Sve je napravio kako mu je rekla, bojeći se da u panici nešto ne pogreši. Taj dan mu je opet otkrila nešto novo o njemu samome. Saznao je da ima smisla za lijepo, da zna šta mu odgovara a šta ne. Probao je jedne pantalone, pa druge, pa treće dok im se oboma nisu svidjele četvrte.

Njena majka ih je gledala sa smješkom puštajući ih da sami odluče šta žele i ne mješajući im se u izbor. Onda je na red došla košulja. Probao ih je barem deset dok nisu našli pravu. Ona je rekla nešto majci na njihovom jeziku, pa je njena majka nekud otišla.

Vratila se sa prslukom, kojeg je on gledao u čudu. Kad ga je obukao povrh košulje pitao se ko je zgodni momak koga je vidio u ogledalu. Dok se on ogledavao ona mu je iznenada rukom krenula da namješta nestašnu kosu.

Imao je crnu kosu sličnu njenoj, ali je njegova bila oštra i nije se dala ukrotiti, posebno mu je jedan čuperak pravio problem. Mirno je čekao da mu ona namjesti to. Rekla mu je da će to namazati nečim kad dođu kući pa će lijepo stajati.

Krenuvši kući, svako je nosio svoju kesu. On se bojažljivo ponudio da ponese i njenu, da joj ne bude teško. Pogledala ga je ne govoreći ništa i nakon nekoliko trenutaka pružila mu svoju kesu. Bio je srećan što mu je to dopustila i stidljivo joj se osmjehnuo.

Poslije mu je priznala, one noći uoči njegovog osamnaestog rođendana, da se taj trenutak zaljubila u njega.

Pokazala mu je kako da gelom namaže kosu. da ne Dala mu je gel da ga nosi kući, ali on nije htio, nego je rekao da će doći da ga ona namaže. Bio je predivan osjećaj kad bi ga ona dodirivala po kosi. Činilo mu se da može letjeti.

Došavši kući samo je tetki pokazao šta je dobio. Dogovorili su se da za poklon ne govori nikome, nego da će to obući za koji dan, kad krene u školu.

Nije znao da su se poslije, njegova majka, tetka Elif i Jelenina majka Ana slatko smijale njegovoj tajnovitosti, i da su mu dale nadimak “mali zavodnik”.

Da je znao, jako bi se naljutio, on je samo htio da Jelena bude zadovoljna s njim. Kad je tih dana Jeleninoj majci bio rođendan pa je ona napravila kolače i pozvala žene iz komšiluka, tetka i majka su ponijele jedan lijepo izvezeni stolnjak da joj poklone i zahvale na pažnji što je njemu kupila lijepo odijelo. Bio je jako sretan, stolnjak je bio vrlo lijep a jako se svidio Jeleni.

Tetka Elif je prvi put tada shvatila da tu može biti nešto... kad ga je vidjela kod nje u stanu. On je tamo već bio odomaćen, znao je gdje šta stoji, šta služi zašta, i tada se zapitala je li ovo nešto više od dječijeg prijateljstva.

I počela je polako da ga ispituje, da prati šta se dešava s njima dvoma. Nikome to nije govorila, ali je duboko u sebi osjećala da bi ovo mogla biti sudbinska, karmička ljubav.

To mu je nažalost, rekla tek prije dvije godine na njegovom rođendanu potpuno razočarana i iznervirana njegovim izborom žena. Najprije je zabunom mislila da je Asjina prijateljica njegova djevojka. Tara joj se svidjela, bila je po njenoj mjeri.

Shvativši da je tetka pogrešila misleći da je ona njegova buduća žena Tara je pozvala njega i rekla mu šta se dešava.

Kad su on i njegova majka dovela Asju da je tetka upozna i razjasne nespornost, a majka je predstavila kao njegovu buduću ženu, tetka ju je zapanjeno pogledala i rekla da ona tu ne vidi nigdje žene, da ova više liči na dijete.

Vrtjela je samo glavom i slijedeće godine više nije htjela da dođe na proslavu. Tad mu je skresala u lice da je on imao i profučkao svoju ljubav i da je jako zabrinuta za njega, pitajući ga zna li on kuda sve ovo vodi.

Do tada je na silu ubjeđivao sebe da su to samo njegovi nemiri, da će ga proći vremenom, jeste da ju je volio i da ga je strahovito boljelo kad se udala. A kad mu je tetka tad sve rekla glasno u lice, shvatio je da njegova i njena ljubav nije bila samo mašta nego su je i drugi vidjeli.

Da mu je to rekla ranije, možda bi se drugačije ponašao. Možda bi imao hrabrosti da završi njihovu priču, onda kad su se sreli posljednji put.

Ovako, ona se udala i sve šanse da nešto popravi su bile izgubljene. Da je sve to znao ranije bio bi spremniji i manje glup i sebičan, ovako nije znao šta je ljubav dok je nije izgubio.

A znao je istog časa kad mu je Kenan rekao da se udala da je ona bila ljubav njegovog života, i da je on bio njena. Milion puta mu je to dokazala. Bio je manji i sićušan ali što bi rekao za nju je bio zakon.

Da ju je sreo dan prije udaje znao je šta bi joj rekao i šta uradio.

Znao je, iako se udala, da nikog više neće voljeti kao njega, i da nije više mogla da čeka zbog svog ponosa, da se on odluči i da skupi hrabrosti da dođe k njoj. Ili je mislila da je ne voli toliko da bi s njom dijelio nešto više od povremenih susreta.

Nije se osvijestio ni nakon toga, njegova muška sebičnost nije mu dala da prizna da je strahovito pogrešio.

I onda kad je napokon priznao sebi da je napravio grešku, nije mu bilo jasno kolike je razmjere ta greška imala. Govorio je sebi kad se udala ona, oženiće se i on. Ali ništa više nije bilo isto nakon njene udaje. Njegova krila su bila potkresana. Nije više mogao da leti kao prije.

Kako je vrijeme prolazilo njegova tvrdoglavost je popuštala i sve je više bio svjestan da je debelo pogrešio i da se jako ogrešio o nju. Prošlo je nakon toga šest dugih godina mučenja, svaka gora od one prethodne. Čim bi pomislio da se udala, da pripada drugom, dan bi mu propao.

Došao je i taj dan, trebao je da krene u školu. Poranio je sav nestrpljiv da obuče svoje lijepo odijelo koje mu je tetka sinoć ispeglala a trebalo je i da otrči do nje da mu namjesti frizuru. Sačekala ga je u dvorištu, i kradomice uvela u svoju sobu. Lijepo mu je sredila kosu, divno mu je stajala.

Opet je otrčao kući i zabezeknuo majku kad mu je vidjela frizuru. Pitala je šta je to uradio, srećom odmah se umješala tetka i rekla da ga pusti na miru da se dečko sredio za školu. A iza njegovih leđa one su crkavale od smijeha namigujući jedna drugoj, samo on to previše uzbuđen nije vidio.

Obukao se i izašao pred njih da ga vide. I Kenan i Demir i stric i strina i otac, svi, baš svi su se toliko smijali kad su ga vidjeli da je cijela ulica odzvanjala. Poslije su se smijala i djeca iz ulice na putu do škole, ali se zato nisu smijali nastavnici u novoj školi, nego su ga pohvalili da je lijepo obučen i dotjeran i da trebaju svi da se ugledaju na njega.

Jelena ga je čekala na kapiji, vidjela je da mu se smiju što se uredio, ali ga je umirila rekavši da ne obraća pažnju ni na koga. I da treba raditi ono što mu odgovara i što misli da je u redu.

Kad su došli do škole, i stali malo zaklonjeni iza jednog zida uhvatila ga je za ruku gledajući ga. Hrabrila ga je da bude smiren, i da se ne plaši, ako ne razumije jezik neka pokaže svoj lijepi osmeh i da će se svima svidjeti. Bila je u pravu. Šta god mu je u životu savjetovala bila je uvijek u pravu. Slušajući nju, napredovao je svjetlosnom brzinom.

Do iduće školske godine sasvim je dobro pričao francuski iako nije bio talentovan za učenje jezika, ali se ona trudila da mu pomogne i što više olakša. S njom je upoznao Pariz i zavolio ga. Zbog nje.

Kad su trebali da krenu na ljetne praznike babi u Tursku, on nije htio da ide, ostao je u Parizu.

I svake slijedeće godine pristao bi da ide samo onda kad bi i njeni otišli na godišnji. Tetka je shvatila kako on namješta zbog nje praznike, ali nije nikome to otkrila. Njega je zadirkivala zbog toga, govoreći mu da joj je jasno šta muti.

POGLAVLJE 3.

Nije više mogao da izdrži u kancelariji. Izašao je iza ponoći u šetnju, lutao pustim ulicama i sjeo na klupu u parku.

Imao je nagon za povraćanjem. U zadnje vrijeme mu se to češće dešavalo. Treba da ide što prije ljekaru, izgledalo mu je da će dobiti čir. Samo mu je još ovo trebalo. A osjećao je odavno da u njemu kuva.

Godinama se kuvalo a sad će, izgleda, da eksplodira.

Umjesto da njena slika godinama blijedi on je sve češće mislio na nju i osjećao se nevoljeno, usamljeno. Nije imao kome da kaže, a i ko bi ga razumio? Imao je sređen život, super posao, para, žene koje je htio, ali nešto mu je sve više nedostajalo.

Samo jednom mu je izletjelo. Samo jednom. Srećom to su bili neki stranci sa kojima je sarađivao, pa ljudi nisu mogli da znaju koliku težinu ima ono što je rekao zbog popijenog alkohola, a i oni su bili "pod gasom" pa ko zna jesu li se sjećali šta su pričali. Ali on se sjećao.

Ono što je bilo duboko, duboko zakopano, tad je rečeno naglas. Čuo je sebe, čuo je kako se pita zašto ga nije još čekala, zašto se udala i kako je mogla da ima dijete sa drugim. A oni su se voljeli četiri godine prije toga.

On je mislio da je time potvrđena njihova veza i da ga ona pušta da se još iživi jer je mlad, ali da će ga čekati kao do sada. Da mu je dala znak kao kad je imao osamnaest godina, da će ga i dalje čekati.

Kad joj je umro otac on je bio u Turskoj, radio je, htio je da ide na sahranu, a opet, ona je, mislio je tada, bila udata (nije znao da su se razišli i da nije bila ni vjenčana s tim čovjekom), pa se pitao kako bi reagovala kad bi ga vidjela.

Njegovi su išli svi. Rekli su da je bila jako tužna, inače je obožavala oca. Bila je jedinica i njegova mezimica. To mu je teško palo, tu noć nije mogao da izdrži poslao joj je poruku (i dalje je čuvao tu poruku na kompjuteru, i njen odgovor):

“Volio bih da sam s tobom. Ti si uvijek bila uz mene, a sad kad ti trebam ja nisam uz tebe. Želio sam da dođem, ali sam se bojao da ne želiš da budem s tobom.

A noćas mi nešto govori da sam obični idiot i da sam trebao da dođem. Srce mi uporno govori da bi htjela da sam s tobom.

Još jedna moja loša odluka i još jedno moje ograđenje o tebe. Ako si usamljena, znaj da si uvijek u mom srcu, da te nosim kud god krenem. Od moje devete godine vodila si me za ruku i spasila me. Sve što sam ja danas to je tvoje djelo, ako valjam takav sam jer si ti to uradila, a ako ne valjam onda je za to kriv moj pesimizam i kukavičluk.

Sjećaš li se, rekla si mi da kad sam samouvjeren siđem jednu stepenicu niže, a opet kad sam utučen da se popnem jednu stepenicu više i tek tada kad to radim imaću realnu sliku. Uvijek si se bojala mojih krajnosti. Smatrala si to mojom najvećom slabošću. Kako starim razumijem koliko si bila u pravu.”

Odgovorila mu je nakon dvadeset minuta:

“Voljela bi da si sa mnom”.

I to je sve. A opet činilo mu se da je sa tako malo riječi rekla sve. I opet je pogrešio. Opet se kukavički povukao umjesto da ode k njoj. To je bilo prije tri godine.

Izgleda da joj je dosadilo čekanje i da je okrenula novi list, a načekala se dosta. Prošlo je dvadeset šest godina od kad ga je ona kao devetogodišnjaka vodila za ruku u školu. A njemu se činilo da je sve gotovo.

Pokušao je da sebe ubjedi da je između njih sve gotovo odavno, ali ovo crnilo koje je osjetio sad kad je čuo da je prodala stan i zauvijek se odselila mu je reklo da je ona tek sad završila njihovu priču.

Ugasilo se svako svjetlo, svaka nada koju je gajio. Čudio se sam sebi šta je očekivao? Od kuda mu pravo da očekuje nešto od nje? Šta je mogla da zaključi iz njegovog ponašanja? Kako je imao obraza da se ovako ponaša prema njoj...

Dala mu je sve, a od njega nije dobila ništa, sem nepoštovanja. Bila je svjesna da ona po svim mjerilima nije djevojka koju će on oženiti. Ona ga je voljela ludo i u toj ljubavi sagorjela. Tako se i osjećao, kao da je zatvoren u grob i posut pepelom te ljubavi.

Stiglo ga je, bio je bolno svjestan toga. Pitao se kako da preživi bez njene ljubavi. Mučio se već dugo a ovo je bila zadnja kap u čaši. Slutio je da će sad uslijediti strmoglavi pad.

Izgubio je krila koja su ga nosila sve ove godine i njegova pesimistična priroda ga je sve više savladavala.

Strašno ga je pogodilo što je prodala stan. Stan u kojem su zajedno rasli, i koga je smatrao svojom drugom kućom, stan u kojem su se voljeli.

Jedino zrno svjetlosti je bilo što stan nije prodala strancima nego njegovoj porodici. A možda je to bilo još gore, možda mu je to kazna. Sad će morati u taj stan u posjetu rođacima. Neko od djece dobiće njenu sobu, sobu u kojoj su bili zajedno, kako će ući u tu sobu? Ovim potezom bacila ga je na koljena.

Šta dovede jednog samuvjerenog i realnog muškarca, uz to radoholičara, u ovakvo stanje?

Gdje mu je nestala samouvjerenost, hrabrost i osjećaj da mu je svijet pred nogama?

Njemu su se prve sumnje počele rađati odmah nakon njihovog posljednjeg susreta. Prvi put je osjetio neko razočaranje zato što je otišla. Tri dana su proveli zajedno.

Ali zatomio je to u sebi i nastavio dalje.

Crv je ipak bio probuđen, pitao se šta da radi, da li je pogrešio što je pustio. Tješio je sebe sebično i samodopadno da je još mlad, da neće ona nikuda, vidio je da je još uvijek vezana za njega, čekaće ga. Nije je zvao, nije ni ona njega.

Poslije četiri godine, u jeku nekog velikog projekta on čuje od brata da se udala i da ima dijete. Danima nije bio sposoban da radi. Pio je bez prestanka. Kolege su ga opravdale i rekle da ima prehladu i da ga glava boli. Tad je prvi put bio ozbiljno poljuljan.

Od tada, bio je načet. I malo po malo, prošlost ga je sve više nagrizala. Umjesto da je zaboravi, sve je češće mislio o njoj. Kako je mogla da se uda za drugoga? Kako je mogla da dozvoli da je drugi dotakne, da imaju dijete.

Prvi poljubac njen dala je njemu, svoju nevinost dala je njemu, čekala ga je godinama i opet se dala samo njemu.

Imao je trideset i pet. Vidio je da su roditelji nestrpljivi da se skrasi. Pročitali su ga, i nisu imali ni malo razumjevanja što on izbjegava da se oženi. Zabavljao se sa Asjom skoro dvije godine, bila je iz porodice koja je odgovarala njihovoj.

Turkinja, vjerovatno nevina (on nije imao volje da provjerava), od njega su tražili da je poštuje, bila je u redu, jedino tetka nije bila zadovoljna s njom.

Doduše, tetka je uvijek bila posebna. Ali i uvijek bi bila u pravu. Vidjela je bolje od svih, čitala ljude i njihove postupke. Kad mu je danas rekla da ode ženi koju voli, njemu je to značilo da ona shvata da će on uskoro pući i da će biti teško išta spasiti poslije toga.

Nije ona bila za mješanje vjera i kultura, niti je bila moderna. Nego je shvatila da, ako on ne dobije Jelenu, može da se desi mnogo gore zlo.

Je li bio stvarno tolika kukavica? Od prvog dana njihova ljubav je bila osuđena na propast. I on se izgleda s tim pomirio negdje u duši, inače je ne bi ovako izdao.

Učen je da se može provoditi, ali da se treba oženiti sa poštenom Turkinjom a ne sa ženom koju voliš. Da je bila Turkinja možda bi do sada već bili u braku. Znao je da postoji velika vjerovatnoća da bi bilo tako.

Ovako, ona nije čekala da je “poštuje”, dala mu se sama, a time mu vjerovatno spasila i život, nije čuvala sebe spašavala je njega.

A on je kao glupi muškarac, ne misleći glavom, išao dalje ne shvatajući njenu žrtvu i šta je sve učinila za njega pogazivši sebe.

Sad mu je oduzela sve. Imao je ženu u životu ali ni od jedne da dobije ono što mu je falilo. Ona je umjela jednim pogledom da ocijeni u kakvom je stanju, šta ga muči, šta mu treba. I da ga izliječi. Sad je ostao bez lijeka, i život mu je izgubio svaki smisao.

Do danas je mislio da će sve nekako leći, da će taj osjećaj nestati i da će zaprositi Asju, ali danas je shvatio da ne može sebe nikako natjerati na to.

Bio je potpuno lud i nekontrolisan, želio je da se ovo mučenje već jednom završi. Vozio je praznim ulicama razmišljajući kako bi mogao da udari u neki zid ili neku banderu i da sve okonča jednom zauvijek. Strašno je pogrešio i nije znao može li išta da uradi da to popravi. Izgledalo mu je da izlaza nema.

Probudio se kad je svitalo. Ukočen, za volanom, na nekom pustom parkingu gdje je isplakao suze koje nisu kapale dvadeset i šest godina jer ih je jedna divna žena brisala i nije dala da krenu. Nje više nije bilo i nije imao nikoga ko bi ih obrisao, zato su se noćas slijevale u potocima.

Nije znao da u kući vlada pometnja zato što se ne javlja. Kasnije im se izvinio i rekao da mora odmah na put i da neće biti dostupan da ga ne zovu. Vidjeli su da je čudan ali nisu shvatali zašto.

Otišao je juče normalan u posjetu rođacima, cijelu noć se nije vratio, kad su zvali njih rekli su mu da je morao otići hitno zbog posla, ali niko nije znao o čemu je riječ. Samo im je tetka poručila da hoće da razgovara s njima.

Sutra je otišao u prijateljevu vikendicu, stotinu i pedeset kilometara od Pariza. Zamolio ga je ako može da bude nekoliko dana da se odmori. Ovaj je mislio da vodi Asju sa sobom ali je on to porekao.

Niko nije znao ni gdje je, ni zašto je otišao, samo je pametna tetka slutila šta se s njim dešava, i jako se bojala kako se sve može završiti. Zato je pozvala brata i snaju i rekla im da dolazi kod njih.

Ovo su morali brzo riješiti.

Ovi su bili začuđeni, tetka je rijetko išla od kuće, posebno od kada je bila boležljiva.

POGLAVLJE 4.

U drugom gradu jedna žena je napokon prije nekoliko mjeseci stavila tačku na svoje dugogodišnje mučenje. Odlučila je, kad ne može da uživa u ljubavi s ocem svog djeteta, da ga zaboravi i da uživa u svom prekrasnom sinu.

Kad je ona odlučila da bude srećna, njemu se smrklo. Ne kaže narod uzalud “dok jednom ne smrkne, drugom ne svane”...

Nije ni slutila kakva je pometnja tamo nastala zbog nje. Nije više željela da čuje za njega. Isplakala je more suza čekajući ga i voleći, dala mu sve što je mogla i sad je bilo dosta. Dvadeset šest dugih godina pakla zato što se zaljubila u jednog slatkog devetogodišnjaka.

Prije nekoliko mjeseci stavila je potpis na prodaju stana i tad joj je srce iskrvarilo do kraja.

Sad je krenuo proces oporavka, opet se smijala, uživala sa svojim djetetom i majkom.

Imala je divan posao, prihvatila je napokon da izlazi, da se druži sa kolegama i kolegamicama s posla i njihovim porodicama, vodila je sina na more, bilo im je divno. Kad je mislila na njega poljubila bi svoje dijete, grlila ga, milovala po nestašnom čuperku.

A on je bio i po navikama na oca. Pedantan, smiren, oprezan... Jedino je bio hrabar i plemenit na nju. Nije se libio ni potući, niti je volio da se kao kukavica skriva, uvijek je čvrsto stajao iza svojih odluka i štitio slabije.

Odlučila je da ga zaboravi ali sve svoje uspomene je uredno spakovala i namjeravala da pokloni sinu kad dođe vrijeme da mu kaže ko mu je pravi otac.

Pokazala mu je njegovu sliku, kad je imao sedam godina, znao je da je to "drugi tata" i da mu Boris nije biološki otac, ali da mu je u stvari pravi otac. Za sada je bio zadovoljan tim odgovorom.

Rekla mu je da postoji mogućnost da mu se otac jednog dana dođe, ali da sad ne može. Kad krene da pita više ona je odlučila da mu kaže istinu. Boris ga je jako volio, bili su prijatelji, učinila mu je veliku uslugu kad je došao u Francusku, pomažući mu a on joj je uzvratio priznavši Danijela kao svoje dijete.

Zvao ih je često, išli su mu u posjetu, igrao se sa Danijelom. Ona je razmišljala da će Eren već imati djecu sa drugom ženom, i da kad se pojavi njen sin to neće biti neka velika vijest. Napokon to se desilo mnogo prije, a ona ništa nije tražila od njega, niti je išta željela.

Znala je da im to mora biti posljednji put. Da nikada više ne smije da ga prva nazove ili mu priđe, ako želi da sačuva zadnju mrvicu dostojanstva.

Vidjela je koliko je sretan što su zajedno, malo ga je u ta tri dana napustila njegova samouvjerenost i oholost, sve više i više se vraćao onaj dječak iz djetinjstva, koji je bio skroman, miran, ćutljiv.

Sedam zadnjih godina su mu dale krila, i učinile gaiskusnim i samouvjerenim muškarcem kome je svijet bio pod nogama. Znala je da ni taj treći, posljednji zajednički dan neće ništa reći, vidjela je da je želio da se viđaju i dalje, da se čuju, ali joj to nije predlagao.

Čekao je da ona kaže, da opet ona prva daa, a da on poslije uzme i daje koliko mu se sviđa. Ona je za to bila kriva, tako ga je navikla.

Vidjela je koliko žarko želi da je s njim, koliko se nada da će mu to predložiti. Napokon, od prvog dana ona je uvijek vukla za oboje naprijed.

Nikad nije volio da obećava i da se obavezuje, ako nije siguran da to može ispuniti. Ipak je još bio mlad i nesiguran, vezan za porodicu koja sigurno nije smatrala nju kandidatkinjom za snaju.

Dala mu je sve što je mogla dati, svoje prijateljstvo, ljubav, srce i tijelo. Odlepršao je na krilima koja mu je ona dala u život i išlo mu je super. Njoj je još ostalo nekoliko mrvica dostojanstva.

To nije mogla, ako bi i to dala znala je da bi prestala da ga voli i da bi joj se gadio jer je na njenu ljubav odgovorio muškom sebičnošću i samodopadnošću. Zato je imala snage za taj zadnji čin. Otići... Zauvijek završiti tu agoniju koja je trajala punih šesnaest godina.

Jedva ju je pustio, što je on više otezao da je pusti to je ona bila sigurnija i odlučnija da mora otići. Na njenu sreću, rastanak je bio brz, i to u holu njenog hotela.

Dok je on došao opet po nju, nagovarajući je da ostane i da ne ide popodne nego sutra ujutro, naišle su kolege s posla i rekle da oni ubacuju kofere i pitali je gdje su njeni.

Dala im je ključ od sobe da ih uzmu a njemu mirno saopštila da mora da krene sad s njima. Bio je razočaran, hol je bio pun ljudi, želio je da se oprostite na miru, zagrljajem, poljupcima, da se dogovore za dalje. A ona je to baš htjela da izbjegne, bila je slaba i bojala se da će je nagovoriti na nešto što ne želi.

Čitala ga je kao knjigu, vidjela je kako se muči, njegovo srce je željelo nešto da joj kaže, ali usta nisu to izgovarala. Htio je da još ostane, nadajući se da će skupiti hrabrost da joj kaže to što mu je na vrh jezika i srca. Ili još bolje, da će ona to riješiti na svoj način, i tako spasiti oboje a on neće morati da kaže možda nešto što bi kasnije zažalio.

Vidjela je po njemu kako se boji da ne pogreši, da nije siguran kolika je njegova ljubav prema njoj. Ponijelo ga je kad je vidio, pa se bojao da će kasnije realnije gledati na njihov susret i da će mu biti neugodno ako joj obeća više nego što može trenutno da joj ponudi.

Nije nikako htjeo da je povrijedi. Ne nju... A povrijedio ju je više onim što mu je čitala iz očiju nego da joj je slagao.

Kad mu je došla nije razmišljao o tome ako nema šta da joj ponudi, da je ne vodi u krevet. Nakon sat vremena završila je u njegovom zagrljaju. Stigavši u Nicu, ostavila mu je poruku na recepciji njegovog hotela. Nije imala snage da ga zove.

Dala im je još jednu šansu, i sebi, i njemu, da možda do susreta ni ne dođe. Ali on ju je čim je stigao u hotel odmah zvao.

Nakon nepuni sat vremena je došao po nju. Dok ga je čekala za šankom osjetila je da se nečiji prsti isprepliću sa njenim. Prislonio je usne na njenu kosu, duboko udišući miris i blago joj dodirujući pramenove.

Zbunjena, sva crvena, jer nikad nije bila dobar lažov niti je umjela da se pretvara, jedva mu se osmjehnula i odgovorila na njegov široki, sretni osmeh. Onda je nježno spustio usne na njene privlačeći je sebi i ljubeći.

Poslije ju je zagrlio, naslanjajući na sebe i milujući po kosi, govoreći joj bez riječi, da mu je jako nedostajala, da je sretan što je vidi. Sve je ona to razumjela iz njegova zagrljaja a da on nije rekao ništa, navikla ga je tako.

Gledali su se, malo pričali, ona je crvenila pod njegovim upornim i istraživačkim pogledom. Vidio je da je još uvijek stidljiva i sramežljiva i kao iskusni muškarac saznao je ono što ga je interesovalo a da je nije morao pitati riječima. Bila je njegova, bila je i dalje njegova poslije svih tih godina.

To je njegovu samouvjerenost vinulo u nebesa.

Čekala ga je, čekala je samo njega a mogla je imati koga je htjela. Opet je bio osamnaestogodišnji zaljubljeni dječak.

Ali ona više nije bila dvadesetjednogodišnja nevina djevojka koja je i pored straha da ne pukne bruka i ne sazna se da je zavela skoro dječaka, odlučila da ga usreći i pomogne mu da se popne na slijedeću stepenicu svog života.

Znala je da će se kajati, kad shvati šta je uradio, da će se jako kajati. Nije imala dileme u srcu da on nju voli koliko i ona njega.

Ali ona nije prezala ni od čega boreći se za tu ljubav, dok on nije volio borbe, a posebno što bi to trebala biti borba sa vlastitom porodicom.

I on se slagao u duši sa stavom da ne treba da se miješaju religije, kulture, i da svako treba da se drži svoga. Ali kad se sam našao u takvoj situaciji vidio je da takvu odluku nije ni malo lako donijeti. On je zavolio ženu različitu po vjeri i kulturi, ali istu po srcu, pa je želio da to pravilo o nemješanju više ne važi, ali nije imao snage da ga mijenja, da se usprotivi. I zato su se rastali.

Ona se vratila u Marsej, u ludoj nadi da je uzela bar ono što je mogla od njega. Sreća ju je poslužila. Bila je trudna. Rekla je roditeljima da je malo obrnula postupak, i da će prvo da dobiju unuča pa zeta. Bili su iznenađeni, ali su se radovali djetetu. Rodila je Danijela, a nakon godinu dana javio se Boris koji je došao u Francusku, pa su tako pomogli jedno drugom.

Boris je stanovao mjesecima kod njih, pomagala mu je sa jezikom, sa novom firmom i učinila sve da mu se oduži što njeno dijete neće biti kopile.

Njeni roditelji su ga jako voljeli i nadali se da će to uspjeti i ona jednog dana, ali ona to nije mogla. Boris je rado pristao da dječaka upiše na sebe, iako je ona za sina i sebe zadržala svoje prezime.

Nikad nije uspjela da sazna kako je njen otac znao ili slutio ko je Danijelov otac. Tu tajnu je ponio sa sobom u grob.

Jednom, kad je Danijel imao oko tri godine, i igrao se u dvorištu sa drugom djecom, čula je svog oca, koji nije znao da je ona u blizini, kako kaže Danijelu da je tvrdoglavi Turčin na oca. Bila je šokirana.

Danima je pokušavala da shvati kako je to otac znao i je li mislio na nekog drugog ili je znao da mu je Eren otac. Kasnije, ona je ipak zaključila da zna da je u pitanju Eren jer je jednom prilikom, dok je pokušavala nekome pomoći, rekao da ne pravi opet istu grešku, da učini sve da im pomogne a da joj se oni poslije ne sjete ni zahvaliti.

Kad joj je umro otac dobivši infarkt, njegovi su svi došli na sahranu, svi osim njega. Znala je po tome da se stanje nije promjenilo i da on i dalje nema hrabrosti da završi njihovu priču. Jedino je pokolebala njegova poruka.

To je bio očito trenutak, kad se on nije mogao kontrolisati, kad je bio on, pravi on, a ne kukavica koja je brinula kako da izbjegne probleme, ne pazeći za nju.

Ipak, to je bila zadnja kap u čaši, koja joj je rekla da se mora probuditi i brinuti o sinu i majci. Čitajući vijesti o njemu samo je sebi stvarala nove rane.

Čuvala je sve o njemu, članke, snimke, slike, sve. Kad je nakon nekoliko mjeseci pročitala da će izgleda da se vjeri pukla je načisto. Urlikala je od bola i suza. I tad se zarekla da više nikad neće ukucati njegovo ime u pretraživač.

Ona se mučila sama sa sinom, sa očevom smrću a on je uživao i namjeravao da se ženi. Bilo je dosta, bilo je previše, a ne dosta... I to odavno... Davno, davno je pređena granica... Nije smjela da dozvoli da to ode tako daleko.

Morala je da radi više, da bi ih mogla izdržavati, nekako su se uhodali njih troje bez oca i pomalo im je krenulo. Ona se malo stabilizovala. Onda je jedne noći odlučila da njihovoj vezi zada posljednji udarac. Slutila je da će se pitati šta znači ta prodaja stana.

Stan joj je donosio lijepu sumu od najma, cijene nekretnina su pale, nije bilo vrijeme za prodaju. Ali ona je osjećala da je bolje da ga, ako treba pokloni, nego da misli o tom mjestu.

Taj stan ju je uvijek vraćao korak nazad. Tu ga je voljela i tu su proveli sate, dane, mjesece i godine. Jedva bi se i ovako odlijepila od prošlosti. Svaki mjesec kad bi joj stigla stanarina, iznova bi joj se vratila sjećanja i povrijeđivala stare rane.

Iskrsnulala je prilika da u novom naselju koje se gradi (a njena banka je bila kreditor građevinske firme), kupi kuću koja bi joj preko cijele godine donosila prihod od turizma.

Skupila je snagu, dala oglas u agenciju, ne sluteći da će ovi staviti pisani oglas i na zgradu. Iz agencije su joj rekli da ima potencijalnog kupca i dali njegov broj.

Ispostavilo se da joj se prodaja vratila kao bumerang, to je bio broj Erenovog strica. On joj se čovjek predstavio, rekao da je zainteresovan zbog sina, ali da oni nemaju za učešće koje ona traži (a koje joj je trebalo za novu kuću) i ako može da se strpi da će oni zamoliti Erena da im da učešće.

Tad je pomislila da je donijela pogrešnu odluku iz ljutnje i da joj se sad svemir sveti zbog toga. Htjela je da odmah povuče prodaju i sve stopira. Umjesto rješenja izgledalo joj je da je napravila još veći kaos.

Sutra ju je zvao i Ferid, jako se radovao da će njima prodati stan, rekavši da ona uvijek može da dođe, da su oni tu dolazili kao u svoju kuću pa bez obzira što će ga prodati to će i dalje biti njena kuća u koju će uvijek biti dobrodošla.

Bila je u potpunom haosu. Morala je nekako sprečiti da on sazna za tu prodaju. Htjela je da odustane. Ipak, vidjevši koliko se ljudi raduju, nije mogla da im to uradi, sve se nadajući da će pronaći rješenje a da ne mora nikome ništa objašnjavati.

Jedina slamka spasa, ono što joj je bila zadnja opcija, bila je tetka Elif. Znala je da ona zna da je voljela Erena, vidjela joj je to u očima. Vidjela je da je razumije i da zna kako se muči, činilo joj se da je žali. Vjerovatno je to isto prošla, koliko je Jelena čula od drugih. Mnoge stvari koje su se dešavale među njima ona je pažljivo pratila ali ih nikad nikome nije odala niti im je branila. Jelena je imala osjećaj kao da ih podržava.

Ne našavši nikakvo pametnije rješenje, treće jutro je skupila snagu, i računajući kad bi Zinaida mogla biti u kupovini, zakucala na njihova vrata. Tetka ju je odmah prepoznala, gledala ju je dugo, ispitivačkim pogledom, nije spominjala njega, pitala je za njenu majku i sina i to je sve.

Čekala je da ona kaže zašto je došla. Morala je da skupi svu snagu u sebi, da misli na svoje dijete i da prevali preko usta šta joj je na srcu.

Rekla je da Ferid želi njen stan, ali da je njoj neugodno prodati njima, ipak su bili jako vezani i da ne želi da im pravi probleme i da ih požuruje, ali ipak mora uvjetovati kupnju jednim uslovom.

Pitala se je li tetka odmah shvatila koji je to uslov. Jer joj se u uglu usana pojavio kao neki trzaj, ili tužni osmjeh, nije mogla da razluči. Uspjela je nekako da kaže da ne želi da njega mješaju u kupovinu i uzimaju od njega pare, a da će im ona dati jeftinije, pa da se nekako sami snađu.

On ne bi dozvolio da im da niže, pa će napraviti problem i njoj i njima a ona želi da se ova prodaja što prije okonča.

Nije znala šta žena misli. Samo ju je gledala. Jelena je imala osjećaj kao da je sažaljeva i da joj govori „Sirotice jadna, nije ti lako“. Taj pogled joj je natjerao suze u oči, jedva se suzdržala da ne zaplače pred ženom.

Na brzinu se pozdravila s njom i otrčala. Poslije je morala da zaustavi kola pored puta i da se isplače. Opet je doživjela poniženje zbog njega.

Nakon nekoliko dana oni su se javili i rekli da su skupili za učešće i da mogu sklopiti ugovor. Poslala im je potpisan ugovor, ne želeći da se sretnu. Nije imala snage za to.

Još je ostao jedan korak do slobode. Trebalo je stvari iseliti. Posebnu muku je imala sa svojom sobom. Nju su bili zaključali, pa je podstanari nisu koristili. Kad je ušla, kao robot je sve spakovala, nije imala snage da gleda šta je za baciti a šta za ostaviti. Kad bude mogla to će riješiti.

Nekako je preživjela taj dan. Srela je nekoliko poznanika a od njegovih došla joj je Zinaida. Pitala je za majku i sina, kako su, koliko mali ima godina. Promrsila je da mu je sedam, i prebacila temu na druge stvari raspitujući se za njene.

Sve ih je spomenula. I njega, kako je uspješan, kako im pomaže.

Sutra su nastavili, ostao je većinom namještaj. Ona je sa radnicima pakovala i utovarala, ne sluteći šta će se desiti. Noseći kutije do kamiona sa zaprepašćenjem ustanovi da joj majka stoji ispred zgrade. Čudila se odakle ona. Nije stigla ni da sasluša majku, ugledala je sina kako se igra sa djecom na ulici i potpuno se zaledila.

Majka joj je objasnila da je tetak išao u grad, pa je na njenu molbu dovezao i njih do stana. Htjela je da još jednom vidi stan i da pokaže Danijelu gdje mu je majka odrasla. Planirala je kad se ona bude vraćala da mogu i oni s njom, da ne mora tetak opet dolaziti po njih.

Pokušala je što mirnije da reaguje, nije sad smjela razmišljati u kakvoj je situaciji, pozvala je sina, pokazala mu stan. Slikala ga je i snimala, a onda ih je na brzinu pokupila, izgovarajući se da je sve spakovano i da će to radnici utovariti.

Nadala se da niko ništa nije primjetio ni posumnjao. Njena majka nije imala pojma da je Eren Danijelov otac.

POGLAVLJE 5.

A agonija u koju su upali Eren i njegovi u Parizu se nastavljala... On se nije javljao već nekoliko dana, od kada je otišao u vikendicu. Nikad se nešto tako nije dogodilo.

Prije tri dana je bila tetka i nešto im nalupetala da on pati za bivšom komšinicom i da ga je pogodilo što je prodala stan i da je on voli. Mislili su da su to tetkine dokone maštarije. Kakva Jelena, nisu se vidjeli godinama! Imao je sad djevojku po njihovom ukusu i oni su ga nagovarali da je zaprosi, da je došlo vrijeme.

A najviše ih je iznervirala kad je rekla da misli da je njeno dijete i dijete njihovog sina. Svašta! Mali je imao sedam godina a oni se nisu vidjeli sedamnaest!

Tri dana nakon tetkine posjete shvatili su da ipak nešto ne valja. Pokušali su da dobiju sina preko firme ali su im rekli da ne znaju gdje je. Nisu znali kako da dođu do njega.

Stariji sin čuo ih je jednom da spominju Jelenu i taktično im rekao da je možda stvarno njegov nestanak vezan za Jelenu.

Oni su ga u čudu gledali. Tad im je priznao da je bilo nešto između njih, ali da ne zna šta (nije htio da odaje brata i nju). Da su se sreli i kasnije, da ju je on često spominjao i želio da je vidi opet.

Roditelji su bili potpuno iznenađeni i zatečeni. Pitali su se zašto im nije rekao. Kenan je pretpostavljao da oni to ne bi odobrili pa se vjerovatno plašio. A i zašto bi im govorio za svaku ženu koju je sreo u životu.

Shvatili su da možda tetka zna više od njih. Nije im bilo jasno zašto sad, kako je odjednom to iskrslo nakon toliko vremena.

Prije nekoliko godina, kad je Jeleni umro otac svi su išli na sahranu, primila ih je lijepo i zahvalila im se. Pitali su se zašto je odlučila da sahrani oca u Parizu. Onda su vidjeli da u Parizu imaju porodičnu grobnicu pa su pretpostavljali da je to zbog toga. Tada nisu vidjeli dijete. Bio joj je bivši muž, jako fin čovjek. I to je bilo to...

Doduše, kad je vidjela tetku onda se rasplakala, do tada se kontrolisala, ali kad je vidjela nju kao da je nešto puklo u njoj. Oni su se pogledavali čudeći se, nisu znali da toliko voli tetku. A tetka je tada shvatila da ona vatra koja je planula u djetinjstvu još gori u njoj, da ona još voli Erena. Jadnica... Tetka je imala isto ranu od ljubavi, propalu ljubav u životu i znala je kako je to. Razumjela ju je.

Hatidže je nagovarala muža da zove Jelenu i da je pita je li on s njom. Srećom, dva dana iza toga on se vratio.

Oni su krenuli s pitanjima, vidio je da im je tetka dosta toga rekla, bili su zapanjeni.

- Neću da odgovaram ni na kakva pitanja, niti se vas to tiče. Bio sam odsutan, nisam beba i ne trebate praviti potjeru za mnom.

- Ali to sa Jelenom je istina? Viđao si je? Je li moguće da je to dijete tvoje?

- Rekao sam da neću da odgovaram ni na kakva pitanja i da je više niste uzimali u usta. Jesam li dovoljno jasan – ljutito je odbrusio.

Nikad ga nisu vidjeli takvog, dalekog, zatvorenog, bio je sasvim drugi čovjek od onog dana kad je otišao u posjetu i saznao za stan.

- Donio sam jednu odluku i želim da vam je saopštim. Ja sam raskinuo sa Asjom, tako da nema nikakve vjeridbe ni vjenčanja. I ta tema je zatvorena.

Oni su ga gledali zblanuto, otvorenih usta.

-Danas krećem na poslovni put, biću bar tri mjeseca odsutan.

-Je li ovo zbog nje? – prekinu ga majka. Je li istina da te pogodilo što je prodala stan? Ali ti si otišao i ostavio je, bila je godinama sama, nije imala momka kako si se sad odjednom sjetio nje? Jesi li ti njoj išta obećao? Njena majka mi se žalila da slabo izlazi i da sve momke odbija. Onaj Kadirov mali bio je lud za njom. Čak se i Kadir pomirio s tim da je oženi. Kako si mogao da je ostaviš tako dugo samu ako si osjećao nešto prema njoj? Dokle si mislio da će čekati? A ja sam joj još sipala sol na ranu, kad bi čula da ti imaš tamo curu pohvalila bi se njoj. Ona se samo smješkala, nikad nije pokazala da je boli. Jedino mi se činilo da će zaplakati kad joj je Zinaida rekla da te ona stvorila, a da će druga uživati u tome!

Jesi li išao k njoj u Marsej? Vidiš li kakvu si zbrku napravio! – majka je bila jako ljuta ali postavljala je pitanja koja je postavljao i on sebi. Sad kad ih je izgovarala majka zabijali su mu se u srce kao ledeni šiljci.

Otac je pokušao da umiri majku, mršteći se i pokazujući joj da prestane da ga napada. Nije se obazirala.

-Za sve su krive ona i tetka, koliko su te razmazile! Baš si im objema lijepo vratio! Crna ona šta je prošla zbog tebe! Sad bi najradije nalupala i tebe i tetku, kud sam dozvolila da te toliko maze! Kako ćemo od sramote kad se pročuje šta si uradio! Ona je sve učinila za tebe zar ti da je obeščastiš? Sram te bilo! Je li ona tebe zvala ili ti nju kad ste se sreli? Ako je ona tebe jurila, e, pa šta je tražila to je dobila. Starija je i pametnija od tebe, trebala je znati kako će to završiti - majka nije prestajala s mučenjem, uvijek je bila surovo iskrena.

- Ja sam zvao nju – rekao je shvatajući da bi svi vjerovatno mislili kao i njegova majka kad bi znali kako su se sreli. Rekao im je poluistinu.

Ona je ostavila poruku na recepciji a kad ju je vidio, mislio je da će eksplodirati od sreće. Odmah ju je zvaao.

Tek je sad shvatio da mu je ostavila mogućnost da joj se ne javi ako ne želi. Mogao se izgovoriti da nije bio u hotelu ili da mu nisu predali poruku. Toga je sigurno bila svjesna i ona. Zato više nije imala hrabrosti da zove. Tad mu je dala zadnju šansu i opet uradila sve umjesto njega, poslije to više nije imala snage da ponovi, iako joj je dvije godine iza Nice opet poslao signal da je želi vidjeti.

Nije imao pojma da ju je Samir, Kadirov sin jurio. Nije imao pojma da je njegova majka muči poturajući joj slike drugih žena. Tek sad je shvatio da je otvorio Pandorinu kutiju pakla u kojem je ona živjela kad je on otišao u Tursku.

Shvatio je zašto se preselila, nije više mogla da trpi i čeka hoće li joj se javiti. Upadala je u oči svima svojim čudnim ponašanjem i odbijanjem svih koji su je željeli. Sad je pitao sam sebe je li uopšte normalan? Strepio je od onog što je još mogao saznati. Kakve li je još muke preživjela za ovih sedamnaest godina zbog njega?

- Znao si da ona nije za tebe, složio si se i ti s tim, nisi ništa rekao kad sam te ja upozorila, jer su te braća zafrkavala da si zaljubljen u nju. Sad ispada da smo ti mi krivi što se ovo desilo – nervozno je nastavila šetajući po sobi i gestikulirajući rukama.

-U pravu si majko, godinama nisam rekao ni riječi zato što sam kukavica. Ovime smo i pitanje moje ženidbe zauvijek završili, izgleda da mi to nije suđeno.

Otac i majka su ga gledali kao da ga vide prvi put. Brat je znao da ga sad grize savjest jer je iznevjerio ženu koja ga je voljela i koju je on volio.

-Rekao sam da je ova tema završena, i da.. da ne zaboravim, ja sam odlučio da sebi iznajmim stan ako se vratim.

-Ako se vratiš? – ponovi otac zapanjeno.

-Možda ću se trajno vratiti u Tursku.

-Šta? – nisu mogli vjerovati šta priča. Potpuno je poludio.

Za njega je rasprava bila završena. Namjeravao je krenuti na dugi put bez namjere da se vraća. Imao je još jednu stvar da obavi. Razgovor sa tetkom.

POGLAVLJE 6.

- Kako si? – upita ga tetka saosjećajno, tugujući što mu ne može pomoći.

- Došao sam sebi – odvрати on.

- Jesi li malo razmislio o svemu?

- Glava mi puca od silnoga razmišljanja.

- Ideš u Tursku? Je li to prava odluka? Zašto se ne suočiš sa svim nego bježiš? Biće ti svaki dan sve gore ako nešto ne uradiš. Zašto se ne usprotiviš svojim i odeš k njoj? Pa ima još dosta momaka koji nisu htjeli da se ožene po želji roditelja, nego su izabrali žene koje vole.

- Ma nisu tetka uopšte u pitanju oni. Da sam ja zapeo da nju oženim popustili bi oni, ali sad kad čujem šta je sve proživjela zbog mene nemam obraza da izađem pred nju.

I ona je bila svjesna da je jako zabrljao.

- Tetka, previše je vremena proteklo da bi se tu išta moglo spasiti – reče on tužno.

- Da ti kažem nešto. Da Murat dođe sada k meni ja bi se odmah udala za njega.

-Šta? Koji Murat? Šta pričaš tetka? – gledao ju je blijedo.

-Čovjek koga sam ja voljela i koga još uvijek volim. Zove se Murat, vjerovatno je star i sijed ali duša mu je ista kao kad smo bili mladi. Kad bi me pogledao u oči opet bi se osjećala kao da imam sedamnaest. Ovih dana mnogo se divim njoj.

-Kome njoj?

-Jeleni, budalice. Nije mogla da ima tebe, ali ima tvoje dijete. Sigurna sam, što više razmišljam da je mali tvoj. Da sam ja tako mogla u svoje vrijeme i ja bi tako napravila. Sad bi imala dijete od voljenog čovjeka. Uvijek je bila hrabra a sad shvatam da je baš hrabra. Ti si oprezan i kukavica, a ona ima hrabrost za tebe i sebe.

- Sad sam kukavica i u tvojim očima - uzdahnuo je. Ovih dana izgleda da je to najtraženija riječ koja opisuje mene.

-Nažalost, tako je. Nesporno je da te najviše volim od sve djece, ali je tačno i to da si me razočarao.

Mislila sam da si pogrešio ne znajući, da ćeš ispraviti grešku a ti bježiš i ostavljaš je. Izgleda da je ona bila u pravu, kad je shvatila nakon tolikih godina kakav si i da se nikad nećeš boriti za vašu ljubav. Svake godine si sve tužniji, sve ti je gore ali opet nećeš da se opametiš. Dokle misliš da ćeš moći tako? Nemaš ti njenu snagu. Ako sad pobjegneš, ja neću dočekati da se vratiš, a i ako se vratiš ti više nikad nećeš biti isti čovjek.

Zaslужio je sva poniženja koja su ga snašla, koliko ih je samo ona pretrpila zbog njega, ni kriva ni dužna.

-Kako možeš da odeš, a da ne provjeriš je li dijete tvoje - vrtila je tetka glavom tužno.

-Molim te tetka, nemoj mi stajati na muku, kako da idem tamo? Kako? Izjeda me od kad sam čuo da se udala. Izjeda... Ima dana kad to izbije iz mene, najradije bi je zadavio. Pitam se tada, kako je mogla da dodirne drugoga, kako je mogla da mu rodi dijete. Jedva se smirim i vratim u normalu. Previše me boli, previše tetka. Nema dana da ne mislim o njoj, ako vidim kosu upletenu kao njenu, ako prepoznam nešto iz naše prošlosti...

Prije mjesec, dva vidio sam kako dječak i djevojčica prelaze ulicu držeći se za ruke, ona je bila starija, on mlađi, imala je dugu kosu kao njena. Vjerovatno brat i sestra. Cijelu noć nisam oka sklopio. Ne smijem da spavam ni sa kim u sobi jer su mi ljudi iz ekipe rekli pa pričam u snu i zovem Jelena. Shvati me... Toliko me navikla da je moja, da postoji zbog mene i samo za mene, da ovo što je uradila nisam mogao da preživim. Nisam živ tetka od kad se udala, nisam živ...

-A pitaš li se kako je njoj? Pitaš li se? Šta je mogla da uradi? Ovako je bar djetetu obezbjedila oca da mu se ne rugaju da je kopile. A misliš da joj je bilo lako? Ako je dijete tvoje kako znaš da je išla u krevet s njim? Taj čovjek živi ovdje u Parizu, ona u Marseju, cijelo vrijeme su u različitim gradovima, meni izgleda da je taj brak samo na papiru! Samo ti, ti, ti... Uhhh... Što ste vi muškarci sebični. Izluđujete me! Ajde idi, dosta mi te je! Dva muškarca koja sam u životu najviše voljela izdala su me! Murat i ti! Izgleda da ja i ona ne umijemo da biramo, ili biramo srcem pa nas to uništi. Pametne žene biraju mudro, glavom, gledaju koji će im biti bolji a nas dvije dadošmo sve dvojici nezahvalnih kukavica.

E zato, ajde idi, idi i više mi ne dolazi! Sad mi te je dosta!

Zapali nervozno svoju cigaru i okrenu mu leđa, ne želeći da se pozdravi s njim.

Nije znao šta da radi. Dvije žene koje je najviše volio, odjednom obe protiv njega. Tolika magla mu je vladala u glavi da je zaboravio da je došao kolima do tetke, sjeo je u taksi i otišao do kancelarije. Kad je uveče išao kući shvati gdje su mu kola. Vratio se u naselje.

Prolazeći ulicom vidio je da svjetla gore u njenom stanu. Srce mu poskoči od radosti, dok ne shvati da ona tu više ne živi. Da je otišla i odnijela dio njega sa sobom. Ako je mali bio njegov, onda je odnijela i više nego što je mislio.

Ovih dana spavao je jako loše, snovi su ga uništavali, sanjao je kako ga ljubi, kako mu se osmjehuje, kako joj on mrsi kosu.

Bio je osjetljiv po prirodi, i nije bio sposoban za ovolike emotivne napore. Mogao je da izdrži da radi dvadeset četiri sata dnevno, ali nije znao da se snađe sa jakim emocijama.

Volio je da je sve uredno, pedantno, svaka stvar i svaki osjećaj da su smješteni u pravu fioku. Nije volio niti razumio dramatiku.

Odustao je od puta i poslao ekipu da sami traže lokaciju, pa ako im se šta sviđi da mu jave.

Majka ga je nakon nekoliko dana pitala šta se dogodila sa tetkom Elif, šta joj je uradio jer je rekla strini Zinaidi da ga više pred njom ne spominju i da neće da čuje za njega. Bila je šokirana. Čime je uvrijedio tetku? I to tetku koja nije vidjela nikoga osim njega.

Kenan je bio najstariji od njih trojice, cijeli život je većinom klepao mlađeg brata i nije imao obzira prema njemu, a posebno što je bio miljenik i tetke, i Jelene, i u školi, i na fudbalu. I njemu se sviđala pažljiva i dobra Jelena. A njoj se svidio kržljavi i sitni smotanko.

Govorio im je da će on sve da ih jednoga dana razočara jer ga toliko maze. Sad se to pokazalo tačno. Nije umio da cijeni njihovu ljubav i pažnju. Ali, ipak mu je bilo žao brata, od kada je uspio mnogo im je pomogao, kupio im kuću, doškolovalao ih, otvorio im vlastiti automehaničarski servis.

Sad je vidio da se ovaj raspada i da ova situacija neće dobro da završi po njega. Pitao se kako da mu pomogne. Odlučio je da on ode do tetke i da pokuša da je odobrovolji. Da vidi zašto se toliko naljutila na njega.

Kad ga je tetka vidjela počela je da baca stvari na njega, psujući ga i pitajući je li ga poslala “ona kukavica”.

- Tetka smiri se, on ni ne zna da sam tu. Znaš koliko sam zabrinut kad sam ja došao da ga spašavam – reče joj on poluozbiljno, polušaljivo.

Ona se onda smiri.

-Tetka, ovo je previše eskaliralo, do sada to je bila šala, ali ako se ovo nastavi... On sam ne umije da nađe izlaz, majka ko majka, tvrda je i ne odustaje od toga da ona nije za njega, posebno što je bila udata i ima dijete s drugim. Ja sam pokušao da joj kažem da će on pući, da će se razboljeti od tuge, ali ona tjera svoje. Otac je u dilemi, nije siguran šta da napravi, Demira baš briga za sve. A žao mi ga sad... Ne spava noćima, sad je odlučio i da se odseli. Rekao je kao da ide zbog posla, da mu je bliže i da mu to služi samo da prespava. Ne voli da vidi nikoga.

Tetka ga je sad pažljivo slušala.

- Imaš li ti kakvu ideju? Ti najbolje znaš pravo stanje stvari. Možemo li ikako da mu pomognemo? Ako je to istina da je dijete njegovo siguran sam da roditelji neće praviti probleme ako želi da je oženi.

Na ovo tetka se osmjehnu i pruži ruke prema njemu. Kad je došao zagrlj ga i poljubi.

-Tetkina muškarčina! - tako mu je tepala i dok je bio mali. Bio je najkrupniji od svih njih, pouzdan i dobar, ali nije bio nježan ni inteligentan kao Eren.

-Hoćeš da mu pomogneš? E onda prvo treba da ustanovimo je li taj mali njegov. A ja sam sve ubjeđenija da jeste. On nema snage za to, ako nije to će ga ubiti. Zato bolje da mi to prvo provjerimo, pa ako je istina onda ćemo ga natjerati da ode k njoj, a vašu majku ostavi meni, ja ću se pozabaviti njome.

Krenula je da nešto traži po fioci noćnog ormarića. Napokon izvadi neki papirić i dade mu ga. Adresa i broj telefona.

-Možeš li ti saznati preko ovih vaših sprava nešto o njoj (mislila je na kompjuter)?

-To ti je njena adresa i broj telefona. Ja sam to prepisala sa ugovora, nekako sam slutila da mi može zatrebati. Kad smo proslavljali uselenje vidjela sam kod Ferida na radnom stolu Ugovor o prodaji stana, on je taj dan išao da plati neke račune, pa je nosio ugovor sa sobom. I tako sam ja iskoristila priliku.

-Šta da radim s ovim? Da je zovem? – upita zbunjeno.

Tetka uzdahnu, bio je dobar, krupan ali slabije inteligencije. Na majku...

-Nećeš da je još zoveš, nego ćeš da vidiš na spravi šta tamo piše, onda ćeš saznati gdje živi i u koju školu mali ide, trebalo bi slikati maloga, mislim da je rekao da trenira fudbal. Znači, kad ima trening treba da ga snimiš pa da vidimo šta ćemo dalje. Najvažnije je saznati koliko godina ima i u koji razred ide.

Nakon nekoliko dana javio je tetki da ide za Marsej, a da se Eren odselio iz kuće. Svojima je rekao da ide da doveze neki auto, da će biti kod nekih prijatelja. Samo je uputio ženu u cijelu situaciju da ona može otići do tetke ako nešto zatreba. Njegova Emina je bila dobra i pametna žena. Lijepo su se slagali i razumjeli.

Znao je da neće odati nikome šta se dešava, nije bila brbljivica.

Kad je došao u Marsej, obišao je kuću, našao najbližu školu i pretpostavio da mali ide u nju. Ujutro je čekao ispred kuće, skriven u parku preko puta. Vidio je nju i malenoga kako sjedaju u kola i idu prema školi. Zvao je taksi, koji je stigao za nekoliko minuta, bojao se da će zakasnuti ali je uspio vidjeti dijete ispred škole, ona je već bila otišla.

Slikao ga je iz daljine. Čekao je da malome završi časovi. Dijete je krenulo pješice kući. To mu je savršeno odgovaralo. Uslikao ga je izbliza, dok je polako sa drugovima išao čavrljajući. Izgleda da je bio samostalan i naučen da se brine o sebi. Čuo je kako ga zovu Danijel, drugi dječak ga je pozdravio kad su se sreli u ulici i doviknuo mu da se vide sutra na treningu. Pretpostavio je da mu je trening popodne. Više nije smio da ga prati da nekome ne bi postao sumnjiv.

Sutra je čekao ispred kuće da dijete krene na trening. Nekoliko kuća dalje pridružio mu se još jedan dječak pa su zajedno nastavili put.

Na tribinama je bilo roditelja i starije djece koji su gledali kako djeca treniraju. Sjeo je malo sa strane da ne upada u oči. Snimio je cijeli trening. Smatrao je da je to dosta i da se može vratiti u Pariz.

Odnio je tetki sve što je snimio i sve što je zapisao. Cijelo prijepodne su njih dvoje gledali slike i podatke koje je sakupio. A najvažnija stvar od svih je bila da je mali imao devet a ne sedam godina. Čim ga je Kenan vidio bilo mu je jasno da je dijete veće, i da nema sedam godina, bio je sitniji kao i Eren (dok se nije protegao u pubertetu), ali je definitivno bio ubjeđen da mali ima više godina.

Postao je svjestan da je to njegova krv, da je on dječaku stric i da njegov brat ima svoje dijete. Prateći ga na trening vidio je postavljenu tablu na kojoj je bio raspored po dobnim grupama.

Po terminu treninga shvatio je da je Danijel u grupi dječaka od devet i deset godina. To je bila još jedna potvrda da je dijete starije nego što je ona priznala Zinaidi.

-Da, to je izgleda to. Eren mi je rekao da su se oni sreli prije deset godina posljednji put, i meni se čini da nema dileme da je mali njegov.

Sad uzmi to sve i odnesi njemu. Neka radi dalje šta zna, a ako opet zapne pomoći ćemo mu, vidiš da se skroz izgubio.

- Da mu ja odnesem? - volio bi da je to tetka preuzela na sebe.

- Oduzi mu uveče i prespavaj kod njega. Nemoj ga ostavljati samoga. Ne bi me čudilo da poludi kad ovo čuje.

Zvao je brata uveče, pitajući gdje je, kad mu je rekao da je u stanu, on mu reče da treba da ga vidi nekoliko minuta pa da će doći kod njega da mu samo kaže adresu. Vidio je da ovaj nije raspoložen da on dolazi, ali mu je ipak popustio.

Pitao se u čemu je stvar i pretpostavljao da je Kenana poslala porodica da ga obiđe.

-Kako si? – pitao ga Kenan osjećajno.

Eren ga je u čudu gledao...

-U životu me nisi upitao kako sam, kad god si me vidio raspalio si mi bar jednu po glavi, pa zaključujem da nešto debelo ne valja kad si ti tako pažljiv.

Brat mu se zbunjeno i izvinjavajuće osmjehnu.

-Neću više, očito nije vrijedilo što sam te klepao.

Nego... Nešto sam ti donio, i došao ti reći.

Ovaj ga je gledao upitno...

-Bio sam u Marseju...

Vidio je da je brat stisnuo vilice namrštivši se kao olujni oblak.

- Ja i tetka smo odlučili da provjerimo ono za šta ti nisi imao hrabrosti. Paa..., sad možeš da mi čestitaš, tek sam prije tri dana saznao da sam stric jednom devetogodišnjem dječaku, a u stvari prvo bi ja tebi trebalo da čestitam, što si postao otac. Davno si to postao, ali na nesreću nisi znao. Kad smo slavili rođenje moje kćeri nismo ni slutili da se tebi već rodio sin, da si i ti otac. Jako mi žao zbog toga. Kad se sjetim koliko sam ja radosti doživio od moje djevojčice za ovih devet godina, shvatam kolika je tvoja tragedija što nisi mogao da budeš uz svoje dijete i što si propustio divne dane s njim.

Tišina je bila opipljiva. Mogla se izvagati koliko je bila teška. Kenan se pitao bi li bilo dobro da ga opet raspali po glavi da ovaj dođe sebi...

I šta da radi s njim ako ovaj poludi? Trebao je ovo prepustiti tetki.

On je samo šokirano stajao i gledao u brata. Kenan spusti sve što je donio na stol. Ponio je i svoj kompjuter za svaki slučaj. Dok je ovaj i dalje stajao bez riječi, on uključi kompjuter i pusti snimak sa treninga. Sobu odjednom ispuniše zvuci, graja djece, vika trenera...

Eren obiđe oko stola, i sjede na sofu. Sjedili su tako jedan do drugoga, ništa ne govoreći samo gledajući snimku. Kenan mu samo rukom pokaže sina. Nije mogao ni da pretpostavi kako je bratu sada.

-Jesi li snimio nju? – prvo je što je upitao nakon duge tišine.

Kenan je vrtio glavom. Naravno, prvo je pitao za nju. On se nije sjetio da treba da snimi i nju jer mu tetka to nije rekla. Nije bila srećom na treningu, jer bi ga prepoznala i on ne bi mogao tad da ostane i posmatra dijete.

Imao je samo jednu njenu sliku, kad su prvo jutro kretali od kuće. Slika je bila dosta dobra, jer je ona stajala mirno čekajući malenoga da se smjesti u kola.

Ona je za to vrijeme otvarala elektronsku kapiju. Kosa joj je bila skupljena u rep, imala je na sebi poslovno odijelo, bila je ozbiljna i mirna.

Čekao je dosta dugo da se Eren odlijepi od te slike. Kako je mogla da bude nakon toliko godina još tako lijepa pitao se Eren u sebi? Zašto mu se srcem počnu razlivati čudni talasi čim je vidi...

- Potrošićeš mi bateriju na telefonu gledajući samo nju. Ima još slika – zafrkavao ga je. Prebacićemo na tvoj telefon pa troši svoju bateriju. Slušaj, znam da su ti ovi dani teški, ali tetka je bila i ovaj put u pravu. Izgleda da se ona udala samo da dijete ima oca. I postoji velika mogućnost da između njenog bivšeg muža i nje nije bilo ništa, da su samo jedno drugom pomogli. Tetka ti je poručila da treba da vidiš tog čovjeka i da razgovaraš s njim.

Kasnije je našao Borisa, sačekao ga ispred firme i stao ispred njega. Odmah mu je bilo jasno da ovaj zna ko je on. Bez ustezanja mu je priznao da zna za njega, da mu je ona rekla (kad joj je on rekao da mu treba reći za dijete) da ne vrijedi ni pokušati, da je on više neće pogledati a kamoli saslušati, jer sad misli da je bila sa drugim.

I da je bolje tako, da je zadržati Turčin, da njegovi nikad ne bi odobrili njihovu vezu a da je on jako vezan za svoju porodicu, i da ona tu nema šta da traži.

Još mu je rekao (zbog čega se Eren tresao svaki put kad bi se sjetio Borisovih riječi) da je i on volio, da je htio da budu zajedno. Ali je ona toliko bila ranjena i beživotna da je nije uspio nagovoriti da probaju. I Dan danas je žalio zbog toga. Smatrao je da je predivna, najdivnija žena koju je imao prilike do sada u svojih četrdeset godina upoznati ali da joj nije mogao pomoći. Ona poslije njih nije mogla da krene dalje. Tek prije nekoliko mjeseci je odlučila da okrene novi list i došla malo sebi. Rekao mu je i da mu on više ne može reći, da za sve ostalo treba pitati nju ako želi.

Tu noć kad mu je brat došao reći istinu proveli su cijelu noć zajedno, budni. Brat mu je polako objašnjavao, pitao ga je kad pretpostavlja da je dijete rođeno, s obzirom da jedino on zna kad su se sreli, jer još nisu otkrili tačan datum rođenja.

Pokazao mu je sve slike i pomogao mu da se navikne na ideju da je pogrešio, da ga ona nije iznevjerila.

Da ga je cijelo vrijeme i dalje voljela. Pretpostavljao je da Danijel sigurno nosi ime po dječaku iz jedne priče. On je u školi morao da napiše sastav po jednoj priči, ona mu je pomagala i usput ga zafrkavala da Danijel nije strašljivko kao on.

Dobio je najbolju ocjenu u razredu a stari profesor ga je šaljivo pitao je li mu to opet “asistirala njegova drugarica”, jer bi je često spominjao kad god bi ga pitali ko mu je pomogao da nešto uradi. Vjerovao je da mu je sin hrabar na majku i da mu je zato dala to ime.

I začudo, sve što je saznao pomoglo mu je da se smiri, da se povrati. Još je bio u magli, ali ne crnoj. Oživio je kad je shvatio da ga je cijelo vrijeme voljela i da ga nije izdala. Da je rodila njihovo dijete. A koliko se puta samo upitao zašto nije željela njegovo dijete, zašto je to uradila sa drugim? Kako je samo bio slijep. Još nije mogao da shvati da ima sina.

Gledao je danima snimke i slike koje mu je brat donio. Sad je i on kao i tetka vidio neke svoje osobine i pokrete u djetetu. Nasmješio bi se svaki put kad bi vidio kako se češe po čuperku na glavi. To je radio i on u njegovim godinama.

Dok ga Jelena nije naučila kako da ga ukroti gelom.

Prvo je otišao do tetke. Gledala ga je bez riječi a onda mu pružila ruke. Tako zagrljeni stajali su dosta dugo. Oprostila mu je i vidjela da je sad spreman da se suoči sa prošlošću. Ono što ga je nagrizalo deset godina, sad je napokon nestalo. Ona ga nije izdala. Bila je njegova cijelo vrijeme.

-Čestitam ti, postao si otac – reče mu sretno.

-Znala si odmah da je moj - reče joj. Osmjehnuo joj se malo sretno, malo zbunjeno.

-Ih, kako ne bi znala! Poznajem ja mozak zaljubljene žene. Naslutila sam kad je krenulo ovo sa stanom, a kad si mi potvrdio da ste bili zajedno, bila sam skoro potpuno sigurna. Izračunala sam da je dijete tvoje ako ste se sreli ili prije osam godina, jer je rekla da ima sedam, ili da ste se sreli prije deset godina, jer je Semi rekao da ima devet. Bila je toliko očajna da se nije mogla smiriti dok bar nije imala dio tebe. Ona te čekala godinama, a ti nikako da je nazoveš. Nije mogla da te juri, bila je previše ponosna, ali joj je trebao razlog za život. A to joj je dalo vaše dijete. Vidjela je da ti ne shvataš koliko te voli, da nemaš snage da doneseš odluku, i samo joj je to preostalo.

-Šta ću sad tetka? Kako da joj priđem? Ubi me to... Ona je uvijek bila tu kad je trebala meni a ja nikad nisam učinio ništa za nju kad je njoj trebalo. Bila je sama, i sa djetetom i kad joj je umro otac... Sad kad je odlučila da joj ja više ne trebam, ja sam se opet sjetio da ona treba meni. Meni to djeluje skroz sebično. Šta da joj kažem, trebaš mi?

-Moraćeš se potruditi. Sad ćeš prvo otići k njoj zbog sina, pa ćeš joj fino reći da si mislio da te je iznevjerila i rodila drugome dijete a da si za prvi dio ti kriv jer si bio glupo muško koje je mislilo da može da radi šta hoće a da će ga ona vječito čekati.

-Tako da joj kažem? Hoće li me slušati?

-Znaš li koliko sam ja puta zamišljala šta bih ja uradila kad bi Murat došao k meni? E, tako je i ona zamišljala šta će biti ako se pojaviš jednoga dana.

-Dobro tetka, kad ti tako kažeš. Želim da je vidim, strašno želim da je vidim. Bojim se da ću je istući, koliko mi je muka zadala ovih godina jer sam mislio da je pripala drugome.

- Ooo, šta mi reče! A kako je bilo njoj! Ona je cijelo vrijeme samo tvoja a koliko si ti cura promjenio!

Pazi da ona tebe ne nokautira kad te vidi! Sram te bilo, da tučeš ženu koju voliš. Ludo jedna!

-Neću tetka, ne boj se. Kad god je vidim druge želje mi se vrte po glavi.

- Ahahaha – smijala se ona šeretski - to je već bolje.

- Vrijeme je da ti sin dobije brata ili sestru - namignu mu ona ohrabrujuće.

Taj dan prvi put se osmjehnuo onim svojim čarobnim osmjehom. Teret težak deset godina napokon mu je spao sa duše. Napokon je razumio da je mrak počeo da pada onoga dana prije deset godina kad je otišla. I svaki dan je ta tama bivala sve veća. Bio je ljut, želio je da je kazni, nije mogao još da joj oprostí što ga je tako preveslala. A cijeli život bila je jedina osoba na svijetu kojoj je bezrezervno vjerovao.

Ponio se bezosjećajno i egoistično ali nikad joj nije lagao. I nikad joj ništa nije krio. Niko na svijetu nije znao njegovih tajni koliko ih je ona znala.

POGLAVLJE 7.

.....

Pet godina je prošlo, Eren je napunio četrnaest, a ona sedamnaest. Momci su bili ludi za njom, ali joj nisu prilazili previše blizu jer ih nije ohrabrivala. On se slagao sa njenim pristupom i smatrao da ona to radi ispravno.

Bilo mu je muka što je znao iz priča da se sviđa mnogima, ali ih je ona sve odbijala. On bi je ispitivao potanko i zaobilazno, a ona kao da mu se pravdala i pažljivo smirivala njegovu ljubomoru.

Nekad bi ga obuzeo potpuni očaj, narastao je ali je još bio dječak, nije se mogao mjeriti sa momcima koji su bili njeni vršnjaci ili stariji od nje. Kasnije kad je odrastao, shvatio je da ga je ona čitala, da je bila svjesna da je ljubomorani kao pas na sve i nekad bi vidio da je na rubu smjeha a nekada ga je gledala pogledom koji nije mogao da protumači. Nekako snenim, blagim... Mnogo godina poslije je saznao da je to bio pogled zaljubljene žene.

Bila je subota več, na ulici ispred zgrada bilo je dosta komšija. Mnogi su se spremali za izlazak u grad. On je bio na silnim mukama kad je vidio da i ona sa tri drugarice ide u bioskop. A još kad je vidio haljinu koju je namjeravala obući i koja joj je prekrasno stajala, bio je polulud, pitao se šta da radi.

Stotinu ludih ideja mu je palo na pamet. Da kaže da je bolestan i traži da ga dođe liječiti, da joj uništi haljinu (ali obući će drugu), da ode njenom ocu i traži da je ne pusti? Dva dana je stalno ispitivao njenu majku kuda ide i s kim, pa je žena napokon shvatila šta ga muči i šeretski mu namignula, dajući mu do znanja da ga neće odati Jeleni. Nije znao kako da joj kaže da ne želi da ide u grad.

Jednom, kad je bio uznemiren i kad nije želio da iziđe sa drugaricama, ona mu je nježno rekla kad bi mogla da bira s kim će da izađe onda bi to bio on. Bio je u sedmom nebu zbog njenih riječi, i njenih prešutnih obećanja koja je stalno tražio od nje zaobilaznim putem, ne govoreći joj direktno šta želi od nje, ali je ona razumjela i isto tako mu posredno rekla da se neće sastati ni sa jednim momkom.

Poznavao je njene drugarice sa kojima je izlazila, jedna je bila živahnija, a druge dvije su bile pristojne i mirne. Ni jedna nije imala momka. Kad su krenule u grad, on je stajao skriven i čekao ih. Pitaو se da li da ih prati, ali su one uzele taksi i više nije mogao ništa. Sjedio je na zidiću ispred zgrade, nesvjesan okoline, potpuno obuzet svojim mukama.

Nakon nekog vremena pojavila se grupa momaka, Kenanovih vršnjaka, isto sređenih i spremnih za izlazak. Dvojica su imali i djevojke. Gledali su ga tako pokislog, a jedan od njih mu se iznenada obrati:

"Ej, mali, šta si se smrknuo? Gdje ti je ona tvoja drugarica, lijepa Helena? Ajde, namjesti mi nju, odužiću ti se."

Eren ga je samo ledeno pogledao.

"A da ti nisi ljubomoran?" nastavio je ovaj da ga zadirkuje, a drugi su prihvatili. Tu je bio i Kenan.

"Ne vrijedi ti da tuguješ, naći će ona uskoro pravog momka, ti si premali za nju."

"Staraj se ti o sebi, a ne o meni" ljutito mu je odbrusio Eren, jedva pričajući od ljutine.

Sad su i drugi počeli da komentarišu tu temu veselo.

"Ma ko je ne bio htio, baš je dobra" reče neka budala iz grupe, ne misleći o posljedicama.

Idućeg trenutka Eren je bio na tom momku, mlateći ga žestoko. Svi su prvo zapanjeno stajali i gledali ne mogavši vjerovati šta se dešava. Eren se do sada nikad nije ozbiljno potukao, a sad mu se činilo kao da to radi svaki dan.

Poslije mu je Kenan rekao da je vikao "Ubiću te gade", on se toga nije uopšte nije sjećao. Ma nije se sjećao pola toga. Samo mu je odjednom pao mrak na oči. Momak je bio veći skoro dvadeset santimetara ali kad ga je iznenada napao i oborio na pod, bio je previše iznenađen da bi se sjetio braniti.

Sve čega se sjećao je očeva ljutnja i njegovo krvavo lice. Imao je rasječenu usnu, modricu ispod oka i još sitnih povreda. Kenan mu je rekao da ga oni nisu uspjeli odvojiti od tog momka, da je to tek uspio otac, da je zamalo udario i oca i da je bio potpuno van kontrole. Jedino ga je tetka poljubila u modricu čestitajući mu na "junačkim ranama".

Izgleda da je Jelena čula od nekog šta se desilo, jer se pojavila kod njih iza deset uveče u haljini u kojoj je otišla u grad.

On je bio kažnjen i otjeran u sobu, a njegovi su pošto je bilo toplo, sjedili ispred zgrade. Kad ju je vidio njegov otac usplahirenu i plačljivu, smilovao se i pustio je njemu u sobu sve vrteći glavom i pogledavajući Elif, i pitajući se kud ovo vodi.

Kad je ušla kao da je sunce zasjalo. Gledala ga je preplašeno, zabrinuto, na rubu suza. Sjela je kraj njega na krevet i bez riječi ga tužno gledala. Vidio je da ga očima pita zašto je to uradio. I tad je prvi put shvatio šta znači biti muškarac, da kad ti prokuvaju hormoni ne pomaže nikakva pamet i da nema ništa od smirenosti.

Potpuno nesvjesno osmjehnuo joj je, hrabreći je, umjesto da ona tješi njega, on je tješio nju. I tad joj je vidio suze i ogromnu tugu u očima. Pitao ju je pogledom zašto je tužna toliko. A ona odjednom spusti pogled sa njegovih očiju na njegove usne. Osjetio je trnce na usnama a u idućem trenutku njene usne na svojim.

Milion puta u životu vrtio je u glavi svaki njihov poljubac, svaki dodir. Pa tako i ovaj prvi. Bio je njegov i njen prvi poljubac u životu. Nije imao pojma kako, ali joj je odgovorio.

Sigurno, nimalo bojažljivo, nježno, pridržavajući njeno lice svojim rukama i ljubeći sad on nju. Prepustila mu se, od tada i uvijek kasnije shvatio je da ona nikad nije dovodila njegovu muškost u pitanje. Iako je bio mlađi od nje i manji i neiskusniji, kad god bi on htio da uradi nešto muški ona bi mu dozvoljavala i povinovala se njegovim naredbama.

I kad je imao devet godina i tvrdio da je nešto muški posao ona se ne bi bunila, dozvolila bi mu da uradi kako smatra da treba, podržala bi ga. Kroz život je kasnije naučio da takvu vezanost ima jako malo parova na svijetu i da su to rijetki osjetili u životu.

Nakon poljupca odmakla se, pogledala ga i osmjehnula se pomalo zbunjeno i stidljivo. I on njoj se osmjehnuo, ali sigurno i ohrabrujuće. Taj osjećaj je godinama pokušao da iznova i iznova oživi, misleći o njenim usnama. Tad joj je rekao očima da je njegova, i da će svako proći kao ova budala, usudi li se spomenuti je ili joj prići.

Uhvatila ga je nježno za ruku, nasmješila se i tiho mu prošaputala: "ludi Turčin"... Tada je dobio taj nadimak od nje. Sjedili su tako nekoliko minuta, gledali se i pričali očima.

Morala je da krene, da se njegovi ne čude šta rade toliko u sobi ali ga je prvo zamolila da se zbog nje izvini ocu i obeća da to više neće raditi. On je klimnuo da se slaže, ali ju je upozorio da će to obećanje možda biti lažno.

Tad ga je pogledala i rekla da neće imati razloga ni sa kim da se tuče. Nije odmah shvatio šta mu obećava. Kasnije je posumnjao i nadao se da ju je dobro shvatio, a u osamnaestoj je dobio “čvrste” dokaze za to...

Izlazeći iz sobe prvo su sreli tetku koja se vrzmala po kuhinji, malo popričali sa njom da niko ništa ne posumnja i izašli napolje. Nisu ni slutili da im pametna Elif čuva stražu sluteći u kom smjeru ide njihova priča. Vidjevši njega smirenog, samuvjerenog bilo joj je jasno da je dobio čvrste garancije od nje, a možda i još nešto... Jer kad je krenula, i kad su im se pogledi sreli Elif je vidjela sjaj i u njegovim i u njenim očima. On se poslije povukao u svoju sobu ne izlazeći iz nje.

Godinama poslije nije se ni sa kim potukao. S tim događajem nastupila je nova faza. On je stekao sigurnost.

Osjećao je da ne mora žuriti i nervirati se, da ga ona razumije, da ga čeka i da ima plan za njih.

Jednoga dana kad je imao petnaest godina odvela ga je na kasting neke reklamne agencije koja se bavila marketingom i imala svoje modele.

Pričala je od njegove devete godine da će biti model, on je mislio da se šali, a sad mu je ozbiljno rekla da misli da može da uspije, da od njene prijateljice majka radi u takvoj agenciji i da želi da probaju. Ona je dogovorila sa tom ženom da ga dovede.

Predočila mu je da će tako postati samostalan, imati svoj novac i kasnije ako od toga nešto zaradi moći će da uradi šta želi. Ili da se školuje ili da otvori nešto.

Ušao je u uži izbor, bio je jako fotogeničan. Na slikama ga skoro niko ne bi prepoznao. Sad je već bio Jelenine visine, 173 santimetra, sitnije građe ali osmjeh, rupica na bradi i pogled ispod dugih trepavica su mu bili razoružavajući na slikama.

Trebalo je da pohađa kurs, koji mu je djelomično platila jer nije imala više svojih para, ali mu je obećala da će se i za ostatak ako bude trebalo snaći.

Nikome nisu govorili o tome.

Posebno što je ona krivotvorila potpis njegovog oca a da on to nije ni znao. Nakon nekoliko mjeseci oni su ga fotografisali za neku reklamu, njemu namještanje lica tad nije baš nešto išlo, pa je ona krenula da se šali s njim i da ga zadirkuje, podsjećajući ga na neke zajedničke momente i “ljuteći ga”, spomenuvši da njegov nogometni tim ima dvadeset i dvije lijeve noge.

Sve vrijeme, fotograf je diskretno škljocao. Na dvije slike bila je i ona, na jednoj su uslikani kako se gledaju, iz profila, a na drugoj ona je bila leđima okrenuta fotografu a on je držao ruke na njenim ramenima dodirujući joj kosu (to nije ni znala da radi dok nije vidjela sliku) i gledajući preko njenog ramena u fotografa. Činilo joj se kao da je na toj slici rekao “vidiš, ona je moja”.

Kasnije, opet su ih slikali zajedno, na jednoj slici su se zafrkavali, začušljala mu je skroz kosu na lice, pa ju je mangupski gledao kroz kosu i guste trepavice jer je slikano crno bijelom tehnikom u krupnom planu. Godinama kasnije ne nekom snimanju tražili su mu da ima taj “zaljubljeni pogled”, kao na toj slici. I on je tada ponovo gledao sliku pitajući se zar se to već onda vidjelo na njemu.

Te slike su stavljene tad u njegov profesionalni album. I tako je pomalo shvatao kako mu je najlakše pogoditi i namjestiti izraz lica koji se od njega traži. Ona ga je savjetovala, hrabrila, bila uzrok mnogih njegovih izraza lica.

Prve pare koje je dobio potrošio je na nju. Kupio joj je haljinu i narukvicu i izveo je u grad. Nije htio da čuje da iko dobije išta osim nje od tih prvih para. Nije odbila, smijala se sretna i zadovoljna kao djevojčica, sluteći koliko je on obožava a ne dozvoljavajući sebi da se zapita kuda to vodi i šta to ona želi od njega.

Kad je napravio prvu ozbiljnu reklamu čovjek mu je rekao da treba da kaže roditeljima da mu otvore račun. Tada mu je morala reći da je za kasting trebalo odobrenje jednog roditelja pa ga je ona krivotvorila.

On je bio zapanjen i oduševljen koliko je bila hrabra. Nije dozvolio da kaže da je to uradila ona nego je rekao ocu da je to uradio on, i da mu sad mora reći jer mu trebaju leći neke malo ozbiljnije pare.

Iznenadio ih je, samo mu je tetka poslije otkrila da zna istinu. Znala je da je Jelena za sve zaslužna.

Otac se malo dvoumio, ali je popustio samo ga upozorivši da neće nikakve nedolične stvari da vidi i dok se pridržava toga on mu neće braniti.

Iduće dvije godine, on je sazrijevao u životu i na slikama. Polako i strpljivo je učio o novome zanatu, ne zapuštajući školu, jer se ona o tome brinula.

Jednom, kad je bio na snimanju na slici su trebali biti on i koleginica koja je bila model. Fotograf je tražio da se ona okrene leđima kameri a da samo preko ramena pogleda veselo u kameru, dotle je on trebao da je drži oko struka i da joj se osmjehuje. Oni su to pokušali nekoliko puta kad je naišla ona. Bio je zauzet snimanjem, samo joj je mahnuo i rekao da sačeka da će brzo.

Gledala ga je nekako čudno. Pitao je šta se desilo, a ona je samo odmahнула glavom da nije ništa. Stajali su tu i gledali kako koleginica koja je snimala sa njim sad snima sa drugim modelom. On joj šapnu da joj je to usput i momak pa da neće morati da glumi kao sa njim.

Pogledala ga je dugim mirnim pogledom. Vrlo ozbiljnim i on tada u sekundi shvati... Pa ona je bila ljubomorna!

Nije znao da li da vrisne od sreće, ili da se smije. Htio je da je poljubi ali to ovdje nije smio. Bio je maloljetan, samo to ga je sprečavalo sve ovo vrijeme da nešto preduzme iako je sanjao o tome i žarko želio da je ljubi. Kao da su se prećutno dogovorili da će čekati njegovu punoljetnost pa onda krenuti u novu fazu života...

Cijelo vrijeme do kuće ona je bila tiha i mirna, odsutna a on ju je kradomice posmatrao. Kad su krenuli kroz prolaz jedne zgrade da skrate put od studija, on je odjednom uhvati za podlakticu i zaustavi. Stala je začuđeno ga gledajući.

On je i dalje držao za podlakticu mirno je gledajući u oči.

"Ne trebaš biti ljubomorna ni na jednu ženu. Ja želim samo tebe, i dok god vrijedi ono tvoje obećanje da ti ne izlaziš ni sa jednim muškarcem, dotle vrijedi i moje, da nijedna žena ne postoji za mene osim tebe. Od našeg poljupca, malo sam vježbao, ali samo ljubljenje, drugo ne želim da probam sa drugima dok god se ti držiš obećanja."

Njoj je tad bilo savršeno jasno šta joj govori. Želio je nju, želio je da mu bude prva i da on njoj bude prvi.

Bila je šokirana njegovom ozbiljnošću. Bio je jako težak za donošenje odluka. Previše bi razmišljao i vagao. Nekad bi prokuvala čekajući da se on odluči.

Izgleda da je o ovome pomno razmislio. Prvi put on je bio taj koji je riješio njihovu veliku dilemu, koji je pokazao put njihovoj vezi. Izgledalo joj je da je on bio svjestan da to do sada nisu uradili zato što je bio maloljetan, još skoro dijete. Bilo mu je dovoljno da mu ona obeća da će ga čekati, da neće žuriti sa tim iskustvom, nego da će to uraditi s njim.

Osmjehnula se očiju punih suza i nježno mu prošaputala:

"Još malo, brzo će to proći..."

I on se njoj sretno osmjehnuo. Čekaće ga i on će čekati nju. Još jedna prepreka bila je savladana, a još jedna nit između njih ispletana.

* * *

Ona je studirala bankarstvo a on je učio školu i zarađivao kao model. Te dvije godine do njegovog osamnaestog rođendana oni su se ustalili, čvrsto vezani, diskretni. O svemu su zajedno odlučivali, o svemu pričali.

Nije htjela da on sve pare daje roditeljima, njegova majka je bila nezasita, pa je otvorila račun na svoje ime a njemu dala punomoć, tako da on može da upravlja i raspoláže sam sa svojim novcima. Njegovi nisu ni znali da pola njegovih primanja ide na taj račun. Ona nije htjela da im kažu, govoreći mu da on sam može raditi šta želi sa onim što zaradi.

A nije sumnjala da će on dobro upravljati s njima, jer je uvijek bio realan i skroman. Nije štedio ali nije ni razbacivao. Njegovi su bili jako zadovoljni i onim što su dobijali. U prosjeku to je bilo pola prosječne plate mjesečno. Nekad je imao po tri posla mjesečno a nekada ništa.

Htjela je da nastavi da se bavi marketingom i reklamom, umio je dobro da opaža ali nije baš bio dobar za pravljenje slogana. Na nekoliko reklama koje je radio za agenciju ona mu je napravila slogane. Za dva su mu čak platili kao da je ideja njegova.

To što je činila za njega bio je razlog što se njegovi nisu bunili zbog njegove prevelike vezanosti za nju. Vidio je samo nju i znao samo za nju. Niko se nije usudio ni riječi da kaže protiv nje. On je smatrao da je savršena. Od kada je došao u Francusku oni nisu imali skoro nikakvih briga ni obaveza oko njega, skoro sve što je trebalo obavljala je Jelena.

Sad je bio skoro momak, lijepo je zarađivao, majka mu je smatrala da treba da gleda druge djevojke, da ona nije više njegov par ali mu to nije smjela reći jer su joj muž i tetka Elif strogo zabranili. Time bi strašno uvrijedila Jelenu.

Kad je otišao u Tursku raditi i dalje se školovati i kad bi stigao neki glas da on ima djevojku ona bi se odmah pohvalila Jeleni. Jelena bi radije umrla nego pokazala koliko je to boli. I ona se sa njom veselila „njegovom ljubavnom životu“.

Samo je tetka Elif nezadovoljno komentarisala i sprdala se s tim. Rekla je Hatidže dođe li joj takva vidjeće ona šta je snajka. I da joj je bolje da se odmah ubije dočeka li to. Hatidže je to odbijala tvrdeći da je on pametan da neće dozvoliti da ga uhvati neka takva.

Jelena je izgleda prošla Hatidžin test, jer nije reagovala nego se mirno smiješila. Hatidže je mislila da će ova pokazati znakove ljubomore ali ništa takvo nije mogla da primjeti na njoj.

Plakala je u sebi ali mu je i dalje ostala vjerna, išla je na fakultet, nije htjela ni sa kim da izađe jer je znala da će on to saznati preko svojih i da će je onda zauvijek izbrisati iz svog života. A ona nije mogla bez njega.

Završila je fakultet i od njega dobila čestitku. Ljubazno se zahvalila. Čestitka je bila jednostavna, nije napisao ništa lično pa mu je i ona suzdržano odgovorila. Nakon toga zaposlila se u banci u Parizu, tu je radila godinu ipo dana, a onda su joj ponudili mjesto u Marseju.

Otišla je za Marsej već očajna što joj se ne javlja, nije mislila da će mu toliko trebati da joj se javi.

Još mu je ona rekla da dok god ne riješi stvar tamo, nešto ne postigne, da se ne vraća se u Pariz jer, dođe li, može zaključiti da se ne želi vratiti, da mu je teško, i onda će stati na pola puta. Navela mu je primjer njene starije rođake, kojoj je trebalo četiri godine da daa jedan, zadnji ispit. Umorila se, zasitila škole, počela je raditi i nikako da se vrati na fakultet.

Prošlo je skoro pet godina od kada je otišao. Jeste da je ona bila ta koja mu je rekla da ga oslobađa, da nema obaveza prema njoj ali ni sama nije znala šta je očekivala od njega.

Njemu je dala obećanje dok se ne oženi da je ona njegova, ako se oženi njeno obećanje više ne važi. Poslije je shvatila koliko je glupo postupila, njemu je dala sve a on njoj ništa. Pratila je dešavanja vezana za njega, pitala se je li on zaboravio šta je obećala, možda je sad mislio da su to bila dječija posla, pa mu je sad bilo neugodno.

Slutila je da neće moći još dugo da izdrži, svaki dan joj je nedostajao. Prije kretanja za Marsej počeli su da stižu znaci da je napokon uspio. Nadala se da će se uskoro vratiti i javiti.

Kad je prešla u Marsej radila je godinu dana kao luda, od jutra do mraka, da zaboravi na njega, bila je sama u novom gradu i tako je liječila muku.

Nakon godinu dana dobila je bolje radno mjesto pošto ju je stari šef jako zavolio. On je imao pet godina do penzije i u njoj je vidio nasljednicu. Onda je pozvala roditelje da se presele k njoj, bilo joj je bolno da ide k njima u posjetu (sve češće pomišljajući da se on možda više nikad neće ni javiti), a i ona je njima nedostajala. Iznajmila je manju kuću sa lijepim vrtom, malo dalje od posla, ali nije joj smetalo, kući bi je čekalo sve spremljeno.

Njemu su jednog dana rekli da su se odselili. Ostao je šokiran, pitao se šta to znači. Prvi put, kad je čuo da je otišla za Marsej mislio je da će to kratko trajati, da je na praksi i da će se vratiti nakon godinu dana u Pariz. Nije mu palo na pamet da bi se mogla potpuno preseliti u Marsej.

Nažalost, prošla su skoro dva mjeseca dok mu to nisu spomenuli da se odselila sa roditeljima. Da je znao da ima namjeru da se seli zvao bi je da vidi šta se dešava. Vidio je da mu majka likuje što je napokon otišla.

Uvijek se bojala da bi se on mogao vratiti njoj. Osjećao je da se nešto dešava, ali nije znao šta da uradi. I tako je vrijeme prolazilo. Jedino što je sprečavalo da ga ne savlada totalna panika bila je činjenica da je ona povelu roditelje, i da stanuje u kući s njima.

Znači nije nikog dovodila kući. Valjda ne bi zvala roditelje da je imala nekog, oni bi joj samo smetali, tješio se tako razmišljajući.

Pitao se šta da joj kaže, koliko je samo puta pomislio na nju, koliko puta joj je zahvalio, jer sve što ga je učila i savjetovala vrijedilo je zlata. Nikad ne bi stigao tako daleko da nije bilo njene dalekovidosti. Pare koje je ona odvajala na račun i za koje niko nije znao morao je da troši skoro dvije godine jer mu ono što je zarađivao nije bilo dovoljno a pošto je imao sredstava nije morao da prihvata svašta.

Gledao je ljude kako se lome, kako propadaju jer nisu imali podrške ni sredstava. On je trošio koliko je morao. Jednom je rizikovao, sebi platio put i hotel da bi otišao na lokaciju gdje je snimala jedna velika agencija. Na to je potrošio pola svog godišnjeg budžeta ali se isplatilo.

Tamo je sreo ljude, ponudili su mu posao, on je mirno i mudro razmišljao ne dozvoljavajući da ga neko ucjenjuje ili iskorištava. Tad je zaradio prve veće pare. Poslije je još uradio dva posla za tu agenciju, nakon godinu dana svome agentu je dao otkaz i prešao kod elitnijeg. I tad su poslovi krenuli. A da nije imao para tad da plati sebi put, vjerovatno bi propao. Morao bi da se vrati kući i oprostí s ovim poslom.

Turska je bila velika promjena za njega, tek tad je shvatio njen strah da mu neće biti lako u toj sredini. U Francuskoj se znao red a ovdje je bila borba bez pravila pa kako se ko snađe. Ali bilo je mnogo jeftinije školovanje i manje zahtjevno. Ljudi su se slamali i propadali preko noći.

Njega je držala njena ljubav, prvih šest mjeseci sve teškoće je gledao poluprisutan, samo misleći o njoj i njihovim noćima. To ga je opet spasilo, nije mu dalo da se plaši, da paniči niti da odustane. Nakon šest mjeseci, kad je upoznao dobro situaciju napravio je plan i krenuo da ga sprovodi. Išlo je sporo i teško. Sve je bilo haotično i nesređeno. Bio je uporan, a kad je bilo teško on bi samo pomislio na nju.

Koliko puta se sjetio njenih savjeta o ženama. Tvrдила je da postoje tri vrste žena a da četvrta nije vrsta nego su bolesne. Prve su bile iskrene i odane žene koje su voljele duboko i bile za porodicu, drugo su bile pametne koje su dobro računale šta im se isplati, bile su više realne nego zaljubljene ali su i one bile za porodicu, treće su tražile pare, sponzore ili da se ogrebu za nešto a četvrte su samo jurile muškarce kao potrošnu robu.

Te godine kad se preselila u Marsej i kad je njega mučilo pitanje šta to znači bili su jednom prilikom na nekom snimanju uz more. U marini je bio klub koji se zvao Jellena. Pretežno su svraćali jedriličari i vlasnici brodova. Kad je to vidio skroz se raspametio.

Odmah je znao šta da radi. Uveče je sve sa snimanja doveo u klub i častio ih. Račun je bio veliki pa im je za stol došao vlasnik da ih pozdravi. On je samo to čekao. Svaki idući dan on je dolazio tu, i pomalo se sprijateljio s vlasnikom.

Napokon je odlučio da je došlo vrijeme da ga pita ono što je naumio prvog dana. Htio je da se slika ispred lokala, i pokloni im to kao besplatnu reklamu.

Ovaj je bio počašćen i iznenađen. Odmah se složio. Dopustio mu je da objavljuje slike sa njegovim restoranom kako želi. I poslije su ostali prijatelji, povremeno su se čuli a kad je bio blizu svratio bi do kluba.

Čim je dobio slike iz kluba u prvom intervjuu, a i u drugim prilikama, u novinama, na internetu, televiziji on je tražio da objave te slike. Poslao joj je poruku. Pita se hoće li vidjeti i shvatiti. Kad je pošao, vlasnik kluba mu je poklonio nekoliko majica, kapa i ostalog promotivnog materijala na kome je bio naziv kluba. Tad mu je Eren priznao da se tako zove jedna žena.

Po njegovom osmjehu je tad ustanovio da je ovaj to davno razumio. A onda je on njemu rekao da je klub i dobio ime po jednoj ženi, Jelleni, i da je to njegova žena. To ih je povezalo kao da su braća po krvi.

Ona je našla na internetu da je dao intervju jednim pariskim novinama, sutra je odmah kupila tri primjerka tih novina. A kad je otvorila članak srce joj je skoro stalo.

Na slici koja je zauzela pola strane on se smiješio prekrasnim osmjehom naslonjen na veliki natpis na kome je pisalo JELLENA. Taj dan je bila van sebe, nije išla kući do kasno jer se bojala da će roditelji vidjeti na njoj da joj je nešto.

Kenan je vidio i majicu i taj intervju, pa se pitao šta to znači. Drugi niko nije zapazio ništa, inače bi im se majka sigurno iznervirala da joj je neko rekao kuda njemu misli idu. Zato je mudro odlučio da prešuti roditeljima šta je Eren uradio.

Nije smjela srcu da dozvoli da se nada, ali ono nije slušalo, zaboravila je da se nije godinama javio, zaboravila je sve patnje i bila spremna da poleti k njemu. Roditelji su slučajno na nekoj lokalnoj televiziji vidjeli njega sa majicom na kojoj je pisalo Jellena.

Pitali su nju je li to vidjela a po njihovom ponašanju je zaključila da su zbunjeni i da im nije jasno šta to znači. Njoj rekoše da nema dileme da je s ovim nešto htio da poruči njoj. Idućih mjeseci ona je bila u sedmom nebu a nakon skoro godinu dana od tog događaja ona pročitava u nekoj njegovoj izjavi da treba da bude u Nici da tamo nešto snimaju.

Pitala se da li umišlja ili on često u svojim izjavama govori gdje će biti. Možda joj je slao poruku gdje može da ga nađe. I stvarno, kad su se sreli on joj prizna da se nadao da će se sresti negdje, i da je zato kad god bi radio u Francuskoj govorio unaprijed gdje idu. Živjela je idućih godina od tih njegovih riječi.

Ovaj put nakon dugih godina zvijezde su im se poklopile. Banka je učestvovala na nekoj bankarskoj konferenciji u Nici, ali ona nije trebalo da ide. Zamolila je šefa da nju pošalje da će ona platiti sve troškove. On ju je dugo gledao. Pristao je i pustio je. Nekoliko mjeseci nakon toga, kad je rekla šefu da je trudna, on je pitao je li to rezultat konferencije u Nici na koju je "žarko" željela da ide.

Šef joj je nekoliko godina kasnije priznao da su mu njene kolege kazale da je sva tri dana provela sa nekim muškarcem, ali da nije bankar jer ga nisu vidali na skupovima. Povezao je da se njih dvoje znaju od ranije, da ga ona voli i čeka jer za sve godine koliko je poznaje nikada nije izašla sa drugim. Rekla mu je da se poznaju od djetinjstva.

Mozak joj je tad radio kao sat. Išla je na sve ili ništa, nije više mogla da izdrži.

Pokušala ga je zvati iz hotela a ruke su joj se toliko tresle da joj je ispao telefon. Odustala je od toga da ga zove, otišla je do njegovog hotela i ostavila mu poruku na recepciji. Poslije je morala da popije čaj za smirenje.

Dobio je poruku i odmah je nazvao. Skupila je hrabrosti i veselo mu se javila ćaskajući kao da priča sa prijateljicom na kafi.

Kad je čuo da je u Nici odmah je došao. S prvim susretom očiju krenuo je nastavak priče započete prije sedam godina. Tri dana i tri noći se nisu razdvajali. Voljeli su se, šetali zagrljeni, držali se za ruke, grlio ju je skoro stalno.

Bila je sretna kao nikad do sada, bili su sami, niko ih nije ometao, nisu se morali skrivati i bojati a on je bio stalno uz nju. Sve što je doživjela tih dana reklo joj je da je i ona njemu nedostajala, da se nalutao po svijetu i već pomalo umorio, da mu nije bilo lako i da su ga njena ljubav, pažnja i savjeti spasili velikih muka.

Ona je i dalje nosila lančić koji je je on poklonio za njen dvadeseti rođendan.

Tad je rekao da je vrijeme za novi, raskošniji, kao dokaz da je ona uspjela u namjeri da mu pomogne i da ga spasi svojom ljubavi. Ona se bunila, bila je zadovoljna i ovim, ali su sutra ipak išli zajedno da potraže novi a on ga je odabrao.

Bila je skoro sigurna da će on predložiti da se viđaju, ne baš da odmah žive skupa ali da napokon budu u vezi, da mogu da se svaki dan čuju, da se vole bez straha. Ako je i trebalo da prođe još vremena dok se ne odluče za brak, ona je to razumjela i nije mislila da ga gnjavi s tim.

Ali nije ipak očekivala, nije o tome mogla ni misliti da će je pustiti, i da joj se opet godinama neće javiti. Ne nakon ova tri njihova srećna dana.

Kad se nije javio odmah tješila se da će sigurno idućih mjeseci, a kako je njen stomak rastao nada je svaki dan postajala manja.

Danijel je bio krupna beba, skoro četiri kila. Tri dana je imala bolove dok se nije porodila. Bila je na ivici snage, sama se boreći sa posljedicama svoje slijepe ljubavi. Nekoliko mjeseci nakon Danijelovog rođenja opet je vidjela natpise po novinama i njega u društvu nekih žena.

Tad je izgubila mlijeko i nije više mogla da doji sina. Jednom prilikom zvali su je neki prijatelji iz domovine, pitajući bi li mogla pomoći jednom fizičaru tamo kod njih. I tako je Boris došao kad je Danijel imao godinu dana. Učinila je sve da mu pomogne a on je obožavao Danijela. Svi su mislili da se ona udala za Borisa zbog papira a ustvari on je samo priznao Danijela kao svoje dijete da ga zaštiti. Nudio je i njoj da se vjenčaju, ali je ona to odbila. Da je trebalo njemu zbog papira, morala bi, srećom uspjeli su sve srediti i bez toga.

Kad se Boris upisivao kao Danijelov otac, njoj se činilo da je još jednom umrla. To je već bio ko zna koji put da je doživjela poniženje i razočaranje zbog njega. Vidjela je da je Boris voli i da želi biti s njom ali ona o tome nije mogla ni pomisliti.

Jedva je čekala da njega za stalno premjeste u Pariz i da ostane sama sa svojim djetetom i roditeljima. Njih četvoro su se pomalo uhodali, život je tekao dalje.

Ona je zaboravila na svoje srce i posvetila se djetetu i poslu. A onda ih je snašla nova nevolja. Umro joj je otac. Taman je malo krenula da diše kad ih to zadesi.

Danijel je imao šest godina.

Opet su joj se stare rane otvorile, svi su došli od njegovih na sahranu samo on nije. A da je došao tad upoznao bi svoje dijete.

Kad se malo sabrala nakon nekoliko mjeseci odlučila je da učini sve da ga što prije zaboravi. Sad je i njoj slijepoj od ljubavi bilo jasno da on neće doći i da mora da se pomiri s tim. Da svaka ljubav, nažalost, neka srećan kraj...

POGLAVLJE 8.

Taj dan kad su se rastali on je milion puta izvrtio u glavi. Posebno treći dan, dan rastanka. Dugo je pokušao da ga odgonetne. Prvi put od kada je znao, činilo mu se da to nije ona, njegova Jelena.

Nije mogao da definiše šta ju je činilo taj dan drugačijom, možda što je ostala pri svom stavu da ide taj dan, što se nije dala nagovoriti da ostane do idućeg jutra s njim... Na kraju mu se činilo kao da jedva čeka da se rastanu, da ga se otarasi.

Samodopadno je mislio u sebi, pa to je njegova Jelena, javiće se ona opet, pripremiti mu neko iznenađenje kao mnogo puta do sada. Ali mjeseci su prolazili, ona se nije javljala, a njemu taj osjećaj od tog dana nikako nije prolazio.

Kako je vrijeme odmicalo, u njemu je sve više sazrijevala misao da je pogrešio, da je trebao on da bude taj i da njoj predloži da se dalje viđaju, a ne da ode i da joj se više ne javi kao da je ona za njega neka slučajna prolaznica.

Dvije godine su prošle od tog susreta, kad je on sebi morao priznati da je definitivno pogrešio. Ali računajući da ga ona i dalje voli pokušao je da smisli kako da uspostavi kontakt. A vrijeme je prolazilo. Jednom, dok je prolazio pored male radnje koja se bavila prodajom brze hrane, ugledao je mladi par kako se drže za ruke i dijele jedan sendvič.

Sjećanja su mu nagnula, a ispred očiju mu je iskrsnula ista takva radnja, samo u Parizu...

Postavio je sliku zaljubljenih na svoj sajt, nadajući se da će to vidjeti i javiti mu se. Odgovora ovaj put, nije bilo.

Kad je bio u prilici i kad su radili u Parizu dovodio bi ponekad braću i mlađe rođake na snimanja ili zabave. Jedne večeri nakon snimanja došao je Kenan, pričali su družili se, gledali stare i nove slike. Kenan je vidio da je jedan fajl imao ime Jelena. Pitao je brata otkuda ona tu.

Priznao mu je da ju je vidio prije tri godine, nježni osmeh koji mu je pobjegao kad ju je spomenuo bio je dovoljan Kenanu da shvati da to nije bio običan susret i da je tu bilo razmjene nekih osjećanja.

Nije mogao ni slutiti koliko je to daleko otišlo, da je ona već odavno njegova i da je to bio samo nastavak davno započete priče. Pitao ga je da li se sad čuju, na šta je ovaj neraspoloženo odgovorio da je nije čuo od kada su se rastali. Ali da će je on jednom zvati, i da nije trebalo da prođe ovoliko vremena a da se ne vide.

Kenan je tada bio u dilemi da li da bratu kaže šta on misli o tome. Vidio je da je ovaj u oblacima, da ne shvata da je propustio priliku i da će teško uspjeti da popravi stvari.

Znajući da je Eren zainteresovan počeo je polako da se raspituje zna li iko išta o njoj. Jednom prilikom navratilice neki poznanici iz Marseja, nisu imali pojma da oni poznaju Jelenu. Žena je radila u dječijem vrtiću i spomenula je sasvim slučajno da ima jednu majku Parižanku koja priča turski i koja radi u banci, a koja joj je puno pomogla oko nekih papira, pa su uspjeli da dobiju kredit.

Kako je svijet odjednom bio malen. Stotinama kilometara udaljeni, skoro milion stanovnika Marseja, i on baš naleti na one koji poznaju nju. Čim je rekla ime Kenanu je bilo jasno.

Nije rekao ljudima da znaju ko je ona. Pitao se kako da bratu kaže da se izgleda udala i ima dijete, jer su mu ovi ljudi rekli da dovodi dijete u vrtić. Odlučio je da mu to prećuti jer mu se učinilo da je ovaj to zaboravio, imao je novu djevojku pa zašto da se sad vraća na prošlost.

Ali drugi put kad je Eren krenuo da je spominje Kenanu, da mu priča da će da je potraži, ovaj je vidio da nema izbora i da mu mora reći. Volio bi da nije morao. Nije imao snage da ga gleda, pa mu je to rekao onako, neobavezno, veselo preko telefona. Nastao je muk sa druge strane.

Sutradan, kad je zvao da provjeri kako je, rekli su mu da je bolestan i da nije došao na posao, na svoj telefon se nije javljao. Znao je zašto je bolestan i pitao se kako će to brat izdržati. Bio je osjetljive prirode, mada nekad mu se činio potpuno neosjetljiv kao sad prema Jeleni. Nije mu bilo jasno kako je mogao tako da bude nepažljiv prema njoj a i sam je bio svjestan, i nije uopšte krio koliko ju je volio. Srce je govorilo jedno a Erenova djela drugo.

Bojao se da je bio u pravu kad im je govorio da će ga pokvariti, jer su ga previše razmazile tetka Elif i ona.

Prvi znak njegove nepažnje i razmaženosti prva je osjetila Jelena. Poslije se i tetka razočarala kad je vidjela kakav život živi i kako je postao pun sebe, samouvjeren i ohol.

Iduće što je Kenan čuo je da se razvela. Nakon nekog vremena stigla je vijest da joj je umro otac. Svi su išli na sahranu, samo Eren nije. Kenan je smatrao da je opet napravio grešku ali bratu nije ništa govorio. Nije znao pravo stanje stvari i nije mogao da se miješa.

Ona ih je toplo pozdravila kad su došli, zahvalila im se, a kad je vidjela tetku, gledale su se nekoliko trenutaka a onda je ona krenula da plače grleći tetku. Izgledalo je da imaju neku tajnu. Kenan je pretpostavio ko je bio zajednička bol obiju žena. Dijete nije bilo na sahrani, sa njenom majkom nisu puno razgovarali jer je ona većinom bila sa nekom rodbinom koja joj je pomagala.

Eren je odmah zvao njega, rekao mu da mu se javi čim bude mogao da priča (da nema nikoga oko njega).

On mu je u kratkim crtama prepričao kako je i šta bilo.

Nije imao volje da ga sad tješi iako je vidio da mu je teško, jer je nekako i njega sad razočarao. Trebao je da dođe na sahranu, taj ga je čovjek držao kao sina. Bio je izgleda treća bliska osoba koju je razočarao svojim kukavičlukom.

Zato mu nije ni rekao da se razvela, ni da je plakala kad je vidjela tetku, ni da nije htjela da se rastane od oca...

Brzo se tad vratio kući, želio je da zna šta je bilo, da mu kaže kako je ona. Tad mu je ozbiljno rekao da treba da je zaboravi, da je propustio svoju priliku, da se ona razvela ali da život ide dalje. I da ne treba da je u buduće zove i uznemirava, kad joj se do sad nije javio. On mu je rekao da joj je poslao poruku i da joj je napisao da bi volio da je s njom, a da mu je odgovorila da bi i ona to voljela.

Kenan ga je, sad već začuđen bratovom neosjetljivošću pitao je li još išta uradio osim što joj je poslao poruku. Naravno, odgovor je bio negativan. Tad ga je iznerviran, opet udario po glavi, kao kad su bili djeca, i pitao ga, je li normalan, kakvo su to neosjetljivo čudovište stvorili ona i tetka Elif.

Pitao se je li moguće da je tolika kukavica, da nema snage da uradi nešto nego radije muči sebe i nju. I tad su je zadnji put spomenuli.

Eren je shvatio da je naljutio i brata zbog nje. A najviše ga je pogodilo kad mu je Kenan rekao da je Jelena slučajno izabrala njega, a ne Erena, da bi on “sve otkačio, i borio se za nju”, jer je ona to zaslužila. Erenu je i ovako, bez tih riječi, svaki dan bilo sve crnje u duši, gubio je snagu, obuzimale su ga crne misli...

POGLAVLJE 9.

Jelena je otključala auto i otvorila vrata ubacivši torbu na prednje sjedište. Imala je u planu da prvo sinu kupi neku garderobu, pa da ga kasnije vodi kod zubara, i ako stignu da ga nagradi vožnjom autićima u Luna parku.

Uspravila se i krenula da sjedne za volan kad je prizor koji je ugledala pred sobom ukopa na mjestu. Nije mogla da se pomjeri. Držala se čvrsto stiskajući vrata od auta.

Znala je već skoro mjesec dana da se može desiti da se pojavi. Jedan dan Boris ju je zvao i oklijevajući joj rekao da je on bio kod njega. Vrijeme je prolazilo pa je već počela da misli da je odlučio da ne poduzme ništa i da stvari ostavi kakve jesu.

Ipak je došao. Stajao ispred nje ozbiljan i namršten, streljajući je očima. Izgleda, da je “presudio” da je ona kriva za sve. Koliko su je te oči puta s ljubavlju i obožavanjem gledale. Sad to nije bio slučaj. Znala je da je došao jer je saznao istinu, inače to ne bi uradio.

Dok god je mislio da ga je iznevjerila ona je za njega bila mrtva. Boris joj je rekao, kad ga je Eren posjetio da mu je izgledao skroz sluđen. Očekivao je da će ga ovaj udariti.

Stari osjećaji u srcu, nemir u tijelu, davno i duboko zakopani, odjednom izletješe odnekud iz dubine njenog bića. Bilo je dovoljno da ga vidi, da je pogleda pa da je neutaživa čežnja za njim obuzme svu. O Bože, zar opet ponovo? Zar će opet sve krenuti ispočetka? Taman kad se sad malo stabilizovala, došla sebi i krenulo joj je. Kao da je bio tu samo da je muči. Od kad ga je upoznala krenuo je njen trnoviti put i trajao beskrajnih dvadeset šest godina dok nije sagorjela i rekla da je dosta.

On joj priđe i gurnu vrata od kola koja je držala. Sa treskom se zatvoriše. Stao je ispred nje na pet santimetara. Iz očiju mu je izbijala vatra, gledao ju je pun bijesa, bila je svjesna da će je možda udariti. Nije slutio kolika je njegova moć nad njom. Kad je stao tako blizu nje, njoj se vrata slike njihovih milovanja, njegovih grudi, njegove strasti.

Nije je dotakao deset godina, sad je stavši pred nju izbrisao sve te godine, željela ga je kao kad je imala dvadeset i osam, i kao kad je imala dvadeset i jednu... Cijeli život željela je samo njega. Nadala se da on ne može sada da joj čita misli, posebno što je bio ljut i dekokentrisan.

Zgrabio ju je čvrsto, gledajući je i dalje bijesno u oči. Stiskao je i dalje vidjevši da joj je izbio vazduh i da je boli koliko je stišće. Nije htjela da pusti glasa ni da mu kaže da je boli samo je okrenula glavu u stranu krijući suze. I mazohistički uživajući što je uz nju, što ga osjeća cijelim svojim bićem, pa makar bio ljut i polulud.

-Ludi Turčin – prošaputa glave i dalje okrenute u stranu.

To ga natjera da se osmjehne, i da je još jače stegne uz sebe jer ga je nazvala nadimkom koji mu je dala u djetinjstvu. Sad joj je pobjegao uzdah od bola. Htjeo je da je kazni a ludio je kad ju je prislonio uz sebe, ludio je od njenog mirisa, od njene kože, od pogleda. Nije bilo straha u njenim očima, bila je tvrdoglava, neustrašiva.

Izazivala ga je očima, alarmirala mu svaki živac u tijelu, sve u njemu je odjednom buknuo, javljalo mu da je živ. Činilo mu se da će svaki čas planuti zajedno koliko ju je volio.

Ova ljubav je imala čvrste temelje, građene godinama, malo po malo, koji su izdržali sve provjere i udarce sudbine. Drugi bi se brzo zaljubili, oženili ili odljubili, i magija bi prošla. Kod njih bi svaki novi dan donio još čvršću povezanost i veću bliskost.

Nagnuo se na stranu da dohvati njene usne, nije htjela da se okrene pa ju je ujeo za usnu. Jeknula je i mahinalno okrenula glavu prema njemu. Tad ju je cijelu obuhvatio svojim usnama. Htjeo je da je kazni. Ali već je bio gotov, umjesto ljutnje plamtjela je vatra koja je počela tinjati od njegove devete godine.

Nije znao kad je popustio stisak jer njene zarobljene ruke završiše oko njegova vrata. Grlio ju je i ljubio, odgovarala mu je. Bila je njegova, ali ga je kaznila jer je mislila da mu ne znači dovoljno, jer je nije znao čuvati i nije umio da cijeni ono što je uradila za njega. Oboje su platili visoku cijenu za ovu ljubav.

Deset godina se pitao šta da joj kaže, a sad je napokon shvatio da nije trebalo ništa da joj govori.

Ona je samo čekala da dođe. Glupo muško...

Uzeo joj je ključ od kola, zaključao ih i pozvao taksi koji ih je odvezao do neke kuće desetak minuta udaljene. Tu su izašli, on je otvorio vrata i skoro je unio unutra ljubeći je. Deset godina čekanja i mučenja... Deset godina pogrešnih žena... Deset godina laganog umiranja...

Voljeli su se ludo, nekontrolisano, bio je još uvijek između želje da je kazni i voli do ludila. Pustila ga je, dozvolila mu je da joj pokaže dodirom, nestrpljivošću, koliko ga je boljelo, znala je da time pokazuje svu muku koja ga je mučila, da je ljut na sebe i na nju. Ali u jedno nije više sumnjala - da je voli a da je sada priznao i shvatio to.

Znala je da je volio i prije ali trebalo mu je vrijeme da bi razumio koliko je snažna ta ljubav između njih i šta je ono što treba da uradi. Lakomisleno je prihvatao da će ona uvijek biti tu za njega kad god on poželi, a da će o posljedicama razmišljati kasnije.

Ono što ju je mučilo dvadeset godina sad je bilo do kraja rečeno. Nije volio da govori o osjećajima nikada, smatrao je da njegova djela govore koliko mu je važna ali ovo se moralo raščistiti.

Bili su prijatelji, pa su bili djeca koja se vole, pa ljubavnici. Napokon joj se činilo da su postali muškarac i žena koji se vole i imaju budućnost. Zajedno sa svojim djetetom.

Znala je da će sad imati dovoljno snage da ovaj put sve riješi kao pravi muškarac, da je odrastao, sazrio i znao šta želi u životu. A ona je znala od svoje dvanaeste godine da će biti jedini za nju zauvijek. Bio je mali, sitan, ćutljiv ali kad bi im se oči srele razumjeli bi svaki otkucaj njegovog srca ...

Mirno je ustala, obmotana čaršavom i počela da se oblači. Nije gledala u njega. On je zbunjeno ćutao gledajući šta radi. Kad se obukla, pogledala ga je mirno i ozbiljno.

-Moram da idem. Šta hoćeš? Zašto si sad došao?

On nije mogao da progovori ni riječi potpuno zbunjen njenom hladnoćom. Prije nekoliko trenutaka su se voljeli, odgovarala mu je kao prije, doduše nije ga gledala u oči, izbjegavala je kontakt, to je tek sad shvatio.

- Opet moram ja sve da govorim. Pretpostavljam da si došao zbog Danijela. Ja ti neću braniti da ga vidiš, ali to mora biti ovdje dok ne poraste. Ako ne možeš da kažeš svojim ni ne moraš. Ja ne tražim ni da ga priznaš. Boris je upisan kao njegov otac i to je Danijelu za sada dovoljno. I najbolje je da nikome ne govoriš za njega. Ne želim da uplićeš moje dijete u svoje porodične probleme.

Nije mogao ni riječi da progovori. Da mu je neko rekao da će mu ovo reći njegova Jelena ne bi vjerovao...

"Idem, vidim da ti treba vremena da smisliš šta ćeš. Ako se ne javiš, nema veze, zaboravićemo ovo."

Napokon se osvjestio, skočio je ispred nje čvrsto je uhvativši za ruku.

- Šta to pričaš? Ne mogu da vjerujem da mi ti ovo govoriš. Želim da riješimo ovo, kao da nisi više moja Jelena!

- Tvoja Jelena je davno umrla, nije bilo mjesta na njoj na kojem nije imala ranu od tebe. Iskrvarilo joj je srce za tobom. Ja sam Danijelova majka, kćerka jedne udovice, zaposlena žena.

Nemam vremena za tvoje samozaljubljene priče. Vidim da si došao sa mišlju da me trebaš kazniti. Znači da živiš još u svojim oblacima i da ništa nisi shvatio...

Gledao ju je, pokušavala je da mu mirno kaže što je mislila da treba, ali tuga u očima joj je bila ogromna.

- Koliko sam razumjela treba da se oženiš za koji dan ali ti to nije smetalo da uskočiš u tuđi krevet. Ali ona je vjerovatno Turkinja pa je ne zanima šta ti radiš okolo dok je njoj dobro. E, takvu si i zaslužio - nasmijala se skoro histerično.

- Jelo, ajde da mirno pričamo molim te – nježno je molio. Znam da sam kriv za sve, zato nisam imao ni obraza da dođem ranije. Stalno sam mislio sad ću, sad ću...

- Mislio si ti da ću ja svaki put kad ti padne na pamet dotrčati k tebi, eto šta si ti mislio! Isto kao što sam dotrčala onda jer si se slikao u klubu Jellena. I da ćemo se tako vodati dvadesetak godina, a za to vrijeme možda ti i prestanem značiti, pa ćeš me fino otkačiti i ispuniti mamici želju da se oženiš poštenom Turkinjom. Napokon, tebi nije kasno da to uradiš ni u pedesetoj!

- Jelena! - bio je začuđen onim što mu je govorila.

- Nisam u pravu? E pa dobro da čujem šta si ti to mislio. Živo me zanima, a zanima vjerujem i sve ostale koji isto razmišljaju kao ja. Izgleda da svi griješimo, i da ono što si učinio za sve ove godine ne znači to što znači, nego nešto sasvim drugo, samo smo mi glupi pa to ne vidimo. Ajde, objasni mi, molim te...

- Imaš sva prava da se ljutiš na mene. Tetka mi je rekla ako poželiš da me nokautiraš da sam to zaslužio...

- Tetka? Elif zna za ovo? O, majko moja! O, majko moja! Sad razumijem, sad mi je jasno... Pa ti nisi sam došao k nama, tetka ti je rekla za Danijela i vjerovatno provjeravala sama je li dijete tvoje - jedva je disala od jada i razočaranja.

Ludo srce se nadalo da je došao sam, potaknut napokon prodajom stana da je pita šta to znači, zašto je to uradila.

- Sad je sve jasnije. Ti si i dalje ti. Opet drugi završavaju tvoje poslove. Zna li još neko za ovo?

On pognu glavu. Ona odmah shvati da još neko zna.

To je moglo da donese probleme, jer nikako nije željela da se oni počnu movati oko Danijela.

- Zna Kenan - tiho reče on.

- A sad shvatam... Tetka i Kenan su išli u istraživanje je li Danijel tvoj sin. I sad te tetka vjerovatno natjerala da dođeš inače neće da priča sa tobom. Da se tebe pitalo ti bi vjerovatno već pobjegao u nepoznatom smjeru. A tetka je shvatila jer sam ja došla njoj prvo zbog stana, a onda je vidjela i Danijela. Dobro, ne vrijedi sad da raspredamo davne priče - uzdahnula je. Krenula je prema vratima, tražeći nešto u torbi.

Pogledala ga je ranjeno i razočarano, ironično se osmjehnuvši. Ni ovaj put nije mogao ništa da uradi a da ga neko ne "natjera", pogura...

- Evo ti moj broj telefona, pa ti razmisli. Možda je bolje da odeš i da se nikad ne vraćaš. Sumnjam da će od tvog pojavljivanja nastati išta dobro a može stvoriti brdo problema. Ja ću Danijela dovesti tebi kad bude htio. Ako bude htio. Možda je tako bolje. Čao - reče mu sarkastično i zalupi vrata za sobom...

Izašla je i ostavila njega da stoji tako potpuno sleđen.

Sad kad je čuo naglas njeno viđenje svega što se desilo između njih, ne da mu je djelovalo grozno, djelovalo mu je očajno, potpuno očajno. Pa zar je stvarno bio takav? Zar je izgledalo da tako računa i da misli samo na sebe a nimalo na nju? Sad mu je rekla da je ona to tako doživjela, a sudeći i po svima ostalima, i po mukama koje je prošla, izgleda da je sve bilo baš tako.

A on nije imao niti zrno namjere da je rani, ponizi, upropasti joj život. Naprotiv, htjeo je da sve što ima najbolje i najljepše daa njoj kad za to dođe vrijeme. Tako je razmišljao. Kad se udala, potpuno ga je razočarala i potpuno se izgubio.

Morao je da se sabere, ovo danas nije ispalo dobro. Morao je da napiše, ako treba, da bi znao šta mora da joj kaže. I mora je nekako natjerati da ga sasluša i da mu povjeruje da nikad nije želio da pati. Ranio je nju, ranio je svoje dijete koje nije ni poznavao, jaz koji ih je dijelio bio je ogroman.

Nije znao kako da ga pređe i da popravi greške koje je napravio, ali oni su bili ono što mu treba, i ona i dijete.

Čim ju je vidio oživio je, sve mu je odjednom imalo smisla, nije osjećao zbunjenost niti je bio u magli. Sve mu je postalo kristalno jasno.

Prvo je morala znati da ne pripada nijednoj drugoj ženi, sad je došao k njoj, da bude samo njen. Da bude muž i otac i da joj kaže da je bila i ostala jedina žena u njegovom srcu...

A rekla mu je da je njegova Jelena umrla, puna rana koje joj je zadao. Svi su se čudili koliko je nepažljiv, neosjetljiv, koliko je muči i povređuje. Izgleda da mu je dala krila veća nego što je on zaslužio. Ta krila su ga nosila svugdje, i na svim poljima je imao uspjeha. Mogao je da pita pošto svijet...

Nije spavao cijelu noć. Sutra je morao ponovo da razgovara s njom.

Kad ju je zvao i dogovorio gdje da se nađu, ona ga je sarkastično pitala kako to da nije pobjegao.

Zaključila je da je strah od tetke Elif veliki pa da nije smio.

- Jelo, molim te... Hoćeš li me saslušati? Sama razumiješ bolje nego ja šta sam uradio, iskusila si to na svojoj koži. Ti i naše dijete, a i drugi.

Ja još i ne razumijem šta sam sve zabrljao. Ali Jelena... Moraš da znaš, ovo moraš da znaš... Nikad, nikad nisam volio ženu kao što volim tebe - izgovorio je to i kao da mu je sa duše pao kamen od sto kila. Davno, davno sam ti to trebao reći. Sad kad sam izgovorio to, kao da sam se preporodio, kao da sam opet živ. A zašto to nisam uradio ranije? Ne znam najdraža, prosto ne znam...

- Zato što si se nadao da ćeš se ohladiti od mene, pitao si se je li to samo dječija ljubav, jesi li to prerastao. Želio si prvo da provjeriš da ti možda ne naleti neka bolja prilika, neka Turkinja u koju ćeš se više zaljubiti i zaboraviti mene, a to bi tebi i tvojoj porodici više odgovaralo. Eto zato se nisi htio zalijetati i meni nuditi nešto. Nije ti palo na pamet ako nemaš šta ponuditi da ništa ni ne uzimaš - nije ga štedjela.

- Jelena, cijeli život znam da neću, ne mogu i ne želim da volim ikoga osim tebe!

Nije se obazirala na njegove riječi.

- Žene se ljudi i kad nisu ludo zaljubljeni. Čekao si da te popusti, pa da pametno i mudro izabereš kandidatkinju koja će odgovarati tvojim kriterijima.

S kojom će i tvoja porodica biti zadovoljna!

- Kad smo se sreli u Nici, žarko sam želio da se vidamo, ali nisam znao kako da ti kažem. Umjesto da te pitam tada da budeš moja djevojka, pa kasnije da živimo zajedno, i na kraju da se vjenčamo, ja sam otišao razmišljajući da ćemo to riješiti uskoro. Mislio sam - i to je Jelena moj najveći grijeh, jedino sam to Jelena svjesno uradio - ma vidjećemo se mi ubrzo opet, ona je moja, čeka me i dalje, pričekat će još malo, a onda će sve doći na svoje mjesto. Kad sad čujem šta si sve preživjela, pitam se kakvo sam ja čudovište, kako sam te tako mogao povređivati. Kenan se naljutio na mene, i više nismo o tebi pričali od kad se vratio sa sahrane tvog oca. Naljutio sam sve, a tebe rastužio.

Tužno je odmahnuo glavom, bilo mu je jako teško da priča. Kako je to mogao da uradi baš njoj?

- Pošteno ti kažem da mi je takva zbrka u glavi da nisam siguran da neću napraviti još neku glupost. Molim te pomoz mi, opet ne umijem da mislim, opet me moraš usmjeriti, bar zbog našeg djeteta ako već ljutiš na mene.

- Tvoje zbrke će morati da rješava neko drugi. Mene to ne interesuje. Brine me u kakvom si stanju da vidiš Danijela. Meni se čini da je najbolje da ti sad odeš pa da se vratiš za nekoliko mjeseci kad malo bolje razmisliš o svemu. Moje je dijete imalo dovoljno muka u životu, da bi se sad brinulo i o sebičnom ocu.

- Nisi me razumjela Jelena. Ja nigdje ne idem. Nigdje od tebe i našeg djeteta. Nemam ja više gdje da odem Jelo... Želim da vidim Danijela, ali ti ćeš odlučiti kad sam spreman, ja se bojim da nešto ne pogrešim i da ne preplašim ili rastužim sina.

- Ne brini, hrabar je na mene, nije kukavica kao ti. On se sad prvi put malo osmjehnu.

- Sva sreća da je na tebe – reče nježno, gledajući je tužno.

- Kad si sutra slobodna da se vidimo?

- Zašto? – upita ga sumnjičavo...

- Jelena, moramo još puno toga da raščistimo.

- Nemamo mi šta da raščišćavamo, a ja nemam namjeru, kao da sam ti psihijatar, slušati tvoje plačljivo samosažaljevanje.

Nađi nekog drugog pa mu se ispovjedaj. Imaš telefon, kad nešto odlučiš, ako si u stanju da išta odlučiš, javi mi da znam. U slučaju da se ne javiš šta planiraš za tri dana ja ću smatrati da je stvar završena.

- Nemoj molim te to da mi radiš. Ne mogu više bez tebe, bez vas. Nažalost, težak sam za donijeti odluke u životu, a sad kad sam to nekako uspio, ako nećeš da ti puknem moraš mi pomoći.

Pogledao ju je direktno u oči. Izgledao joj je potpuno iskren i svjestan svega.

- Cijeli život živim od tvoje ljubavi, dala si mi more ljubavi, nevjerovatnu snagu za život. Ako hoćeš da ti ovo preživim moraćeš mi dati bar još neko zrno...

- Ja da ti dajem? Jesi li ti normalan? Šta to ne tražiš od vjerenice? Pa ja tek sad vidim da si ti skroz poludio! Drogiraš li se? – bila je šokirana haosom koji je njemu vladao u glavi.

Pitala se šta se desilo ovih godina, pričao je kao stari umorni starac, potpuno bez volje.

Kao da se zasitio svega i umorio od svega, a trebalo je uskoro da se ženi. Kao da su dvije različite osobe u njemu.

- Slabo spavam zadnjih godina – odgovorio je tiho i turobno. Pijem neke tablete. Jelo, nema nikakve vjerenice. Raskinuo sam vezu, nismo bili vjereni, nisam spavao s njom, ako te to interesuje. A rekao sam mojima da više neću ni da se ženim i da je ta tema skinuta sa dnevnog reda.

- Koliko ja vidim ti si u totalnom haosu. Meni se čini da su te tvoji poslali meni da ja spašavam što se spasiti daa. A mene ne zanima šta će biti s tobom. Kad god je tebi bilo dobro, meni je bilo loše. Koliko vidim od kada je tebi loše meni je napokon krenulo. Ne želim da dalje vodimo ove rasprave. Sad ti moram zabraniti da vidiš Danijela ovaj put, jer si skroz pukao. Idi kući, neka te oni krpe pa ćemo vidjeti dalje.

- Nemoj najdraža, molim te, da me sad ostavljaš...

Ne obazirući se, mirno je izašla iz kola. Nije imao više snage ni za šta. Razumio je da se samo branila od novih rana koje bi joj mogao zadati. Odlučio je da se vrati kući, jer više nije znao šta da uradi.

Kad ga je tetka Elif vidjela zaprepastila se. Bio je crn u licu, potpuno potonuo. Rekao joj je da više nema snage i da ne može da ide da je moli da mu oprost.

Jer mu je lijepo rekla istinu da on još nije svjestan ni koliko je pogrešio pa ne može ni da se kaje koliko treba, a kamoli da ovako sav van sebe, može nešto popraviti.

Ipak, Jelena je patila što je otišao, čim je bio blizu, srcu je bilo lijepo. Nije mogla protiv sebe. Voljela ga je. Bio je izgubljen, znala je da je otišao u krivom smjeru ali znala je i da ga ona može vratiti na pravi put. Ona i njihovo dijete. Pitala se hoće li se vratiti, ili će po svom dobrom običaju pobjeći.

Sjećala se dodira, poljubaca, nekoliko sijedih na njegovim slijepočnicama, kako su mu lijepo stajale crne pantalone u safari stilu. Znači, odlučio je da se ne ženi. Nije htjeo one koje su mu htjeli roditelji, onu koju bi možda htio nije mogao i opet je odabrao kukavičko rješenje.

Elif je znala da je Jelena jako patila i da je jako povrijeđena, ali znala je i da ga još voli. I samo joj je trebalo vrijeme da ga razumije i da mu oprost.

Nekoliko dana je provela tumačeći mu kako žene razmišljaju, gdje greši i kako treba da se postavi.

Upozorila ga je da će se to malo odužiti, a i da djetetu traje škola, pa bi trebao iznajmiti stan ili kuću u Marseju. Izgleda da Jelena neće dozvoliti da nastave kao da ništa nije bilo. Štitila je svoje dijete od mogućih problema između njih. Nije htjela da upliće Danijela dok nije bila sigurna kako će Eren postupiti.

Tetka mu je pomogla da se povрати, da ponovo o svemu razmisli. Imao je dijete i ženu, i trebao je da se bori za njih. Otišao je kod roditelja i rekao im da ima sina sa Jelenom, da je bio kod nje ali da ga nije htjela, da dijete za sada nije vidio jer nije bio sposoban i da sad ide u Marsej na duže da upozna sina i pokuša nagovoriti nju da se uda za njega.

Otac mu je odobrio plan, a majka je zabrinuto vrtila glavom. Začudo nije se bunila, niti rekla da Jelena nije za njega. Shvatili su napokon da njihova priča nije obična i da treba da puste sina da nađe svoju sreću a ne da se muči ovako. Rekli su mu da ih dovede ako budu htjeli.

Dolaskom u Marsej, kao da je došao kući. Srce mu se radovalo, jedva je čekao da je nazove, da je vidi. Neka ga pljuje, neka se ljuti na njega samo neka bude blizu njega.

I tako ljuta i hladna bila mu je dobra, davala mu je snagu za život, nestalo je one crne magle koja mu je deset godina zaklanjala sunce.

Došla je po njega autom i rekla da idu negdje. Gledao ju je, činilo mu se kao da se radovala što ga vidi. Nije to pokazala, ali nije bila onako negativna kao prošli put. Otišli su u neku prodavnicu kompjuterske opreme. Kupili su Danijelu džojstik. Igrajući se zajedno, moći će da se zbliže. Pitao je da mu uzmu još nešto, ali ona nije htjela.

Rekla je da mu je sad pomogla za prvi put, da mu daje ideju za drugi put, da je to nešto što leti, ali da Danijel mora biti s njim, pa da ga sam ispita.

Kad je krenuo, majka i otac su mu dali zlatni lanac, koji je njegov djed poklonio njegovom ocu. Bio je od osamnaestkaratnog zlata i jako zahtjevnog filgranskog uzorka. Željeli su da to pokloni svom djetetu, jer je od sve njihove unučadi, on najgore prošao. Pored toga, Danijel je bio i njihovo najstarije muško unuče, pa se nije mogao niko buniti na ovu odluku.

Opet su se vozili kolima. Parkirala je pokraj nekog fudbalskog igrališta.

Bio je van sebe od sreće, jedva se suzdržavajući da ne ispreplete svoje prste sa njenima.

- Danijel ima trening, vrijeme je da ga vidiš.

On je pogledao onim svojim pogledom i osmjehnuo joj se onim svojim osmjehom. Odmah je osjetila da joj svaki živac reaguje na to. Vrtjela je glavom. Već je krenuo da je zavodi, pitala se koliko će moći da se odupire.

Trening je trajao kad je u jednom trenutku Danijel spazio mamu. Sjedila je s nekim na tribinama.

- Mama, mama! – zvao ju je sretan, mašući joj i usput pazeći da mu ne promakne lopta. Nije znao da će doći da ga gleda.

Ona mu mahnu i pošalje poljubac sretno se osmjehujući sinu.

Gledao je u nju, koja je sad ovo žena pitao se? Bila je srećna, vesela, glasna, prekrasna. Izvadila je neku šnalu iz torbe, zamahnula kosom da je sakupi i onda napravila kao neku pundžu.

- Nemoj sad da bariš mene nego gledaj kako ti sin igra. Ti si imao dvije lijeve, a on je mnogo bolji - primjetila je da je gleda ispod oka.

Nasmijao se od silne sreće, bila je vesela, zadirkivala ga je. Je li moguće da joj je nedostajao kad je otišao. Htio je da je pomiluje, dotakne, da se opet vole, sad nježno, da usput pričaju, gledaju se u oči.

-Znači, mislila si da ne znam da igram, a stalno si navijala za mene i hrabrila me.

- Bila sam pametna žena, ko bi ti normalan rekao da nemaš pojma ti i tvojih deset kompanjona. Izgledalo je kao da su vas sastavili tražeći najveće antitalente za fudbal – zafrkavala ga je.

Nježno ju je gledao s osmjehom. Vratila se, vratila se njegova Jelena. Osjećao je to. Pitao se je li moguće da joj je nedostajao, ovih dana dok je bio u Parizu.

- Vraćam se odmah – dodirnu ga ona, ustavši sa klupe. Upitno je gledao.

- Vidjela sam majku Danijelova druga. Treba mi samo minuta, ne brini.

Otišla je, vidio je da se pozdravila sa ženom, i da joj nešto govori. Žena je snimala sinov trening. Brzo se vratila. Osmjehnula mu se i namjestila pored njega okrznuvši ga ramenom dok je sjedala.

Poslije mu je rekla da je žena sa kojom je pričala na treningu snimila njegov susret sa Danijelom i tad mu pokazala snimku. Bilo je snimano iz daljine ali opet se na snimku vidjelo koliko emocija i osjećaja je bilo u tom susretu.

Trening se završio, vidio je kako njihov sin trči prema njima. Ona je raširila ruke i pošla mu u susret. Njemu je rekla da malo sačeka dok ona pripremi Danijela. Sin joj uleti u naručje. Ljubila ga je i tepala mu a on se sretno kikotao.

Čekao je nekoliko metara iza nje, da ona objasni djetetu ko je došao. Grčila je sina držeći ga u naručju i slušajući njegovo uzbuđeno čavrljanje. Odavno, odavno mu srce nije ovako tuklo. Nekad mu se činilo kao da mu i ne radi.

Pošli su prema njemu. Danijel ga je vidio, i podigao glavu sa majčinog ramena pogledavajući njega, pa majku. Vidio je djetetu pitanje u očima. Ona se ohrabrujuće osmjehnula sinu poljubivši ga. Kako je bila divna majka.

- Sine, sjećaš se šta smo prije neki dan pričali? Da će tata doći. Sad je napokon sve u redu, tata je došao i nada se da će te se od sada stalno družiti.

Tata je isto igrao fudbal pa će ti biti mnogo interesantnije da igraš s njim nego sa mnom. Hoćeš li da ga pozdraviš? I on je malo preplašen, pita se hoće li ti se svidjeti.

Dijete ga je još gledalo razmišljajući a on je stajao sa osmjehom gledajući sina na nekoliko koraka čekajući šta će dijete odlučiti. Njegov sin, dijete koje je rezultat njegove ljubavi prema ovoj prekrasnoj ženi. Nikad se nije pokajao, od kad je čuo da ima s njom dijete bio je lud od sreće, ni pomislio nije da nije trebala da ga rodi. Dok je mislio da je dijete drugog čovjeka pitao se zašto nije čekala njega, zašto nije tražila od njega da imaju dijete.

- Tata se plaši? – upita dijete u čudu.

- Ne plaši se, nego mu je jako važno da ti se sviđa i da ga zavoliš kao što on voli tebe.

Sad se na sinovom licu pojavi „očev“ osmijeh. Stidljiv i prekrasan...

- Voli me? - upita tiho majku.

Ona mu potvrdno klimne glavom gledajući sina sa smješkom.

- Da, ljubavi mamina, voli te jako, i jako je uzbuđen što će da te upozna. Da idemo sad k njemu?

- Može – mirno se složi dijete očito zadovoljno objašnjenjem.

Prišla mu je s djetetom, strepeći, ali ga gledajući sa smješkom. Pazila je da njih dvojica ne vide njen strah. Malo je gledala njega, malo sina. Danijel ju je čvrsto zagrlio i stavio glavu na rame gledajući radoznalo u oca. Ona klimne glavom njemu da se obrati djetetu.

-Zdravo Danijele, hoćeš li da se upoznamo i pozdravimo? - upita ga nježno i nesigurno. Ona odjednom mirno uze njegovu ruku u svoju i zajedno stavi njihove ruke na djetetovu rukicu.

Kad osjeti u svojoj ruci ruku svog djeteta a povrh svoje njenu nešto mu se desi i osjeti kao da nevidljivi lanci pucaju oko njega i da se oslobađa ropstva...

Dijete ga je gledalo. Onda pogleda u majku.

-Stvarno je zbunjen mama. Zašto se toliko plaši? – čudio se.

-Zato što si ti najvažnije biće u njegovom životu i tata se plaši da ne uradi nešto pogrešno.

Mogao bi malo da pomogneš tati, ti si mnogo hrabriji od njega.

- Ja sam hrabriji? – čudilo se dijete, pogledavajući oca.

-Da, ti si na mene, a tata je dosta osjetljiv pa bi bilo dobro da mu malo pomogneš.

- Dobro – reče mirno. Pridigne se u majčinom naručju i pruži ruke ocu. Zdravo tata! Dođi, daću ti zagrljaj, pa se ne moraš toliko plašiti.

Očarano je gledao i slušao svoje dijete. Ništa na svijetu nije moglo da zamijeni ovaj osjećaj. Njegovo ga dijete zagrlilo, a on pruži ruke i uzme ga u svoje naručje ljubeći ga po kosi i licu dok su mu se suze slivale niz obraze.

Sad je razumio Kenana kad mu je rekao da je propustio devet divnih godina sa svojim djetetom, devet godina kad ga njegovo dijete nije grlilo, nije mu se osmjehivalo.

Bio je očajan, shvatajući koliko je pažnje obraćao na nevažne stvari umjesto da uživa sa onima koje voli.

Kenan je imao ženu i djecu koji su ga voljeli i zato je imao snagu i mirnoću, a on se mučio po svijetu živeći bez ljubavi svog sina i njegove majke. Jasno mu je bilo da je zaslužio sve što je dobio.

- Sine, sine, srećo tatina – nije ni bio svjestan da govori naglas.

Ona ih je pustila, uživajući u prizoru. Koliko je godina sanjala da će doći i da će zagrliti svoje dijete. Da ne bi zbunio Danijela jer je vidjela da je u totalnom rasulu od muka, shvatajući po malo koliko je velike greške napravio, ona im se pridruži nježno milujući sina po čelu i sklanjajući mu kosu. Danijel joj se osmjehne opet jednim od očevih osmjeha. Tako se Eren osmjehivao kad je bio zadovoljan i srećan.

Sad se dijete opustilo u očevom zagrljaju jer mu je i majka bila tu.

-Je li ti sad bolje tata? – upita ga sin spreman kao i majka da pomogne svakom kome je pomoć bila potrebna.

Eren ga srećno poljubi u obraz, milujući i mirišići kosu svoga djeteta.

- Mnogo, mnogo bolje. Hvala ti sine, predivan si dječak.

Danijel se stidljivo i sretno osmjehnu gledajući majku. Shvatio je da se jako svidio ocu. I njemu se otac svidao, iako je bio zbunjen i nekako tužan.

-Hoćemo li sad prvo da se presvučeš pa onda da idemo kući s tatom? - upita ih ona.

- Aha – mirno joj odvrati Danijel. Tata, ja sad idem da se presvučem, ti budi tu s mamom – „naredi“ mu.

Eren se iznenadi malo, a onda pogleda u nju sa osmjehom.

- Možda je bio hrabar na majku, ali je ipak bio njegove naravi... Pogled im se sretne, osmjehivala se, jer je očito i ona bila svjesna toga.

Kad je Danijel otrčao, on je nježno uzme za ruku gledajući je i očima joj govoreći koliko je voli. Koliko je obožava... Da je najdivnija majka i žena na svijetu. Za njega jedina.

Razumjela je sve to. Kad se sagnuo da je poljubi, nije se odmakla. Poljupcem joj je zahvaljivao za sve što je uradila za njega i njegovo dijete. Kenan je bio u pravu, sin mu je bio prekrasan.

- Nije se iznenadio, kao da je znao kako izgledam – čudio se jako sinovoj spremnosti kad ga je vidio.

- Da, poznaje te, kad je imao sedam godina pokazala sam mu tvoju sliku, i rekla da je to “prvi” tata.

Ponekad je gleda i zapitkuje. Rekla sam mu da ćeš ga vjerovatno jednog dana potražiti, a ako ne, da ću ja njega kad zatraži odvesti tebi. Toliko sam mu dugovala. Bio je zadovoljan Borisom, nije shvatao razliku između vas dvojice pa nije tražio da te vidi.

Odmah se namrštio na spominjanje Borisa.

- Zašto me nisi zvala, rekla mi da si trudna...

- Znaš zašto... Učinila sam sve za tebe, ali ovo nisam mogla. Nisam mogla da podnesem prigovarajući pogled tvoje majke kojim bi mi govorila da ja nisam za tebe, da sam te ulovila. I onda, u Nici, jedva sam smogla snage da ti ostavim poruku u hotelu. Odlučila sam da ti pružim posljednju priliku. Ipak si bio mlad, pun sebe, išlo ti je lijepo. Htjela sam, tad posljednji put da vidim da li ja i dalje osjećam isto prema tebi i šta ti osjećaš prema meni. Vidjela sam u Nici kako se mučiš, pisalo ti je na licu. Želio si još da budeš sa mnom, ali nisi bio siguran dokle će te to držati pa nisi htio da mi obećavaš ono što nisi mogao ispuniti.

Ja sam tad shvatila da sam ja uvijek voljela više i davala više, a da si ti samo uzimao, i da sam jednostavno izgubila bitku. Morala sam priznati poraz. Toliko si mi trebao, da sam se nadala da ću ostati trudna. Ovi ljudi s kojima radim nikad me nisu mogli shvatiti. Kako sam tolike godine mogla ostati vjerna čovjeku koji me nimalo ne zaslužuje – rekla je tiho i tužno.

Malo se trгла i namrštila.

- Na žalost, morali smo se mučiti još deset godina da bi saznali ono što sam ja već tada znala, ali nisam mogla da tebi predočim. Jer i da sam ti rekla ti ne bi shvatio... Ne bi razumio da ne treba da čekamo više, da ćemo se voljeti za deset godina kao i onda u Nici, ili kad si imao četrnaest ili osamnaest. Morala sam te ovaj put pustiti da sam naučiš tu lekciju a meni je ostalo samo da te čekam. Mogla sam te uhvatiti na trudnoću. Učinila bi ti uslugu time i spasila te, ali ti i tvoji mi nikad ne bi zahvalili misleći da sam te upecala. A ja to nisam mogla da podnesem, cijeli život sam radila sve za tebe a da me na kraju vi okrivljavate da sam te ulovila. Ovako sad su vidjeli dokle si došao.

Napokon su priznali da bi bio sretan i da bi živio da ti trebam ja, i očito se prećutno složili da budemo zajedno jer si došao. Sjetio si me se i potražio me kad sam opet ja tebi zatrebala. Dok si ti trebao meni nije te bilo. Zato sam sad realna i mirna, uzeću što nudiš, daću koliko daš, ko se približi mom djetetu – ubijam bez upozorenja!

Udahnula je duboko da se smiri.

-Eto rekla sam ti što sam imala. Da se ne zanosiš, da ni u ludilu ne pomisliš da ćeš sa mnom sve lako da riješiš, gledajući me i zavodeći, znajući da sam slaba na tebe. Nisi došao zato što voliš mene, voliš me, ne kažem da ne, ali sebe voliš više jer si došao meni i mom djetetu da te spasimo. Ne očekuj razumijevanje ni za kog od mene osim za Elif i Kenana. Ako tvoja majka samo krivo pogleda moje dijete, završili smo i ja i ti. A ja ću se onda možda ipak udati za Borisa, zaslužio je jadnik koliko je muka prošao sa mnom. I Danijelu je divan otac.

- Nemoj molim te da mi ga spominješ! – pošizio je...

Ona ga mirno pogleda ne uzbuđujući se zbog njegove ljubomore. Koliko je puta morala da ga tješi i umiruje kad bi bio ljubomoran na momke kojima se sviđala.

-Gledajući šta radiš i šta se dešava sa tobom, bila sam u dilemi, izgledalo je da si ti otišao u drugom smjeru i da ja uzalud čekam da dođeš sebi – nastavila je.

-Jelena, znaš da u takvim vijestima često ima mnogo neistina i nagađanja.

-To sad ionako nije važno, rekla sam ti da znaš kako da se vladaš, ne možeš da radiš kako hoćeš, niti ću ja čekati da se ti smisliš šta ćeš i kako ćeš. Sad postoje jasna pravila i granice. Sve što ti nije jasno odmah pitaj, ako pogrešiš nećeš moći više da popraviš, a ako samo rastužiš moje dijete pustiću te niz vodu da se samouništiš i potoneš, i neću trepnuti.

Rukama je pokrio lice, slušajući sve. Imala je cilj, imala je volju, a to joj je davalo njihovo dijete. On bez njih nije imao ništa.

- Naše te dijete lijepo dočekalo, on ima devet godina kao ti kad smo se upoznali. Ali, kao što vidiš, on je nekoliko svjetlosnih godina ispred tebe. Još jednom ti kažem, ne zavaravaj se da će sve biti kao da ništa nije bilo. Meni je Danijel najvažniji, zato sam ovo uradila, dočekala te. Zato želim da te zavoli i da vam bude lijepo. Nije zbog tebe nego zbog njega.

Nema na svijetu onoga što za njega ne bi učinila. Slaba sam na tebe, bila i biću, ali ako to ugrožava moje dijete spremna sam da te sredim kao najvećeg neprijatelja.

Opet je bila u onom svom crnom raspoloženju. Tetka ga je upozorila da je puno bola i tuge u njoj, da to sad mora da izađe iz nje, da je saslušaj, da pretrpi ako treba, a najviše da dobro razmisli i popravi ako išta može. A danas mu se na početku učinilo da je opet zasjalo sunce za njih, da se raduje što je došao, pomogla mu je da bezbolno i lijepo upozna sina i on njega. Ipak, njen bol je bio tu, samo je imala masku zbog svog djeteta.

Znao je da mora sve da istrpi šta god da ga zadesi, a činilo mu se da to može jer bio je s njom i sa svojim djetetom a od toga ga je obuzimala neizreciva sreća i vraćala mu se snaga.

Imao je neku strahovitu volju i želju da sve popravi, da joj nadoknadi, da pruži sve najbolje što može njoj i njihovom djetetu.

Vidjeli su da se Danijel presvukao i da priča sa trenerom.

Rekla mu je da će ići kod njih kući, da ih majka čeka sa večerom.

-Majka ti zna za mene?

- Shvatila je kad smo selili. Ja sam Zinaidi rekla da Danijel ima sedam godina, srećom ona to nije porekla. Ali je tad razumjela da ja zbog nečeg krijem sinove godine... Poslije je vidjela da sam se još više uspaničila kad sam vidjela da je dovela i Danijela, on dosta liči na tebe, pa sam se bojala da neko ne shvati.

- Danijel je rekao Semiju, Feridovom sinu, da ima devet godina – mirno joj reče on.

Malo je zastala, oklijevajući.

-Znači, uhvatili su me u laži. Da nisu došli u naselje, vjerovatno niko ne bi shvatio. Ali išla sam Elif zbog stana, već je to probudilo sumnju, a onda je vidjela Danijela. Cijelo vrijeme je gledala kroz prozor kad smo mi selili. Znala je dosta toga između nas, pa je povezala.

- Je li tvoj otac znao?

- Daa... nikad mi nije rekao, niti sam se ja usudila pitati kako zna da si mu ti otac.

Danijel je bio mali, tri godine, nešto je bio zatvrdoglavio, a otac se smijao i zafrkavao ga, rekavši mu je da je izgleda tvrdoglavi Turčin na oca.

Pretpostavljam da je mislio na tebe, na koga bi drugoga. Razmišljala sam o onoj reklami, kad si se pojavio u majici na kojoj je pisao Jellena, oni su to vidjeli, rekli su mi da je to neka poruka meni, ubrzo sam ostala trudna, možda je tako povezo. Čudi me samo zašto nije rekao svoje sumnje majci.

- Strašno mi je žao što nisam stigao da stanem pred njega i da te zaprosim, što nije dočekao da vidi da i ja tebe volim i da ćemo biti zajedno. A što nisam došao na sahranu... Nisam mogao Jelo misleći da si pripala drugome. Možda bi onda ubio i tebe i sebe kad bi vidio da te on tješi ili grli. Da sam došao upoznao bi svoje dijete i bio uz tebe da te volim i štitim. To će zauvijek ostati grijeh na mojoj duši, koji nikad neću moći da ispravim a siguran sam da će mi se to u životu osvetiti. Ili mi se osvetilo što sam svaki dan morao da mislim da si udata, da si njegova. To su Jelo muke Tantalove... Ne mogu ti opisati koliko sam puta bio na granici da poludim od tih misli.

Morao je da joj kaže što više može, a sad je nekako krenulo iz njega...

- Kad smo se rastali u Nici, osjetio sam da mi nije dobro legao rastanak, već tad su krenule muke. Ja sam pričao Kenanu kako sam te vidio, kako ću te opet potražiti, i on je shvatao u kakvim oblacima živim. Pokušao mi je reći da sam zakasnio, pogrešio. Saznao je da si se udala, ali mi nije odmah rekao. Opet sam od silne čežnje počeo da pričam da ću te zvati. Bio je prisiljen da mi kaže. Bilo mi je svaki dan sve teže te četiri godine, a od tog dana kad sam čuo da si se udala bio sam mrtav. Najgore je, što nisam znao šta sam u tim trenucima sposoban da uradim, nisam se mogao kontrolisati. Stanje se pogoršavalo, morao sam da počnem da uzimam tablete za spavanje jer se nisam mogao smiriti.

Bez riječi ga je slušala.

- Kad ti je umro otac, kad sam saznao da ste se razišli, da niste ni bili vjenčani, i dalje sam bio ljut na tebe ali sam se malo smirio. Bila si slobodna, ako si i bila s drugim, ako i imaš dijete, ja sam opet u trenucima svojih muka bio spreman da ti dođem. Psiholog mi je rekao da ću se smiriti s godinama i zrelošću, da će polako i ova vatra u meni da splasne. Totalno je pogrešio, totalno...

POGLAVLJE 10.

.....

Spremio se i krenuo pozdravivši se sa svojimima. Još je htio da vidi Jelenu. Nije bio sretan što se razdvajaju ta tri dana, jer im je i ovako malo ostalo do njegovog puta u Tursku. Kad se vrati, trebalo je da on i ona odu na vikend u jedno malo turističko seoce blizu Pariza.

Ona je odlučila da će to da obave, iako se on sad nećkao. Nije bilo u pitanju da ne želi, žarko je to želio, godinama sanjao ali išao je daleko, ko zna kad će se vratiti i činilo mu se da će mu biti još teže rastati se od nje ako urade i taj posljednji korak.

Ali ona je bila čvrsta i sigurna. Rekla je da ne želi da dotakne nijednu ženu prije nje i tačka. Ona mora biti prva, i smijući se, reče mu da namjerava da bude i posljednja, ako uspije da ostvari to. A između toga on mora upoznati život.

Pozvonio je na njena vrata. Čuo je da dolazi. Kad je otvorila vrata iznenađeno i bez riječi je gledao u nju.

Bila je dotjerana kao da sad kreće na neku svečanu gala premijeru! Kako je izgledala! Nešto najljepše što je ikad vidio u životu.

Stajala je ispred njega kao priviđenje. Njemu je vilica pala i nije mogao da zatvori usta od zaprepaštenja. Ne, ne vidi dobro. Sanja. Mora da je san. Mnogo puta mu je bila u snovima.

"Dođi trenutak, imam ti nešto reći" obratila mu se.

Na sebi je imala crnu haljinu do pola koljena, plisiranu koliko je vidio. Izgledala je kao ona na reklami sa Merlin Monro kad joj vjetar podigne haljinu. Samo je ova bila crna.

Kosa joj je bila puštena, samo je sa strane izvukla dva pramena i vezala ih pozadi. Ostavila ga je potpuno bez daha. Obula je neke elegantne štikle, sad je bila skoro njegove visine. Okrenula se i pošla ispred njega.

Uhhh...zavrtilo mu se u glavi od prizora ispred sebe, haljina je bila golih leđa, golih ramena, do struka izrezana a prednji dio je završavao oko vrata... Kosa joj se njihala po leđima još više ističući bjelinu kože.

"Dolaziš li?" upitala ga je. Uživala je vidjevši koliko je iznenađen.

Nije ništa odgovarao samo je gledao u nju. Opet se osmjehnula, znala je da ga je zatekla. Namjerno je to uradila. Spremila mu je iznenađenje.

"Jelena..." napokon je prošaputao, skoro se gušeći i idući mahinalno za njom.

"Mislio sam da mi se priviđa. Za.. zašto si tako obučena? Zašto si u večernjoj haljini?" pokušao je da dođe sebi. Ali kad bi mu pogled počeo opet da luta po njoj, uzdisao bi bespomoćno, ne mogavši da to spreči.

On je imao ruksak sa spremljenim stvarima potrebnim za nekoliko dana. Za sat vremena su kretali na lokaciju. Trebao je da ostane tri dana na snimanju.

Zaustavila se u trpezariji. Sto je bio postavljen za dvoje, i to romantično postavljen. Svjetlo prigušeno kao za zaljubljeni par. Pokušao je da upregne sve snage da bar išta shvati.

"Jelo, jesam li ja nešto zaboravio?" – pitao je nemoćno i zbunjeno.

"Nisi, ne brini, sve je kako treba" umirila ga je osmjehujući se. Ali ti nešto moram priznati...

"Šta?"

"Nema nikakvog snimanja."

"Kako nema? Pa danas su potvrdili da idem s njima."

"Ja sam to namjestila... da misliš da i ti ideš."

"A ne idem? Zašto ne idem?" pokušao je da se zainteresuje za ono što mu govori.

Iako, da mu je sad rekla da je Pariz izgorio, ne bi izazvala neku reakciju jer je on samo blenuo u nju. Stajala je s druge strane velikog stola izgledajući čarobno, mirišući prekrasno i gledajući ga zagonetno.

"Zato što ćemo provesti ta tri dana ovdje u stanu" i dalje je staloženo odgovarala na njegova pitanja.

"Šta ćemo?" skoro se šokirao. Ništa mu nije bilo jasno. On je nju trebao da vodi kad se vrati sa puta negdje. Već je bio odlučio gdje će da idu. Izvan Pariza u jedno malo romantično mjesto...

Polako mu je prišla. Kad stade na metar od njega, mirno mu opet reče: "bićemo ovdje u stanu. Sami." Onda mu se približi potpuno.

Djelili su ih samo santimetri. On je bio oduzet, gledao je njeno lice, njene usne, lagani osmjeh. Nije više mogao da izdrži, prestade da se bori sam sa sobom i strasno spusti svoje usne na njene.

Kao da je to čekala, obgrli ga oko vrata predajući mu se. Ljubio ju je, ma šta ljubio gušio ju je, koliko ju je želio, gladno je i prečvrsto grleći oko struka, ne mogavši da se obuzda, da kontroliše silnu potrebu za njom. Osjećao je njenu mekanu toplu kožu pod rukama, miris kose i njenog osvježavajućeg parfema.

Kad joj je jedno htio pokloniti parfem, rekla je da može, ali da ne voli jake mirise, ni skupe i razvikane parfeme, nego neki osvježavajući sa mirisom pokošene trave i zemlje nakon kiše. Pitao je da li bi bilo bolje da natrpa zemlju i travu u rakiju pa da tako dobiju parfem...

Večera je morala da sačeka. Ona se za trenutak odmaknula od njega, i lagano ga držeći za ruku povelala prema svojoj sobi.

S vrata ugleda krevet, razmješten, posut laticama ruža, sa dva jastuka na njemu. Bilo mu napokon jasno. Oni će se tu voljeti.

Uhvatila ga je panika, nije bio spreman, bojao se da je ne povrijedi, da nešto ne pogriješi.

"Jelena, ja..." pokušao je da joj kaže.

"Ne brini, znaš da ja volim da sve isplaniram. Biće sve u redu, ti se samo opusti. Vjerovatno nećemo odmah uspjeti to uraditi, jer smo oboje previše uzbuđeni i neiskusni ali ćemo onda to polako kasnije malo po malo. Sad idemo polako, pa dokle stignemo. Tri dana i tri noći su naše. Slažeš se?" pitala je, oklijevajuće mu skidajući jaknu i čekajući da se složi.

Šta je mogao da kaže? Pripremila mu je postelju od ruža, pripremila mu je sve da mu bude lijepo a najljepše od svega daće mu sebe. Očima joj se nježno nasmiješio milujući joj kosu i dajući do znanja da nema namjeru da upropasti njeno iznenađenje.

I tako su proveli tri dana i tri noći u zagrljaju. Nikad više u životu nije doživio ništa ni blizu slično tim danima i toj sreći.

Postala je njegova pružajući mu ljubav, strpljenje, podršku. Ni u jednom trenutku nije sumnjala da je savršen, lijep, nježan, predivan.

Govorio joj je da pretjeruje, da je nemoguće da je takav samo da ga ona voli pa joj se čini savršen. Kao što su se do sada razumjeli očima, srcima, dušama tako su to uspjeli i tijelima. Odgovarali su jedno drugom savršeno od prvog trenutka kad su se sreli.

Znao je da su joj roditelji otputovali na godišnji. Ona je imala ispit, pa nije mogla. Poslije mu je priznala da je namjestila kad će roditelji da idu, već odavno namjeravajući da mu da “specijalan” poklon za rođendan. A rođendan mu je bio za dva dana.

Nije smio izlaziti iz stana da ga neko ne vidi, uveče bi navukli zavjese da se ne vidi svjetlo u stanu. Ona bi izašla u nabavku i onda bi zajedno gledali filmove, pričali, kuvali, voljeli se.

Po danu bi kroz prozor vidio svoje, majku, braću, tetku Elif. Pitaو se šta bi rekli kad bi znali da je on na nekoliko metara od njih. Majka bi ga zadavila da je znala šta se dešavalo. Ili bi je opalio infarkt prije nego bi ga dohvatila.

Za rođendan mu je spremila ručak, tortu i šampanjac, ovaj put je obukla neku pripijenu haljinu sa prozirnim dijelom povr pripijenog. Ocrtavala se svaka krivina i svaka oblina na njoj.

U krevetu su jeli tortu, pili šampanjac i voljeli se. Dobio je na poklon lančić sa posebnom zaštitom, da ga čuva, i profesionalni fotoaparatus da može sam slikati i učiti o fotografiji. Rekla je da pita i uči od ovih što slikaju njih.

Vidio je koliko je ona ozbiljno o svemu razmislila, razgovarali su o njegovom odlasku u Tursku, brinula se šta ga tamo čeka. O svemu su pričali i dogovarali se. Rekla mu je da ga mora osloboditi obaveze i da mu dozvoljava da izlazi sa drugim ženama. Jer prevaru ne bi podnijela.

Ali mu je rekla da se čuva i da se ne daje nijednoj kao njoj, da se zaštiti. I srce i tijelo. On je pokušao da se buni ali nije htjela da o tome raspravljaju. On je njoj rekao da njemu ne pada na pamet da nju oslobodi obaveze, postala je njegova, dala mu se i sad mora da čeka samo njega. Obećala je da je njegova, jedino u slučaju da se on oženi nekom drugom onda više dogovor ne važi. Rekao je da za to nema nikakve šanse. Jedino ako se ona prva uda.

Treći dan je bio dan tuge, što se više bližio rastanak bili su tiši, svjesni da ih život razdvaja. Ali alternative nije bilo.

On je imao osamnaest, ona dvadeset i jednu, ako se sad ne razdvoje, razdvojiće ih drugi i to zauvijek. Morali su oboje stisnuti zube. Za desetak dana on je kretao za Tursku a ona ostajala sama.

Htio je da uspije i zbog sebe i zbog nje, u Francuskoj je bila velika konkurencija a u Turskoj je to bilo lakše ali neorganizovanije. On je srećom imao već veliko iskustvo u studiju ali sad je morao da brine o svemu, od prehrane, škole do svega ostalog. Bio je sam bez ikog poznatog ali je računao da su i drugi tako došli.

Poslije je vidio koliko je ona njega spremila i obezbjedila, predvidjevši mnoge probleme i unaprijed ih rješivši, sluteći šta bi ga moglo čekati tamo. Milion puta je pomislio na nju i zahvalio joj za sve. Kad je krenuo u Tursku ponio je nju u srcu, uvijek je bila tu, u srcu, mislima, snovima...

Dugo je maštao o tome kako bi bilo divno da je mogao da je povede. Znala je turski, živjeli bi zajedno, ona bi mogla raditi u nekoj stranoj banci. Mogli bi se voljeti daleko od svih. Bio je siguran da bi im bilo divno.

POGLAVLJE 11.

Opet su bili u Parizu zajedno, on i sin. Ona je dozvolila da Danijel prvi put ide sam s u Pariz. Danas su išli na rođendan Kenanova sina Almira. Ovo je bio drugi put da je došao sa Danijelom u posjetu njegovoj familiji.

Prvi put je bila i ona, došla je sa sinom i majkom iz Marseja, on ih je dočekaao i bili su kod njega u stanu. Danijel se jako radovao što će upoznati rodbinu i vidjeti “novu baku i novog djedu”.

Prvi susret je prošao lijepo, mnogo opuštenije nego se on nadao, izgleda da je ona bila ljuta samo na njega, a prema svima drugima je bila fina i srdačna. Prema tetki Elif posebno, čak je i Danijel gledao u tetku Elif zadivljeno.

Pitao je je li ona “ta tatina divna tetka Elif“. Elif koja dugo, dugo nije pokazivala osjećaje, potpuno se zbunila. Danijel ju je uzeo najprije za ruku a onda je zagrljio, rekavši joj da je njemu majka rekla da bi se on zvao Elif, “po tatinoj teti” da je bio djevojčica.

Svi su u čudu zastali. Gledali su u dijete i u Erena. Eren nije imao pojma o tome.

Jelena ih nije čula jer je pomagala ženama u kuhinji da u bašti postave stolove i iznesu hranu. Elif ga je utješila, rekavši mu ako bude imao sestru, da joj može dati njeno ime. Danijel je malo razmišljao o tome a onda je rekao ispred svih (kako dijete može da te osramoti!) da on ne može da dobije brata ili sestru jer “tata i mama ne spavaju u istom krevetu”.

Srećom, to Jelena nije čula a nije izgleda ni primjetila da je svi poslije sinove iskrenosti “zagledaju”, inače bi propala u zemlju od sramote. Zato je on osjetio kako je to kad te dječija iskrenost uvali u problem. Svi su ga gledali i začikavali zbog toga, Kenan, Demir, otac. Nije pocrvenio dvadeset godina a sad je imao osjećaj da mu je vrućina udarila u glavu.

Tri dana su obilazili rodbinu, stari kraj i Pariz. Nekad ih je puštala da sami idu, da uživaju, njih bih dočekaao kući ručak, ili kolači. Još je sanjao i čeznuo da je dotakne, da je pomiluje. Nije se usuđivao.

Jeste nekad bila nježnija, osmjehnula bi se iskreno ali čim bi se u prolazu dotakli, čim bi bili blizu ona bi se ukočila.

Opet je razmišljao muški, ne razumijevajući da ga ona želi i da je jako napeta pa se zato ukoči. Kad je onda prvi put došao ljut, iznenadio ju je, nije mogla da misli, da se sabere i zato su završili u krevetu. Od tada nisu se dodirnuli.

Skoro dva mjeseca je prošlo od kad je prvi put krenuo k njoj i sinu. Jako lijepo su napredovali, bio je presrećan, nije smio da mrdne ako mu ona ne dozvoli, a ona je pažljivo i odgovorno, kao i uvijek sve radila da nekoga ne povrijedi.

Ovaj put dala mu je spisak, šta smije, šta ne smije, šta mogu, šta trebaju. Uvijek je bila pedantna i precizna. Jedva se odvojila od sina. Želio je da joj kaže da ide s njima, da će mu nedostajati. Ispratila ih je, gledali su se u oči, i kao nekad, činilo mu se, da se razumiju bez riječi. Htio je da mu pročita iz očiju da je voli, da ne može bez nje.

Čuli su se svaki dan nekoliko puta. Nekad je zvao skoro bez veze, samo nešto da pita za Danijela, a u stvari da je čuje.

Uveče kad bi dijete zaspalo, zvao ju je da joj “podnese” izvještaj, gdje su bili, šta su radili, tad bi puno saznao o sinu, šta voli, šta ne voli (nije volio krompiriće kao ni on). Smijali bi se zajedno kad bi mu prepričala sinove nestašluke.

Sa Danijelom je pričala većinom videovezom, a kad je on zvao pričali bi telefonom jer se bojavao da bi ga mogla pročitati vidi li mu lice, da će shvatiti da mu silno nedostaje. Pitao se kako da je umilostivi.

Divno su se provodili, Danijel je bio uredan, samostalan, zajedno su spremali doručak, zajedno spavali u njegovom krevetu. Gledao bi svoje dijete dok spava, milovao ga i tako oporavljao dušu. Jedino što mu je još u životu nedostajalo bila je djetetova majka. Osjećao je da neće moći još dugo da izdrži ovo otezanje.

Sad je pustila Danijela s njim jer je bio na ljetnom raspustu. On je želio i dijete i nju, želio je da se vjenčaju, da žive zajedno, da napokon završe muke kroz koje su prošli. Ona nije htjela da brzaju ni sa “uskakanjem u krevet”, ni sa vjenčanjem. Bojala se ako ne uspiju da opstanu da će to jako pogoditi Danijela, zato nije htjela da žure.

Na rođendanskoj zabavi Danijel je pozdravio sve lijepo i kulturno kako ga je majka naučila. Bilo je dosta rodbine, pa se dijete držalo uz oca. Bio je miran, posmatrajući šta se dešava. Tek kad su došli Demir i žena sa djecom, on je radoznalo počeo da zagleda Demirovu ćerkicu koja je imala godinu dana i ležala je u nosiljci.

Adnan, Demirov sin je imao sedam godina i pokazao je Danijelu sestricu, golicao ju je da se smije i pružao joj prst koji bi malena dohvatila, igrajući se s njim i pokušavajući ga gurnuti u usta. Cijelo vrijeme je nešto gugutala.

Eren je posmatrao svoje dijete, vidio je da je jako zainteresovan za malenu, vjerovatno je i njemu kao i Jeleni nedostajao brat ili sestra. Jelena je jako patila zbog toga. On joj je jednom rekao da sad ima njega i da ne mora više biti tužna.

Djeca su se igrala u bašti, s njima i Danijel, ali bi se svako malo vraćao da pogleda malenu. Bojao se da joj priđe kad je bila sama, da je ne preplaši. Zamislio se gledajući sina. Tek sad je shvatio koliko je Danijel usamljen i kako njoj nije lako da bude i majka i otac i kćer i direktor. Sve je morala sama.

Poveo ga je opet do bebe. Bila je budna, bacakala se nogicama i nešto nerazumljivo pričala.

- Hoćeš da je snimimo, da je pokažeš mami?

- Može, super! – oduševio se.

Upalio je kameru na telefonu i snimao. Malo sina, malo bebu. Danijel joj je pružio prst kao što je vidio da to radi Adnan. Malena ga je sa zadovoljstvom zgrabila. On se srećno smiješio.

- Šta kaže tata? - upita ga tiho smiješeći se ljubazno bebi.

- Ne bi znao da ti kažem, izgleda da je zadovoljna, možda joj se sviđamo pa nam to govori – reče povukavši sina u svoje naručje. On je sjedio a Danijel je stajao, zagrlivši oca i gledajući u bebu.

- Sviđa ti se? – upita ga otac, poljubivši ga nježno.

- Jakooo – reče dijete iskreno.

- Bi li ti volio da imaš ovakvu seku ili možda bracu?

Danijel ga je nekako ozbiljno i tužno gledao...

- Ali tata, vi još ne spavate u istom krevetu – reče dijete sad već čudeći se kako mu otac to ne razumije.

- A, too...

- Tata...

- Molim sine?

- Vidio sam onaj prvi dan kad si došao da me upoznaš da si poljubio mamu... Ali moj drug Filip kaže da to nije dovoljno, da morate da spavate u istom krevetu da bi došla beba.

- Spavaćemo sine, ne brini. Samo smo ja i mama htjeli da tebi damo vremena da se navikneš na mene. Ti si nam najvažniji. Tatin čuperku - nježno je tepao sinu milujuć ga po kosi. Ti kad budeš mislio da ja i mama trebamo početi spavati zajedno ti nam reci, pa...

- Možete to odmah tata – upade mu sin u pola rečenice.

- Dobro, ja se slažem, još moramo kad dođemo kući vidjeti šta mama kaže.

- Divno tata, baš sam srećan – zahvalno zagrlji oca.

Još su neko vrijeme gledali šta beba radi, kad Danijel poče da okreće glavu kao da nešto osluškuje i da šmrca nosićem.

Okretao se oko sebe a onda napokon shvati ko je “izvor” čudnog mirisa.

- Uhh, tataaa, ovo stvorenje strašno smrdi – reče čudeći se i natjeravši oca i sve ostale koji su ga čuli da se slatko nasmiju.

Kad je vidio da se otac smije i on se nasmiješio sramežljivo, nije bio siguran da je to u redu što je rekao. Možda bi se mama ljutila da ga je čula. Tati nije smetalo što je to rekao, lijepo se smijao.

Pozvali su bebinu mamu, Demirovu ženu, da presvuče bebu. Danijel je zapušenog nosa iz daljine posmatrao kako strina mijenja pelenu bebi a Eren je sve to snimio. Imao je dosta uslikanog i snimljenog da bi joj mogao pokazivati i to koristiti da bude s njom.

U ova dva mjeseca ona mu je pokazala sve slike, sve snimke koje je imala. Kad bi htjela da mu pusti snimak na velikom televizoru on bi to odbio, rekavši da je bolje na kompjuteru. A zašto? Zato što bi onda morala da sjedne pored njega, da mu objašnjava kad je to bilo, ko je sve na snimku.

On bi je krišom gledao i udisao miris njene kose, s velikim naporom prateći šta mu govori. Čak ga je jednom njena majka šaljivo zafrkavala da nema veze ako ništa nije zapamtio što mu je Jela pričala.

Može pitati i nju kad bude ponovo gledao snimak.

Žena je shvatila kako mu je, šta radi i šta želi. On joj se zahvalno osmjehnuo na razumjevanju.

Nije slutio da ga po povratku u Marsej čeka razmješten bračni krevet...

Hatidže je iz prikrajka gledala sina i unuka. Bili su kod Demirove ćerkice, izgleda da je Danijela interesovala beba. Jadnik, jako je želio da ima brata ili sestru. Vjerovatno Eren nije rekao Jeleni kako ih je Danijel osramotio prošli put.

Nešto su njih dvojica razgovarali ozbiljno a njen sin je kao pravi otac nježno grlio i ljubio svoje dijete. Maleni je izgledao srećan. Tužno je pomislila da su išta slutili, kako su mogli ranije da im pomognu, Danijel je bio prekrasan. Ona stvarno nije znala da se toliko vole.

Sinove je strogo odgajala a posebno se bojala za Erena da ne učini nešto kao i svi muškarci, nepromišljeno, pa da ne povrijedi Jelenu. Nije ona imala ništa protiv da je znala koliko je ta ljubav ozbiljna, ali on je bio mlađi, pa još muškarac, a muškarci nisu mislili glavom ni kad ostare a kamoli dok su mladi. I bila je u pravu, iako je volio cijeli život, jako ju je pozlijedio razmišljajući tipično muški.

Kad su krenula ova dešavanja sa stanom doživjeli su prvi šok. Nisu mogli da shvate odakle je odjednom isplivala ta stara priča i kakve veze sve to ima danas nakon toliko godina. Da je znala, pomogla bi im, usmjerila bi sina.

Nije slutila da joj sin propada zato što pati, mislila je da je to samo posljedica neurednog života, putovanja i tih žena koje su se vrtile oko njih. Zato ga je nagovarala da se oženi i smiri. Elif im je priznala da se oni vole od prvog dana i da on nikad nije mogao da je zaboravi. Pitala se kako to niko nije primjetio.

Zafrkavali su ga da je zaljubljen u Jelenu, i ona je bila pažljiva najviše prema njemu, bio je njen miljenik, ali nikad nisu vidjeli ostatak...

Da njihov odnos prelazi granice prijateljstva. Hatidže je mislila da njega najviše pazi zato što je namlađi, najosjetljiviji i najsitniji.

Rekli su mu nekoliko puta da je zavodnik, ali bi se strahovito naljutio. A o njoj niko nije smio da zecne lošu, bojeći se njega. Samo se jednom potukao i to zbog nje, svi su bili zapanjeni kako je opasan. Bili su djeca, ali izgleda jako duboko vezani, nikome nisu dali naslutiti šta se zbiva između njih.

Tek nedavno se ispostavilo da je Elif pogodila šta se dešava, ali ih je krila i nikad nikom nije rekla za to.

Hatidže je zatim doživjela drugi, još strašaniji šok (nakon što je čula da pati za Jelenom i da možda ima dijete s njom nije mislila da je išta šokantnije još može strefiti), kad je jednom u jeku cijele te bruke otišla kod njega.

On danima nije dolazio kući, odselio se u novi stan, nije htio ni sa kim da priča, oni su jedva nešto saznawali na kašičicu, izgledalo joj je da svi više od nje znaju šta se dešava sa njenim sinom.

Čula je od Elif da je bio kod nje. I da to izgleda nije dobro prošlo, jer se vratio a nije uspio vidjeti dijete.

Ne govoreći nikom ništa, sjela je u taksi i otišla na adresu koju je jedva iščupala od Kenana.

Kad ju je vidio, smrkao se, očito neraspoložen za rasprave i objašnjavanje s njom. Ona je zahtjevala odgovore, on se jedno vrijeme suzdržavao i pokušao mirno da odgovara, šetajući nervozno po stanu.

A onda ju je pogledao, tako mračnim pogledom, da se Hatidže prvi put prepala. Pomislila je da je dobio slom živaca. Sasuo joj je u lice ono o čemu ni danas ne smije da razmišlja, a kamoli da izgovori.

Bila je sigurna da ni Elif, koja je uvijek u sve bila upućena, nije znala ni pola onoga šta je ona čula kad je on pobjesnio na nju.

Rekao je da je voli od svoje devete godine i da je i ona voljela njega, da je postala njegova na njegov osamnaesti rođendan, da joj je bio prvi i ona njemu prva, da je prvi poljubac dobio i dao njoj, da je ona otvorila račun za njega da bi imao svoje pare i tako mu spasila život jer mu je bilo strašno teško dvije godine u Turskoj. Da nije imao para ko zna kako bi završio a dobro ne bi bilo nikako, u najboljem slučaju vratio bi se i radio sa ocem i Kenanom.

Da mu se dala jer je znala šta ga tamo čeka i ako nema nešto što će ga držati u životu da će propasti. Kad je krenuo ona ga je oslobodila obaveze i rekla da joj ništa ne duguje, da slobodno može da se viđa sa drugim ženama ali da se čuva.

On je njoj zabranio da pogleda iti jednog muškarca, rekao joj je da će ubiti i nju i sebe ako čuje da izlazi s nekim. I ona ga je čekala i čekala. Cijelo vrijeme nisu se ni čuli ni dopisivali jer mu je rekla da se mora skoncentrisati da tamo uspije i da nije dobro da misli na dvije strane.

A kada se odselila u Marsej on je bio šokiran, pitao se šta to znači, poslao joj poruku, koju srećom oni nisu vidjeli osim Kenana, ona je shvatila i tako su se nakon sedam godina vidjeli u Nici.

Tamo su proveli tri dana, i umjesto da joj tada glupan kaže da želi da bude samo s njom, on ju je pustio, sve misleći čekaće ga, voli ga, ima još vremena. Opet je nije zvao i nije čuo godinama.

Četiri godine nakon tog susreta čuo je da se udala. Tada je bio gotov i da je mogao umrijeti, spasio bi se. Ništa mu više nije bilo važno i ništa nije dopiralo do njega.

Živio je i letio na krilima njene ljubavi, kad je ostao bez nje jednostavno je posrnuo. Brljavio je i u poslu, što mu nije svojstveno, ali mu je poslovni partner i prijatelj, vidjevši u kakvom je stanju, pomagao i izvlačio ih.

Čuvši da ima dijete milion se puta upita zašto nije njemu rekla, zašto nije tražila od njega da imaju svoje dijete. On bi za nju skinuo zvijezde sa neba, bio bi najsretniji čovjek na svijetu da rodi njegovo dijete.

Hatidže je bila potpuno zaprepaštena slušajući sina, mislila je da će se svaki čas onesvjestiti, najprije je vikao a onda je počeo da plače. Plakao je kao kiša jedva govoreći.

Bio je tada pun sebe, pričao je dalje, samosažaljevao se, a nju je očito slabo poznavao i nije joj dovoljno vjerovao iako ona nikad nije imala nikog osim njega i nikog nije voljela osim njega.

Umjesto da razmisli, da promisli kakva je, da ona to ne bi nikad uradila ako nije imala dobar razlog, on ju je osudio da je ona njega izdala i cijelo vrijeme, svih šest godina od kad je čuo da se udala on se durio na nju.

A da je samo malo mućnuo glavom, da je otišao da traži objašnjenje, da je otišao na sahranu njenom ocu, upoznao bi svoje dijete, shvatio da ga nije izdala nego da je on izdao nju. Zato je zaslužio svaki dan pakla koji je prošao misleći da je s drugim i da ima njegovo dijete.

I da nije bilo uporne tetke Elif on bi uskoro izgorio u svom paklu, dani su mu bili odbrojani.

Kad je prestao govoriti ostao je u svom svijetu. Nije registrovao ni da se ona sprema za odlazak, ni šta mu govori, ništa. Jedva je došla kući taksijem, sva je drhtala, pritisak joj je jako skočio, on se nije ni sjetio da joj ponudi da je odveze, a i bio je u takvom stanju da nije ni mogao da vozi.

Nekoliko dana je trebalo kako bi došla sebi i razmislila o onome što je čula od sina. Gledala je da stvari sagleda sa svih strana i da nađu rješenje. Čula je da mu je Elif savjetovala da se malo pribere i da shvati neke stvari pa da onda opet pokuša da ode kod nje.

Opet je otišla kod njega, nakon što se drugi put vratio iz Marseja, da vidi šta se desilo i u kakvom joj je stanju sin.

Ovaj put je bio mirniji, možda mu je bilo neprijatno što se izvikao na majku ili mu je spao teret s duše kad je nekom rekao šta ga muči. A možda je bio mirniji jer je uspio da vidi sina i nju.

Pitala ga je da li shvata gdje je sve pogrešio. Polako mu je od početka do kraja navela sve greške koje je počinio i rekla mu šta je i kako trebalo da uradi.

Usudila se da ga pita misli li da ga ona još uvijek voli. Oklijevao je i rekao da ga voli, ali da to nije više ona slijepa ljubav. Voli ga kao i prije, ali mu ne vjeruje, boji ga se, boji se da je opet ne povrijedi a posebno se boji za Danijela. Rekla mu je da će ih sve pobiti rastuže li njeno dijete. Još uvijek ne prihvata da je Danijel i njegovo dijete, jako je vezana i plaši se za sina. Na svaki sumnjivi pokret, riječ, odmah skače kao lavica da ga zaštiti. Šta god da pokuša, ona ga izblokira, svaku riječ i svaku namjeru mu pet puta važe.

Dala mu je samo jednu šansu, ako pogreši neće moći popraviti a onda mu je zaprijetila da će se opet udati za onog Borisa, koji joj je bar dobar prijatelj, a on je majmun voli ludo i divan je prema Danijelu.

Vidjela je kad je prvi put došao, da je u lošem stanju pa je zaključila da nije dobro da tad vidi sina, da treba da se malo pribere pa da onda vidi Danijela. Sad su se vidjeli i očaran je svojim djetetom.

Hatidže po tom zaključila da je Jelena sazrela, da je bila divna majka i ozbiljna žena i da je ljubav i svoje potrebe stavila u drugi plan samo da joj sin bude srećan...

Ali Hatidže je interesovalo nešto drugo... Znala je ako žena voli muškarca da mu puno toga oprost, a nije znala kako da sazna da li je Jelena još slaba na njenog sina, da li ga želi, a Eren očito nije shvatao šta ga majka pita. Tad se dosjetila da pita Elif šta ona misli hoće li Jelena popustiti.

Ova joj se mudro osmjehnula i rekla da su muškarci neviđeno glupava bića. Rekla je da ona voli „ovu našu budalu“ i da ne sumnja da će ona to obaviti tako da bude dobro Danijelu, a da će spasiti i Erena, neće dozvoliti da propadne. Samo je sad morao da nauči lekcije koje je propustio jer je ona bila zaljubljena i previše popustljiva prema njemu pa je on pametnjaković mislio da se cijeli svijet okreće oko njega i da može raditi kako hoće i šta hoće.

Ali da će sigurno biti zajedno i dati Danijelu bar jednog brata ili sestru.

To je umirilo Hatidže, jer je ipak i dalje bilo jasno da je Elif majstor i što ona predvidi da tako i bude.

Imala je još samo jedan teret na duši... Nije sinu rekla da je prije šest godina, Jelenin otac Dušan bio kod nje... Da je mogla da popravi tu grešku danas bi učinila mnogo toga...

POGLAVLJE 12.

Ona je očekujući sina i oca da se vrate imala poziv. Poziv od kojeg je, činilo joj se, od jutra do večeri bila sva crvena u licu. Nikako joj temperature nije spadala.

Zvala ju je Elif. I rekla joj bez uvijanja kad ga je “častila” ranije da treba tako sad i da nastavi, i da ne otežu, jer on sad izgleda kao “pokislo pašče”, a da je ona “zapela” da još poživi, kad je već dočekala da budu zajedno, da dočeka i da im se rodi drugo dijete i da se vjenčaju. A ako bude curica ona se slaže da bude Elif, da joj je Danijel tako rekao.

Ali odluku je donijela već ranije, prije Elifinog poziva. Zaključila je da treba da krenu dalje, ova dva mjeseca nije je ničim povrijedio, sve je prihvatao mirno i radio sa ogromnom voljom i elanom.

Uvjerila se da je beskrajno srećan što je sa svojim djetetom ali i s njom. Hvatala ga je kako je čežnjivo gleda, nekad tužno, vjerovatno se kajući zbog boli koje joj je nanio.

Vidjela je da neće nigdje od njih, poslove bi prebacivao drugima i gledao da što manje putuje.

Posmatrajući ga shvatila je da se oporavio, da je srećan s njima. Ponekad bi, kad bi prespavao sa Danijelom, provirila u sobu gledajući ih i uživajući. Sad je spavao dobro, tablete mu više nisu bile potrebne.

Dočekala ih je sa smješkom, i op.. vidi čuda, poljubila je obojicu. On je od iznenađenja upitno pogledao iako je ona izbjegavala njegov pogled.

Ali to je bila njegova Jelena, srce mu je reklo da je spremna, dala mu je znak. Odvela ih je na ručak slušajući sinove doživljaje i povremeno pogledavajući u njega. Sjedili su na terasi restorana u hladovini nekog drveta, on i ona na jednoj strani stola a Danijel na drugoj, jer je klupa bila manja sa Danijelove strane.

Njena noga bi povremeno dodirnula njegovu, mirisao joj je kosu koju je danas isplela sitnim pletenicama povr ravnog dijela.

Ruku je stavio na naslon iza nje milujući joj i dodirujući kosu, leđa, ruke.

Da njihovo dijete nije bilo s njima ne bi mrdnuli dalje od prve slobodne sobe. A bilo ih je dosta u blizini.

Otišli su kući, gdje ih je sačekala njena majka, pozdravila se s unukom i Erenom rekavši im da je pošla u park, i ako hoće Danijel da ide s njom, sačekaće ga.

Danijel je malo razmislio i nekako se tajanstveno osmjehnuo, pogledavši oca majčinim ozbiljnim, skoro upozoravajućim pogledom. Onda reče baki da dolazi odmah, da ga sačeka.

Jelena je parkirala auto i uzimala Danijelove stvari iz kola, ne znajući za "urotu" koja se kuje nekoliko metara dalje.

- Kuda si krenuo? – upitala je zbunjeno sina, kad je dotrčao iz kuće noseći loptu.

- Idem sa bakom u park i nećemo se vraćati do mraka – reče značajno gledajući oca i žmirkajući očima a pokušavajući mu namignuti. Još nije savladao namigivanje.

Eren se srećno i zahvalno osmjehnu svom pametnom djetetu poljubivši ga i pucnuvši po guzi.

Jelena je začuđeno gledala pokušavajući shvatiti šta se dešava.

-Jelo, obećao sam našem sinu, koju god želju bude zaželio, a da mu je ja mogu ispuniti, ja ću to i uraditi. Ono njegovo žmirkanje, a trebalo je biti namigivanje – nastavio je šaljivo, je bilo upozorenje za mene, da mi je obezbjedio “čist teren” i da se latim posla da bi mu ispunio prvu želju.

-A to je? – gledala je začuđeno.

-Poželio je da dobije sestru ili brata – reče nježno, gledajući je hipnotički da se sva stresla od tog pogleda.

- Aaa too... - smijala se srećno i rasterećno, vjerovatno prvi put od kad su se ponovo sreli.

Osjetio je da je popustila, da je sebi dala zadatak da zaboravi loše dane i uživa u svojoj porodici. Na njemu je bilo da joj sve rane zacijeli, da shvati da je toliko voli da ništa više ne može da zaboli nju a da prije ne zaboli njega.

Kad su oni odmakli, on se okrenu k njoj obgrli je oko struka i spusti usne na njene.

Odgovorila mu je, zagrlila ga i osmjehnula se pogledavši ga u oči kad je prestao da je ljubi. Podigao je u naručje i unio u kuću. Nisu smjeli da razočaraju svoje dobro dijete.

Prvo je dozvolio duši da bude s njenom, dugo su lutale same, tugujući svaka za sebe i pateći jer su ostale bez svog drugog dijela, svoje srodne duše. Sad su se opet nakon mnogo godina srele i prepoznale.

Gledali su se dugo, samo joj je dodirivao lice i kosu nježno, ne gubeći kontakt sa njenim očima. Njena duša poče da odgovara njegovoj, da se raduje, da mu stidljivo priznaje da ga i dalje voli beskrajno, da želi da su zajedno i da se nikad više ne razdvoje.

Sreća je sad bila potpuna. To im je trebalo, da se spoje potpuno i dušama i tijelima i srcima. Njegovo je tuklo kao ludo kad je prepoznalo njeno. I onaj osjećaj da može da leti, da je na vrhu svijeta vrati mu se čim ga je pogledala, prihvatila, oprostila mu.

Dozvolio je duši da joj ispriča koliko mu je nedostajala, kako mu je lutajući po svijetu bivalo sve gore, svaki dan je sve više patio zbog njihovog rastanka.

Kad je pomislio da se možda više nikad neće moći sresti ni spojiti njih dvoje, svjetlost u njegovoj duši jednostavno se ugasila.

Šta god da je pokušao, šta god da je radio nije mogao da je probudi. S njom se ugasila svaka nada, volja i želja za životom. Želio je samo da nestane.

Ispreplela je svoje prste čvrsto s njegovim. Drugom rukom dodirivao joj je kosu, udišući njen miris.

Drugima je trebao kisik a njemu miris njene kose.

Nježno joj je rekao da on može da bude sve što poželi ali samo ako ima nju. Može da bude otac ako je ona majka, može da bude muž ako je ona žena, može da bude glava porodice ako je ona srce te porodice.

Može da bude muškarac i ljubavnik ako je ona žena i ljubavnica kojoj pripada. Može da radi od jutra do mraka ako je to za nju i njihovu djecu. Može sve, ali samo s njom.

Nakon toga duše im se polako oporaviše, zasjaše i unesoše svjetlost.

Ona onda lagano krene da dodiruje i istražuje ono što je njeno odavno, a što je zadnji put osjetila pod rukama i omirisala davno, davno.

Prije više od deset godina. Bio je miran, puštajući je da polako shvati da nije više san, da kad god poželi on će biti tu. Osluškivao je kako joj je, hoće li od nakupljenog bola i tuge pući ili je uspjela da zaboravi na to i opet postala njegova hrabra i zaljubljena, jedina na svijetu, ljubav njegova života.

Kad je htjeo polako da joj priđe, ona ga stisnu i ugrize za rame, poljubivši onda nježno to mjesto, još u nevjerici da je tu pred njom, da ga vidi, dodiruje, osjeća...

Usnama mu je pričala da je sve na njemu za nju savršeno, udisala duboko miris njegove kože zabacujući glavu dok joj se duga, teška kosa pomjerala u laganom plesu.

Kako ju je volio... Nije mogao da iskaže koliko sreće, koliko života teče kroz njega kad su zajedno. Sad mu se dala bez ostataka, opraštajući mu, dok joj je očima obećavao da nikad u životu neće više da je boli zbog njega.

Sad je bio njen, i tako ga je ljubila, rasterećena tajni i skrivanja, znajući da i on i svi drugi znaju da su zajedno, i da može slobodno da ga voli a da se ne stidi i ne boji.

Dvadeset šest godina skrivanja, srama i tuge zbog grešne ljubavi danas se napokon završilo. I to je danas bila razlika. Prvi susret gdje je sve čisto, jasno, gdje su srećni i slobodni. I to mu je pokazala svakim svojim pogledom, pokretom, poljupcem. Da je ovo uradio prije upoznao bi još jednu veličanstvenu stranu voljene žene.

Ležali su zagrljeni, glava joj je bila na njegovom lijevom ramenu a lijeva ruka isprepletana s njenom desnom. Gledali su se, dodirivali nosom, obrazom, u tišini.

Danas je počeo proces izlječenja za oboje. Imao je strahovito puno toga još da joj kaže. Ali polako, dan po dan.

-Lijep si, čini mi se kako stariš svaki dan postaješ ljepši i muževniji – reče mu, po običaju, iskreno i bez uvijanja.

Koliko ga je samo puta iznenadila, zaprepastila, prenerazila, svojom iskrenošću. Ali shvatio je od malena da tu njenu osobinu jako cijeni. Nikad se nije do kraja navikao, uvijek bi ga zatekla jer je bio njena sušta suprotnost, ali mu se to sviđalo, tražio je da uvijek bude tako iskrena i da to nikad ne mijenja.

Ona bi rekla sve odmah iskreno, a on nije volio da govori ako ne mora, i tad bi bio oprezan i škrt na riječima, pažljivo ih birajući.

- Jao Jelo.. – pokrio je lice rukama - šta mi to radiš! Ta tvoja iskrenost, to me digne u nebesa, kad ti kažeš da sam savršen, nema toga ko to može osporiti pa zato tako pun sebe živciram sve okolo. A ti mi to napraviš. Nisam nikakav ljepotan najdraža, svi kažu da sam prosječan, samo si ti uvijek smatrala da sam savršen. Zbog toga nisam imao problema sa samouvjerenošću. Drugi su bili nesigurni, plašili se, ali ne i ja. Ja bi pomislio, Jelena je rekla tako, i onda je to tako. I mogao bi sve, ničeg se nisam plašio.

- Jel'? Ja sam znači razlog što sve izluđuješ – gledala ga nježno.

-Ti si mi govorila da ja sve mogu, da sam savršen, ja bi došao kući i kad bi mi oni nešto rekli, ja bi se ponašao kao princ. Majka bi pošizila i vikala na mene da si ti kriva što sam tako umišljen i pun sebe, da me ti učiš glupostima i neka se pogledam u ogledalo kakav sam, mali, sitan i nikakav. Onda bi me Kenan i Demir zafrkavali da to iz mene govori "ljubav prema Jeleni".

Ja bih onda pobjesnio i potukao se s braćom. Zanimljivo da sam ja na oca, i otac mi je sitniji, šarmantan, doduše ja imam 1,85cm a on 1,73cm. Tek prije nekoliko godina Elif mi otkrije tajnu da je i moj otac u djetinjstvu volio kćerku nekog trgovca, stariju od njega a da je i ona njega simpatisala. Možda je zato imao razumijevanja za nas dvoje. Nije dozvoljavao ni majci ni braći da me puno diraju i rugaju mi se zbog tebe. Zvali su te “Obožavana”. Jesi li to znala? Kad bi nešto spominjali rekli bi “njegova obožavana” ili “Erenova obožavana”.

-Obožavana? Nisam imala pojma – iskreno se čudila.

-Na jednom snimanju ja sam nešto bio zatvrdoglavio (osmjehnu se šarmantno), kad je došla šefica snimanja, jedna opasna baba i počela da grmi na mene: “Ajde, reci ti meni iskreno, odakle tebi ideja da si ti tako savršen, da mora biti kako ti hoćeš i da ono što ti zapneš svi moraju slušati! Reci mi molim te! Prosvjetli me!”, derala se na mene. Ja sam bio mrtav ladan. Bio sam siguran da tako treba a u glavi si mi bila ti i tvoje riječi da kad sam u nešto siguran ne odustajem.

- Ja sam je onda povukao za ruku na stranu da niko ne čuje. Rekao sam joj: "Slušaj, ima jedna savršena žena koja je za sve što mi je u životu savjetovala bila u pravu, znam je od svoje devete godine, volim je, a ona ovih šesnaest godina nikad, baš nikad nije bila u krivu. E, ona me naučila da mogu ono što odlučim da hoću, da prvo dobro razmislim, a dobro sam razmislio, i kad sam siguran da ni pod koju cijenu ne odustajem."

Upijala je svaku riječ. Čekala je ovo dugo...

- Žena me gledala kao da sam pao s Marsa, samo je ćutala buljeći u mene. Nakon nekoliko godina me postavila kao glavnog za izbor lokacija i termina. Kud god sam krenuo ti si iz mene govorila.

Upoznaćeš je, ima sedamdeset godina, ona i njen muž su mi bliski prijatelji, a ako klekne pred tobom nemoj se čuditi, jer o tebi misli kao da si sišla sa nebesa i da si svetica. Vidjela je da sam zadnjih godina tužan i da te ne spominjem, nikad me nije pitala riječima ali svaki put me kad se sretnemo pitala očima za tebe. Jednom mi je rekla da ona vjeruje u tebe, da si do sada dokazala da si pametna i da ćeš mi to opet pokazati jer sam ja pomalo zaboravio.

Nisam shvatio šta to znači dok nisam saznao za Danijela i da si me voljela svih ovih godina. Onda sam se sjetio njenih riječi, nazvao je i rekao joj da je bila u pravu, da je “pametna žena” opet uradila nešto da me spasi. Biće presrećna kad te dovedem. I onaj vlasnik kluba Jellena, koji ima isto ženu Jellenu jedva čeka da te upozna. Kako će te tek sad obožavati kad saznaju koliko si me čekala i da si mi rodila dijete.

Srećno se osmjehnula, još više se skupivši u njegovom zagrljaju. Stavila mu je ruku na grudi kružeći njome i izgleda uživajući.

-Moram još malo da te pregledam kad već imamo vremena... dugo je vremena prošlo.

-Samo ti uživaj, ne daj se smetati, sve je samo tvoje i stoji ti na raspolaganju kad god poželiš – ohrabri je uputivši joj svoj najljepši osmeh, s kojim ju se “sredio” prvi put kad je imao devet godina – ali bi htio da nešto obavimo prije tvog “istraživanja”...

Nagnuo se preko nje otvarajući ladicu noćnog ormarića. Iz nje izvadi kutijicu.

Jelena je pretpostavila da je prsten.

Čula ga je jednom kako priča tiho sa Danijelom i kako kaže sinu da će se njih dvoje prvo zaručiti, da će on pokloniti mami prsten, pa će onda svi znati da su zajedno.

Otvorio je kutiju sa prstenom i pokazao joj ga. Bio je u obliku široke burme, dok mu je gornja polovica bila optočena nekim kamečićima. Nekako je bio starinski a prelijep.

-Jelo, hoćeš li nakon svih peripetija da se napokon udaš za mene? – nježno je i polutužno pogleda nemajući snage da sakrije koliko ga boli što su morali sve ovo da prođu.

- Hoću - ohrabrujuće mu osmjehnula i pomilovala ga po obrazu. Ne brini, nisam se predomislila od svoje dvanaeste godine. Rekla sam tebi da ću ti biti prva i posljednja. Vidiš da ja sve znam kad smo mi u pitanju.

- Jelo... Prsten je kupljen samo dva mjeseca prije nego sam čuo da si se udala i da imaš dijete... Jednom prilikom kad smo snimali na nekoj planini, u sklopu hotela bile su radnje nekih starih zanata. Tamo sam vidio prsten. Ne znam ni sam kako, u sekundi sam ušao u radnju i kupio ga.

Kad sam došao u sobu, pokušao sam shvatiti zašto sam to uradio i kome ću to pokloniti. A onda mi je tvoja slika izašla pred oči. Shvatio sam da nema dileme kome prsten pripada.

-Valjda je moja sudbina takva, ispune mi se sve želje, ali se načekam debelo... - pokušala je da ga ohrabri i otrgne od tužnih misli. Biće sve u redu, sad moraš samo da mi nadoknadiš ovo silno čekanje - nježno mu je zahvalila poljupcem, nagnuvši se nad njega. A ja ne bi, dok tebe grize savjest, da više dangubim... Sad se umiri i ispunjavaj mi želje...

-Hoću, sve što želiš dobićeš – sretno joj i oduševljeno odvrati jako zahvalan na njenoj hrabrosti i spremnosti da tako brzo pređe preko mnogih njegovih grešaka...

POGLAVLJE 13.

Vrijeme koje su provodili zajedno vjerovatno je bio najsretniji dio njegovog života do sada, a rekao bi i Danijelovog i njenog. Njih dvoje su samo nastavili gdje su stali, a Danijelu se napokon ostvario san, da živi sa ocem.

Jednoga dana dok je Danijel bio kod drugara, ona na poslu a njena majka kod ljekara, on je ostao sam u kući. Radio je, kad začuje da telefon zvoní. Pustio je da se uključi sekretarica. Poruka je bila od nekog muškarca.

“Dobar dan Jelena. Ovdje Etjen. Vratio sam se s puta, pa da Vam se javim. Nadam se da me niste zaboravili i da će te sad prihvatiti moju ponudu da negdje izađemo. Možemo i zajedno sa Danijelom i Filipom...”

Kad je čuo glas muškarca i poruku izrečenu umilnim i zavodljivim glavom poludio je. U pola poruke digao je slušalicu i bijesno se javio...

-Alo, ko je to? – viknuo je u slušalicu.

-Halo – čuo je zbunjen i začuđen glas. Oprostite... tražim Jelenu, jesam li pogrešio broj?

-Niste pogrešili broj, ja sam Jelenin muž!

-Muž? – ponovi čovjek zabezeknuto.

-Jeste, muž! – odvрати ljutito.

-Pa Jelena nema muža – reče nesigurno zbunjeni glas s druge strane.

-E, sad ima! - dreknu na čovjeka i zalupi mu slušalicu. Sav se tresao. Trebalo mu je dva sata da dođe sebi.

“E, pa Jelo, ne znam kako ćemo, ali izgleda da sam ja i dalje ljubomorani kao pas, i da će me jedino smiriti ako budemo dvadeset i četiri časa zajedno. Šta me snađe...” razmišljao je izbezumljeno.

Kad je ona došla kući, on se malo smirio, gledao ju je, bila je vesela kao i prethodnih dana kad bi došla kući i ugledala ga. Iako je to gledala da prihvati što mirnije ipak joj se u pogledu, u osmjehu, u svakom pokretu vidjelo da je beskrajno sretna i da ga voli. Svaki dan mu je sve slobodnije prilazila, a njemu je, isto kao i kad je bio dijete, bilo potrebno mnogo dokaza njene ljubavi.

Nije znao kako da započne temu. Bilo mu je jasno kako će to njoj zvučati. Poznavala ga je dobro, prepoznaće da je ljubomoran. Ali nije više mogao da izdrži...

- Jelo.. imaš poruku od nekog Etjena – gledao ju se ne dišići.

Ona podignu obrvu, iznenađeno ga pogledavši. Nije joj bilo neprijatno. “Uh, dobro je.”- pomisli. Da je pocrvenjela ili počela da se čudno ponaša teško bi izbjegli da on “posjeti” tog Etijena... A to ne bi izašlo na dobro...

- Etijen je razvedeni otac Danijelovog druga. Mali je stariji od Danijela dvije godine. Čovjek je isto bankar, jako fin, realan i pristojan. Kao i ja, razmišlja da pomogne svom sinu tako što bi našao ženu sa djetetom u istoj situaciji kao on. Meni se svidio. Pristala sam da se vidimo kad se vrati. Bio je tri mjeseca odsutan, a već skoro dvije godine pokušava da mi priđe. Kad sam donijela odluku da prodam stan, donijela sam odluku i da njemu pružim šansu – mirno mu je objasnila.

Živci su mu “skočili” od njenog objašnjenja, i pomisli šta je moglo da se desi, da nije došao na vrijeme.

Vidjela je da je ovo vrlo loše podnio. Uvijek je bio “opsjednut” njome. U naselju niko nije smio da “zucne” nešto protiv nje, vlastitu majku je godinama izluđivao jer sve što bi ona rekla, uradila, moralo je za sve da bude zakon. Nju je “opijala” ta njegova odanost i obožavanje. Dala je zadatak sebi da nikad ne smije prokockati to njegovo povjerenje.

Ipak, morala je da mu postavi granicu, da mu ne dozvoli da muči nju i sebe bespotrebnom ljubomorom. Imala je još dosta ponuda, vjerovatno će sretati i ubuduće muškarce koji su iskazivali naklonost prema njoj, bar dok ne saznaju da ima svog čovjeka.

-Slušaj, nemoj sad počinjati – reče mu strogo. Znaš sve, baš sve... Znaš da nisam imala nikog osim tebe, a da ti se pravdam što me drugi žele, ne pada mi na pamet. Da nisi više od mene pokušao da izvučeš “garancije” i da me svaki put za svakog ko me pogledao, preslišavaš. Je li ti jasno?

Naljutio ju je. Znao je da je pogrešio, ali je morao da je pita, umjesto da je fino sačekao da mu sama kaže. Vidio je da je na rubu plača.

Odjednom, bacila je kuhinjsku krpu koju je držala i brzo krenula prema stepenicama...

-Jelo.. kud si krenula? - upita je glupo, malo zatečen njenom ljutnjom. Obično bi mu smireno objasnila situaciju, a time bi umirila i njega. I sve bi bilo u redu.

Nije odgovarala. Samo je krenula brzo uz stepenice.

-Jelo! - dreknuo je. Jelena! - jurnuo je za njom.

-Šta je? - naglo zastade na pola stepeništa i okrenu se prema njemu. Ko tebi dozvoljava da provjeravaš mene? Ko? Ko ti je dao to pravo? Ko si ti? Gdje si bio sedamnaest godina? Jesi li se onda brinuo ko me čuva? - sipala je pitanja jedno za drugim.

On ju je bez riječi zabrinuto gledao.

-Uhhh, što nisam skupila hrabrosti da skinem tvoj pečat sa sebe... Bar jednu noć... Htjela sam da se napijem, nadrogiram, bilo šta, samo da mogu da dodirnem nekog drugog! Ti ćeš meni da prebacuješ!

Vrtjela je glavom ljutito, gledajući ga pogledom koji do sada nije imao "čast" upoznati.

- Ti se se mučio šest godina misleći da sam pripala drugom, a i to je bilo samo u tvojoj ludoj glavi! A, ja? Ja se sedamnaest godina mučim gledajući te sa drugim ženama! Raspadala sam se od bola kad bi vidjela da svaka može da te dotakne, samo ja ne mogu. Ono što je cijeli život moje! MOJE! Što sam ja s ljubavlju gajila i stvorila.

Sad je shvatio da je trebao da izbjegne ovo...

- Je li ijedna otkrila da jako voliš kad ti se ljubi čelo, uz kosu, kad ti se ljubi vrat tačno ispod brade? Jesi li pričao s njima očima, kao sa mnom?

Vidjela je da ga je ranila žestoko. E, neka, neka zna... Kako samo brzo zaboravi svoje pogreške, a od nje traži da se pravda...

- Zapamti, još nisam načisto, da li da ti vratim što si mi uradio! Možda jedan dan i hoću! Samo da skupim hrabrosti ili ovako da me izludiš! Samo mi daj razlog, pa ćeš vidjeti!

- Jelena! - pošizio je, sad je bilo dosta...

Istrčala uz stepenice ne obazirući se na njega. On jurne za njom. Zalupila mu je vrata ispred nosa, ali ih nije zaključala.

Zatekao je kako sklanja haljinu sa kreveta. Ščepao je za ruku i okrenuo prema sebi.

- Jelo, nemoj me ljutiti, pazi šta radiš! - opomenu je.

- Ja da pazim? Ja? - gledala ga je preneraženo. Ti misliš da sam ja u svojih trideset i osam godina napravila neku grešku? Jesam, jesam, u pravu si, zavoljela sam tebe! To je moja jedina greška!

- Jelena! - sad mu je bilo dosta. Htio je da mirno i razumno pričaju, samo je pitao ko je Etijen, a vidi sad...

Odjednom ona zamahnu rukom i raspali mu takav šamar da mu je sve u glavi zazvonilo. Zastao je, iznenađeno je gledajući. Vidio je da je malo ustukla kad je shvatila šta je uradila.

- Jelo, možeš da udaraš koliko ti volja, sve je tvoje, ali onda moraš to i da platiš... Gledao je u njene usne teško dišići od borbe, a sad i od drugih stvari... Ovo je bilo jako zanimljivo, reagirala je na potpuno nov način. Svidjelo mu se i to, bila je ljuta, ali i tako ljuta odgovorila je nesvjesno na njegov pokušaj zavodjenja. Čim je pogledao, pomilovao joj usne pogledom, nije mogla da oстане hladna.

Uzvratila mu je, milujućí pogledom njegov zacrvenjeni obraz i njegove usne. Onda se opet trгла i izgledala ljutito. Shvatila je šta radi. Zavodio je da joj skrene misli i natjera je da se odljuti.

Pogledala ga je bijesno u oči, a onda osjeti još jedan šamar... Nije stigao ni da reaguje na njega, kad iza toga ona prisloni ljutito svoje usne na njegove.

Ljubila ga je, znao je da vodi borbu između ljubavi i ljutnje. Nakon grubo-strasnog poljupca, od koga su oboje ostali bez daha, ona ga iznenada silovito gurnu na krevet i pade po njemu.

Vidio je da plače. Nije mu smetalo da ga udara, ali nije podnosio da plače. Isplakala je previše suza zbog njega, zarekao se da će učinit sve da se iskupi zbog toga. Nježno ju je ljubio i brisao ih, šaputao joj i smirivao je, grlio je i pokušao da utješi.

Znao je da ne postoji način da popravi to što je bilo. Bio je sa drugim ženama, nijednu nije volio kao nju, niti mu je bilo lijepo kao s njom. S njom je jedino bio potpun. Ali njoj to u ovakvim trenucima nije bilo dovoljno.

Nikad nije volio da o osjećajima priča, ali vidjevši je ovakvu bio je spreman da uradi sve da joj zaliječi rane i ublaži bol koji joj je nanio.

Ona je njenu cijeli život učinila ljepšim i sretnijim, nikad nije od nje dobio ništa osim sreće i ljubavi. Sad je želio da to isto pruži njoj i njihovom djetetu.

Ni sam nije znao odakle su potekle riječi iz njega. Nikad nije volio velike priče, a i mislio je da muškarcima to ne priliči. Ona se umirila, izmorena ljutnjom i borbom, gledala ga je bez riječi i pažljivo slušala. Pričao joj je naslonjen na uzglavlje, držeći nju u naručju kao da drži dijete i tješi ga. Dok je pričao nježno joj je milovao lice i kosu. Upijala je svaku njegovu riječ.

Malo, po malo, počela je da ga dodiruje po licu, da ga ljubi i raskopčava... Nježno ju je spustio milujući joj dugu kosu, dok je ona uživala na njegovim prsima. Shvatio je da se odljutila i oporavila, da su prebrodili još jednu krizu, jednu ranu zaliječili, i još čvršće se povezali. Vidio je da želi da ona voli njega. Bio je presrećan zbog toga. Kad god bi ga pogledala vidio bi joj u očima svjetlost, ljubav, čistotu. Niko ga u životu nije poznavao kao ona, samo s njom je bio pravi...

POGLAVLJE 14.

Nije dugo prošlo od njihove posjete rodbini u Parizu a njih dvojica su se opet bili na putu. To je bio treći Danijelov posjet rodbini. On je išao nekoliko puta zbog posla a kad je ostajao duže, nekoliko dana, vodio bi sina sa sobom. Obojica su se radovali tim druženjima. Ni Jelena im nije branila. Vidjela je da su se divno uklopili, da on nema problema i da se dobro snalaze obojica.

Kad bi imao posla, Danijel bi bio kod nekog od njegovih. Ovaj put se dogovorio sa Kenanom, da Danijela dovede kod njih. Lejla, Kenanova kćerka pričala je francuski a bili su vršnjaci. Sin mu je imao pet godina i slabije je znao francuski jer još nije išao u školu. Najstarija, Hana, je bila sa svojom košarkaškom ekipom na nekim pripremama.

Jelena mu je rekla da je htjela da nauči Danijela turski, ali bi onda morala da objašnjava svima zašto to radi a sigurno bi probudila i neke sumnje.

Išli su zajedno da odaberu poklone za Kenanovu djecu, Danijelu se svidjela jedna željeznica, pa su to uzeli za njih dvojicu da se zabavljaju a Lejli su uzeli lijepu pokretnu šminkernicu. Eren je znao da joj majka neće biti oduševljena ali Lejla sigurno hoće.

Zamolio je brata da pripazi, da majka ne bi nešto rekla Danijelu, i da ga ne bi ispitivala. Nije želio da mu zbuni ili rastuži dijete.

A Danijel se već svidio baki Hatidže i djedu Omeru od prvog dana. Bio je fin, pristojan, iskren i pažljiv. Sušta suprotnost ocu i stričevima kad su bili njegovih godina. Kad ga je pitala bi li htjeo nešto posebno da mu spremi za jelo, on je ljubazno rekao da je dobro sve, i da ne treba da se muči zbog njega.

Bio je po ponašanju i duši pljunuti majka, imao je njene snene, krupne oči a ostalo je većinom, bio na Erena. Ipak najviše je u oči upadalo da ima očevu narav, bio je tih, oprezan ali strpljiv i uporan.

Došli su nakon doručka, Danijel se složio da bude s njima. Popodne kad je došao po njega vidio je da je veseo, da su i oni svi raspoloženi i da im je bilo lijepo sa njegovim sinom.

Kenan mu je rekao da sad igraju igrice prije večere, a da su danas slagali željeznicu, gledali Lejline knjige za školu, bili kod bake i djeda na kolačima i malo spavali iza ručka.

Njih dvojica su sjedila u dnevnoj sobi gledajući djecu kako se zabavljaju i ćaskali čekajući da Emina završi večeru. Vidio je da ga brat pogledava i želi nešto da mu kaže. Podigao je upitno obrve...

- Znaš šta sam danas saznao? – napokon reče Kenan
Upitno je gledao u brata, čekajući da kaže.

- Da ne juriš Jelenu uz stepenice...

Eren iznenađeno podiže obrve.

- Danas me je, dok sam pokušao da im pomognem da namjeste željeznicu, tvoj sin pitao da li ja jurim Eminu uz stepenice da je tučem.

Eren je bio začuđen. Nije mogao da shvati odakle Danijelu to.

-Vidio je dva, tri puta da smo ja i Emina izašli na sprat. Kad sam se oporavio, pitao sam odakle mu to. On mi reče da mu je njegov drug Emilijen pričao da

“njegov tata juri njegovu mamu uz stepenice govoreći joj: sad ću da te tučem”, a njoj se to sviđa pa se smije i onda se zaključaju u sobu da je tata tuče.

Shvativši šta je dijete stvarno vidjelo i kako je naivno donijelo zaključak, nije se mogao prestati smijati.

Kenan mu je rekao da se cijeli dan on i Emina valjaju od smijeha.

- Onda sam ga pitao je li to rekao mami Jeleni. On kaže da jeste, a da mu je ona rekla da se ponekad tata i mama tako igraju. Pitao ju je hoći li se i on tako igrati sa svojom ženom. Rekla mu je da sigurno hoće.

-A ja sam ga onda pitao igraju li se tata i mama tako. On mi reče da još nije vidio da ste se jurili uz stepenice i igrali tako. Da smo mi ovako nešto pitali majku razbila bi nas od batina – reče šeretski.

Kenanu je ovo bilo zabavno.

-A ja nedavno zamalo nisam majci došao glave...
Vratio sam se sluden iz Marseja, ne vidjevši Danijela, a ona mi je došla u stan i počela da me ispituje. Kad mi je pukao film sasuo sam joj sve u lice, ne sjećam se ni šta sam joj sve rekao, kao da sam dobio slom živaca.

Otac mi je rekao da nije mogla sama da izađe iz taksija, da joj je pritisak skočio iznad 170, da se sva tresla. Jedva se smirila pod tabletama do jutra. Drugi put kad je došla pričali smo mnogo mirnije. Imao sam osjećaj da mi pokušava pomoći. Izgleda da joj se jako svidio Danijel.

- Danijel me podsjetio na tebe kad si došao iz Turske. Kao i on nisi pojma imao ni o čemu, ali si brzo učio slušajući i pitajući mene i Demira. Prešišao si svoje vršnjake, vjerovatno jer si to želio zbog Jelene, da što više znaš o ženama. Vidio sam poslije da se ponašao prema njoj kao da ti je trideset a ne petnaest, toliko si ozbiljno shvatao vaš odnos. U sedamnaestoj znao si više o odnosu muškarac – žena nego ja i Demir. Bili ste gotovo kao bračni par. Vidio sam jednom dok smo bili ispred zgrade da te ona pogledala a ti kao da si odmah shvatio šta to znači izvukao si se neprimjetno i vjerovatno otišao kod nje. Pitao sam se tad kakve tajne sve krijete.

-Kad sam otišao u Tursku maštao sam da je dovedem k sebi. I onda smo znali da je naša veza posebna. Da sam to napravio izbjegli bi sedamnaest godina tuge i bola. Ali ko bi nam to dozvolio? Mješali bi se svi i pokušali da nas razdvoje, vjerovatno bi i uspjeli.

Zato smo se morali tada razdvojiti. Ona mi je rekla prije nego sam krenuo da želi da mi bude prva i posljednja a da između moram probati život. Već je tada sve znala. Dan za danom, zabava za zabavom i počeo sam sumnjati da je to moja dječija ljubav i sjećanje i da me to svaki dan vraća k njoj.

- Šteta...

-Kad se preselila u Marsej onda sam se trgao, nisam znao šta to znači a počelo je da me muči. Htjeo sam da znam čeka li me još ili je ona kao i ja zaključila da je to bila djetinja ljubav. Ti si mi cijelo vrijeme javljao da nema momka i da ne izlazi. Ja sam po tome znao da se drži dogovora, ali kad se preselila nisam znao šta da mislim, tješio sam se samo da je povela i roditelje. Ako je povela njih, ja sam zaključio da nije imala momka, inače što bi vodila njih. Morao sam to da provjerim, a prilika je iskrsla sa klubom Jellena. Shvatila je poruku, nakon skoro godinu dana od te slike sreli smo se u Nici. I tu, tu sam strahovito pogrešio. Koliko puta sam poželio da mogu vratiti natrag bar taj treći dan i uraditi sve kako treba. Dalje dosta toga znaš, vjerovatno si shvatio i video snimljen ispred restorana dvije godine nakon Nice, u kojem zaljubljeni dijele jedan sendvič i jedan sok.

-Nisam baš shvatio, ali sam posumnjao da ste i vi to radili. Znači, tad si opet pokušao da je startuješ? Trebao si uraditi nešto mnogo hrabrije. Pošto si napravio veliku grešku u Nici, sad si trebao da budeš određeniji i hrabriji. Po meni, možda si joj trebao napisati da bi to opet radio sa voljenom osobom ako te još uvijek čeka i voli. Ovako to je izgledao simpatično ali nedovoljno.

- I ja sam poslije shvatio da je bilo malo, da sam jednostavno trebao da odem k njoj a ne da igram igrice. A stalno smo to radili, štedjeli smo da imamo kad nam zatrebaju pare. Većinom su to bile njene pare dok ja nisam počeo da radim na reklamama. Ja nisam volio krompiriće, ni Danijel ih ne voli, pa bi dopali njoj a od onog što bi kupili ona bi uzela još trećinu da meni ostane više. Od uštedenog i onog što bi zaradila preko ljeta mi je platila kurs u studiju, bio je jako skup ako nisi upao preko konkursa. Ali odgovora na taj video nije bilo. Mislio sam ili nije htjela da vidi, ili nije vidjela (činilo mi se da to nije moguće) ili nije htjela da se javi. Nisam znao dalje šta da radim. Bilo je dovoljno da je jako poželim i da ona dođe a sad kao da nismo više bili tako jako vezani. To je za mene bilo zbunjujuće.

Nevjerovatni dani u Nici, a onda ni riječi, nikakvog znaka ni odgovora. Kad smo sad razgovarali rekla mi je da je shvatila poruku ali da nije imala snage da se javi.

- Još jedna propuštena prilika...

-Kakva sam budala bio, stotinu puta mi dođe da crknem od muke. Dok sam se ja pitao zašto nije dotrčala k meni, ona je rodila naše dijete i brinula o njemu. Morala je da počne da radi već šest mjeseci nakon Danijelova rođenja da neko drugi ne bi upao na njeno mjesto a nju poslali negdje drugdje, dalje. Vidio sam jednu sliku Kenane, ta mi slika para dušu. Ona ne zna da ja znam za tu sliku. Jedan dan mi je Danijel rekao da mama ima još slika i “svakakvih stvari” u jednoj zaključanoj kutiji. Nisam htio pred Danijelom da je otvaramo, otvorio sam je sam. Unutra su cijeli naši životi. Svaku stvar, svaku sliku, cvijet, nakit, crnu haljinu, sve je spakovala tu, kao da je u taj kovčeg sahranila našu ljubav. Pitao sam se koliko je suza isplakala nad tim kovčegom. Gledao sam slike i onda vidio tu. Neko ju je slikao dva tri dana nakon porođaja, taj pogled, taj bol u njenim očima me razdire.

Morao sam joj uveče reći da moram u Pariz na nekoliko dana, da imam posla jer nisam mogao pred njom da krijem kako mi je. Bila je izmučena, blijeda, a pogled, potpuno ugašen bez nade, bez spasa. Osmjeh joj na toj slici nije osmjeh, nego krik Kenane. Mislio sam da se neću moći ni vratiti u Marsej, zgadio sam se sam sebi da se nisam mogao gledati ni u ogledalo a da ne vidim nju na toj slici. Nekako je tetka Elif uspjela da me povrati i stalni pozivi našeg sina, koji je pitao kad ću se vratiti, da nedostajem njemu i mami, šaljući mi poljupce i smajlice.

-Izgleda da je i ona nešto posumnjala jer je dozvolila našem sinu da je slika i da mi pošalje te slike. Na slikama mi se smješila, kao da je pokazivala da je sad sretna i da treba da se vratim. Tek kad sam vidio te slike, trgnuo sam se i pojurio k njima. Pročitala me je, razumjela da me nešto muči, ali me nije pitala šta se desilo. Ja sam se povratio uz nju i sina, ali skoro nema dana da ne mislim o toj slici.

-A kad si saznao da se udala... Volio bih da sam morao ko zna šta da uradim nego da ti tu vijest saopštim. Strašno sam se bojao za tebe tad. Sad tek shvatam koliko je to bilo ozbiljno i duboko između vas - Kenanu je bilo jako žao brata a još više Jelene.

Šta je sve uradila za njega, voleći ga i štiteći.

Emina ih je prekinula iz turobnih misli pozivajući ih na večeru. Čim su djeca oprala rukice i sjela za stol, atmosfera je postala vedra i vesela. Pričali su, šalili se za večerom, vidio je da mu je sin sretan i zadovoljan. Kenan je zafrkavao sina Almira da ima curu, neku buckastu, koja ga je jurila po vrtiću svaki put kad bi došao po njega, a ovaj se ljutio i govorio da mu ona nije cura. Danijel se smješкао na stričevo zadirkivanje.

-Striče, moj drug Filip kaže da se ja sviđam Ameli, i da je htjela da me... da me... - nije mogao da se sjeti riječi – da me obari! – napokon se uspije sjetiti sav sretan.

-Da te obari? Stričevo mило, jesi li baš siguran da je htjela da te skuva?- pitao je Kenan ozbiljno a njih troje su mislili da će pući od smijeha jedva se suzdržavajući.

-Ma nešto je htjela striče, zalijepi se za mene, pa nikako da je se rješim. A što puno priča, stalno priča, stalno... Nikako da učuti. A majka mi je zabranila da joj kažem da umukne.

Kad su djeca pojela svoju večeru Kenan ih pusti da se idu igrati. Čim su se djeca malo odmakla njih dvojica se pogledaju i počnu smijati da je cijela kuća odzvanjala.

Poslije mu brat reče da je Danijelu to zanimljivo jer ga zanima kako funkcionišu muškarac i žena zajedno, u porodici. Pošto je jadnik jedinac i još je živio bez oca, nije mogao to saznati nego je slušao drugu djecu kako pričaju o svojim porodicama i iz toga, izgleda, donosi zaključke, dječije naivno.

-Mi nismo smjeli da pitamo roditelje, učili smo od starije djece, ja od Ferida, ti od nas dvojice, a on jadnik nije imao od koga, posebno od kad mu je djed umro.

Kenan je predložio bratu da kupi kuću blizu njih, da mu dijete ima s kim da se druži. Eren mu na to reče da su on i Jelena odlučili da Danijel još ovu godinu ide u istu školu, jer je bio završni razred, a dotle će oni naći kuću u Parizu. Kad Danijelu završi škola preseliće se, dotle možda bude i beba, pa će Jelena biti kući s djecom a on će gledati da što manje odsustvuje ili da ih vodi sa sobom ako ide duže.

Pozdravili su se s Kenanovom porodicom, majkom i ocem i krenuli u stan. Danijel je bio srećan i zadovoljan, sviđao mu se posebno stric, ali i strina i rođaci. Čavrljao je o svemu što su danas radili dok mu je otac bio u svojim mislima.

Zbog njega nije imala ništa od života, niko je nije odveo u kino, na ples, na večeru. Nije imala s kim da šeta pored rijeke, da provede vikend, ni da se zabavlja. Cijeli život posvetila je njemu, dok je bio tu bila je uz njega a onda je čekala da se vrati. A dijete mu je bilo naivno i pošteno da bi najradije plakao od muke. Na njemu su se osjećale posljedice njene nesreće iako je ona to fantastično rješavala. Naučila je sina da je sasvim u redu ako ti i nije sve potaman, da se život mora prihvatiti kakav jest.

Mislio je da mu se život osvetio jer se mučio pateći za njom. A sad je vidio da je kazna mnogo teža, patilo je i ispaštalo njegovo dijete. Malo i nezaštićeno. Nije samo nju ostavio na milost i nemilost, ostavio je i svoje dijete. Dok joj je otac bio živ, bar je jedan muškarac bio u kući. A onda kad je Danijel počeo spoznavati svijet oko sebe, kad je počeo učiti, umro mu je djed i više nije imao od koga da vidi šta znači biti muško, nije imao na koga da se ugleda.

Ona mu je rekla da ne treba da se brine, da je stigao u posljednji čas i da će dosta toga uspjeti da poprave, a da je ona već bila spremna da se uda ponovo za nekog razvedenog, ko isto ima dijete, da bi Danijel vidio kako funkcioniše porodica. Pitao je ljubomorno je li za Borisa, a ona se nasmijala i rekla da nije za njega jer on ionako ima djevojku već četiri godine koju jako voli i koja je sad trudna. I da mu to nije namjerno htio reći kad ga je potražio jer je vidio koliko je ovaj ljubomoran, da mu se učinilo u jednom trenutku da će da ga udari, pa je još više “nakitio” priču samo da ga izivcira. Pitao je nju odakle Erenu obraz da bude tako nadmen i pun sebe, slijep za svoje greške a da dozvoljava sebi da sudi o tuđima. Ona ga je opravdala pred Borisom da je osjetljiv, da je to njegov način odbrane da ne bi pokazao koliko ga boli.

On na ovo nije imao šta da kaže, Boris je bio potpuno u pravu.

Sutra su on i Danijel išli u posjetu kod tetke Elif. Ona je zabezeknutog Danijela učila da joj mota cigaru.

-Bako Elif pušenje nije zdravo – preneraženo je prošaputao i uzdahnuo.

Sve se okrećući oko sebe da li ga neko vidi šta radi. Zbunjeno je gledao oca koji mu je rekao da je i on to radio.

Ona se slatko nasmijala gledajući Erena.

-Ja sam, moj Danijele, stara, i mogu šta hoću.

-Stvarno? – čudio se on.

-Reci ti meni srećo moja, jesi li ti meni zadovoljan? To je meni važno. Slušaju li te roditelji? Imaš li ti išta da se požališ na njih, da ih ja odmah sredim ako te ne slušaju.

On se stidljivo i zbunjeno osmjehnu. Baš je bio sretan što se baka Elif brine da je njemu dobro.

-Dobri su bako, dobri. Ja sam srećan. Tata je jako dobar. Rekao mi je da će mi ispuniti svaku želju koju zaželim ako može.

-I jesi li zaželio kakvu želju?

-Jesam – kikotao se stidljivo gledajući u pod.

-Šta si zaželio?

Danijel podignu pogled uperivši ga prvo u oca, pa u Elif.

-Možeš slobodno da kažeš baki Elif šta si zaželio sine
– ohrabri ga otac nježno.

-Tražio sam seku ili bracu.

-Pametno moje. I šta su ti rekli? – upita Elif
gledajući u Erena.

-Tata je rekao mami pa je i ona pristala. Sad moram
malo pričekati, tako su mi rekli.

-Biće to brzo, samo se ti strpi – utješi ga Elif.

-Je li tata dobar prema mami? Sluša li je?

-Jeste bako, dobar je, mama je sretna, nije više
tužna, često se smiješi. I.. ljube se – prošaputao je
nagnuvši se prema Elif.

Elif je gledala sa divljenjem u srcu prekrasno dijete.
Kako je bio divan. Spoj najboljeg od oca i majke.

-Ali mi je mama nešto slagala bako Elif... Ne moraš
imati muža da bi se svaki dan ljubila. Kad sam ja nju
pitao zašto se ona, kao teta Mirjam, majka od moje
drugarice Sofi, ne ljubi s nekim svaki dan, ona mi je
rekla da mora imati muža, a ja sam joj rekao da
Sofina majka nema muža, ali da se svaki dan ljubi i
da svaki mjesec ima drugog s kim se ljubi.

Onda mi je mama rekla da ona to ne može i počela da plače. Baka ju je tješila da ne plače, a ja sam joj rekao da ne mora ako ne želi da se ljubi ni sa kim.

-Tako treba Danijele, mama ti je dobro rekla, ne treba da ljubi nikoga osim tvoga tate.

-To mi je i mama poslije rekla, da ona ne može da ljubi nikog osim tate.

Elif i Eren su se samo pogledali...

-A meni nije još sve jasno bako Elif, malo sam zbunjen, mama i tata se ljube, a tata joj nije muž. Sofi mi je rekla da prvo moraju da se vjenčaju da bi joj bio muž, a kad se vjenčaju mogu da se ljube i imaju djecu. A oni imaju mene a nisu se vjenčali i ljube se a nisu muž i žena. Baš me to zbunjuje, ali nema veze, i Žakovi roditelji nisu vjenčani ali isto imaju troje djece. Valjda i to može. I tata i mama su sve pobrkali.

- Danijele, zbunjen si jer ti nisu dobro objasnili. Mili moj, najvažnije je da se tata i mama vole, e kad se vole onda se nekad desi da malo pobrkaju raspored. Ali ispraviće oni to, ništa ti ne brini.

- A to je najvažnije? Nisam znao. Hvala ti bako Elif, stvarno si najpametnija na svijetu! Baka Hatidže je rekla djedu Omeru da otrči do tebe da ti pogledaš u staklenu kuglu i sve mu objasniš, jer ti sve tajne ovog svijeta znaš.

-Baka Hatidže, baka Hatidže.. i njen dugi jezik – vrtjela je Elif glavom smijući se slatko zajedno sa Erenom.

Sedam divnih dana su proveli zajedno on i sin. Samo im je nedostajala ona. I njemu i sinu. Njemu još više. Budio se i lijegao gledajući svoje dijete pokraj sebe. Zadnji dan Kenan ih je odvezao na aerodrom, a da Danijelu ne bude dosadno poveo je i svoju djecu da isprate Danijela.

-Dijete ti je prekrasno, isti majka, nemoj se plašiti, biće sve u redu. Ona je pripremila i njega da te dočekaju i da ti pomognu. Stvarno je nevjerovatna žena.

-Kenane prestani spominjati moju ženu da te ja ne bi tužio Emini – zafrkavao je Eren brata dok mu je srce raslo zbog pohvala voljenoj ženi.

Kenan se osmjehnu i opali ga po glavi.

-Bolje ti je šuti, ja sam ti stariji brat.

Malo se uozbilji gledajući brata...

-Erene.. žao mi je što ti nisam prije pomogao. Da sam znao da je i dalje voliš toliko, otišao bih do nje. Ali ti si se ponašao čudno, s jedne strane iz tvojih postupaka nisam mogao da shvatim da toliko patiš za njom, mislio sam da ti je zauvijek ostala posebna i draga, ali da si je prebolio. Dok si opet, s druge strane, stalno pričao da ćeš je potražiti. Izgledalo mi je kao da živiš u tim djetinjim uspominama. Čas ovako, čas onako.

-Mislim da je to zbunilo i mene Kenane. Nisam znao šta pripada djetinjstvu a šta od tih želja želi odrastao muškarac u meni. I ona je to pročitala na meni kad smo se sreli u Nici. Zato mi se nikad više nije javila. Znala je, ako ona meni bude nedostajala potražiću ja nju, nije više smjela da mi se javi prva jer bi skroz pogazila sebe i svoj ponos. Ionako je prošla strašna poniženja zbog mene. I ja sam bio siguran da ću je potražiti, samo nikako da odredim kad. Što je vrijeme više odmicalo mene je sve više grizla savjest zbog mog ponašanja. Nisam znao šta da joj kažem, zašto sam toliko čekao.

Ona se umorila čekajući, dok ju je zatrpavala lavina problema koje je morala riješiti ja sam skupljao hrabrost da je nazovem. Tad je naišao Boris, s njim je uspjela bar da zaštiti dijete. A kako vrijeme odmiče sve više saznajem da su je jurili mnogi. Neki dan se javio neki Etjen. Pa smo se posvađali... Ne bojim se da će ona otići s nekim u krevet, jer kad to do sada nije mogla... Bojim se da nekog ne zavoli Kenane, nekog ko je dobar prema njoj, prema Danijelu, još više prema Danijelu, na njega je slaba i sposobna je sve učiniti samo da ga zaštiti i usreći.

Zatvorio je oči duboko uzdišući.

- A ja to Kenane ne mogu da podnesem. Ne mogu da izdržim da voli ikog osim mene. Pitao sam ko je Etjen, jer je ostavio poruku na sekretarici, a ona se iznervirala zbog moje ljubomore. Ovo je prvi put da smo se posvađali zbog nečeg takvog i prvi put da je vikala na mene. Ona mi pokušava objasniti da je imala na to pravo, da uzme koga hoće, ali da to pravo nije iskoristila do sada, pa zašto sam onda ljubomoran. I da je ona ta koja ima pravo na ljubomoru a ne ja. Ali ja to srcu ne mogu objasniti.

- E, moj zbunjani brate – uzdahnuo je Kenan. Je li još ljuta na tebe?

- Ma nije, lijepo smo se pomirili.. u krevetu, doduše opalila mi je dva šamara.

- Štaa? Zveknula ti je šamarčinu? Pa te poslije ljubila? – Kenan je vrtio glavom u nevjerici. Sretni gade! – reče smijući se i dalje ne vjerujući da je dobro čuo. Ne mogu da shvatim šta je našla na tebi, jeste da si šarmantan, ali niti si najljepši niti najbolji, a što je najčudnije još te je zavoljela dok si bio dijete, kad si bio mali i neprimjetan. Ajde da se sad zaljubila, sad ličiš na nešto ali šta je našla na tebi kad si imao devet godina? To nikad neću uspjeti shvatiti. U jednu ruku, stvarno je ona kriva što si takav. Bio si običan, neprimjetan, šutljiv, stidljiv, bojažljiv, dok te ona nije uzela pod svoje. Odjednom se više nije moglo živjeti od tebe, postao si drčan, živahan, tvrdoglav, tražio si, borio se, znao si šta hoćeš. Mi smo bili stariji od tebe ali smo opet bili nesigurni, nismo se usuđivali nešto tražiti, zahtjevati. A ti onako sitan a nepokoran. Nismo mogli više na kraj s tobom jer ti je ona dala krila. Izluđivao si sve okolo, a posebno majku, ona je šizila od tvoje samuvjerenosti i samozaljubljenosti.

Za sve je krivila Jelenu, optuživala je da si ti zbog nje takav, da te ona uči glupostima. Pitala bi te gdje ti vidiš tu pamet i ljepotu kad staneš pred ogledalo, jer da ona vidi samo kako si sitan, mali i nikakav. Mi bi se davili od smjeha kad bi se majka počela raspravljala s tobom. Znao si satima da vodiš tihi rat s njom, sve dok ona ne bi izgubila živce i odustala od rasprave s tobom ili te nalemala (istukla). Ali nije smjela ništa više, jer joj je otac branio da dira u tebe i Jelenu. Tek tad smo otkrili da si opasan. Ali ona te voljela i znala s tobom uvijek. Ti nisi vidio nikog osim nje, što bi ona rekla to bi bio zakon za tebe. Čim bi neka rasprava bila u kući i majka ti nešto ne bi dala, odmah bi zatvrdoglavio da je tako rekla Jelena i nisi više popuštao.

-Pazila me i mazila, učinila mje srećnim dječakom, srećnim momkom, presrećnim ocem i nadam se uskoro isto tako presrećnim mužem. Sad ja želim da joj to vratim Kenane, da pazim nju i naše dijete, da im dam ono more ljubavi koje je ona poklonila meni.

- Tetka Elif mi je rekla da je shvatila već kad si imao devet godina da je ta vaša veza posebna. Ona smatra da je to sudbinska, karmička ljubav.

- Zato je Jelena voli, i ona je razumjela da tetka naslućuje koliko smo duboko vezani ali nije nas nikad odala, niti nam branila. Mene bi ponekad zafrkavala, znala je da me Jela odvela u studio i još mnogo toga, ali nikad nije rekla majci ni ocu.

-Ipak ste na kraju uspjeli. To je najvažnije. Sad treba da uživajte i nadoknadite sve propušteno. A stići će te, biće sve u redu, nemoj sad da puno razmišljaš o onom što je prošlo, nego iskoristite ono što dolazi.

-Jedva čekam da se vjenčamo, i da ona zatrudni. I ovako nam je kao u bajci, ali ona želi da zatrudni zbog Danijela a ja pomalo i zbog sebe. Plašim se stalno da nas nešto ne omete. Da još koji kandidat ne iskrsne.

-Hahaha – smijao se Kenan bratovoj ljubomori - pazi da ti Jela ne vidi šta si naumio, dobićeš svoje. Sad ti ne gleda više sve kroz prste, ali je i dalje slaba na tebe. To ti je adut, i ne treba da se plašiš nikoga, možda joj se zato i dive, jer nije htjela nikoga, vjerno je čekala onog koga voli.

Kad su krenuli lijepo su se pozdravili, i djeca i braća. Danijel je pozvao Hanu, Lejlu i Almira da dođu njemu u goste.

POGLAVLJE 15.

Život s njom i sinom je bio savršenstvo koje je cijeli život tražio. Jednom kad se vratio s poslovnog puta u Marsej, svrativši usput i u Pariz, otprilike tri mjeseca od njegovog prvog susreta s njom, desila se nova epizoda u njihovim životima. Još je jedna nepoznanica bila razrješena.

On je nazvao nju kad je došao, bila je na poslu, trebalo je sutra ili prekosutra da stigne, ali je uspio da rješi sve i bio je slobodan. Ona se iznenadila, čuli su se svaki dan nekoliko puta ništa joj nije rekao.

Nije bio siguran do zadnjeg trenutka da će uspjeti. Pitao ju je za Danijela, rekla mu je da sa školom danas ide gledati neku predstavu za djecu. Htio je da ga sačeka i iznenadi. Ona mu reče kad bi predstava trebala biti gotova i gdje treba da ode po njega.

Našao je adresu, u starom dijelu Marseja, i čuo od domara da će predstava završiti za desetak minuta. Odlučio je da sačeka. Zvono se oglasilo a on je pažljivo gledao da mu Danijel ne promakne.

Sin ga nije očekivao pa se plašio da ga neće primjetiti. Ali čim je izašao, maleni ga opazi s druge strane ulice...

- Tata, tata! – vikao je sretno.

Poletio je u zagrljaj ocu. Obojica su bili presrećni. Nedostajali su jedan drugome.

- Pa tata! Kako mi nisi juče rekao da dolaziš! Sram te bilo! – ljutio se maleni.

- Oprosti srećo tatina, nisam bio siguran da ću uspjeti sve do kasno sinoć. Onda sam morao na avion, a poslije sam zaključio da bih mogao iznenaditi tebe i mamu.

- Nećeš se dobro provesti, mama ne voli iznenađenja, ona voli da sve isplanira i napiše – opomenuo ga je sin.

Osmjehnuo se srećno. Kako je bio šarmantan i sladak. Njegov sin. Milion puta je to sebi ponovio. Nije bilo ljepših riječi za njega od kad je saznao za njegovo postojanje.

- Javio sam se mami. Iznenadila se ali se nije ljutila.

- Šta ćemo sad ja i ti? Idemo li kući? – pitao je mališan.

-Mama mi je predložila da te odvedem u jednu poslastičarnicu na kolače, rekla je da ti znaš gdje je, i da voliš da ideš tamo. Hoćeš li?

-A superrr! Može, može! Kako se ja toga nisam sjetio! – oduševljavao se, sve se umiljavajući ocu u naručju.

Eren osjeti da dijete želi da se mazi. Instiktivno, roditeljski pomiluje ga po kosici, opet nježno poljubi u obraz stežući ga i tepajući mu. Tad osjeti da se dijete opušta i da je zadovoljan očevim zagrljajem.

Primjetio je da maleni i Jelena imaju svoj ritual. Ona je navikla, prepoznala bi znake, osjećala kad sin želi da se mazi. Povukla bi ga sebi u krilo, ili bi se mazili na sofi ispred televizora. Gledali bi se on i majka, ona bi mu pričala, milovala ga, on bi uživao i pažljivo slušao kad bi mu pričala da je njena sreća, svjetlost, ljubav, sve na svijetu.

Učio je od nje. Kad se malo navikao na to ona bi pružila ruku prema njemu ili bi ga pozvala da dođe, zajedno bi mazili sina, a onda bi ona polako mazila obojicu.

Dijete je to sa zanimanjem promatralo, pitalo majku da li i tati treba da se mazi.

Ona bi mu odgovorila da i odrasli vole da se maze. Onda bi mu pokazala kako da on mazi svoga tatu. U tim trenutcima ne bi mogao ni da definiše to nevjerovatno osjećanje koje bi ga obuzelo, to stanje neviđene sreće i blaženstva u zagrljaju svoga djeteta i voljene žene. Napokon su bili zajedno, ujedinjeni i sretni.

- Tata, to je ovdje blizu, možemo li da povedemo moga druga Žaka, danas je mama trebalo da nas vozi obojicu.

-Dobro, sačekaćemo Žaka, javiti mami da zove njegovu, pa vas vodim na kolače.

- Juhuuu! – oduševi se Danijel.

Krenuli su pješice, njih dvojica su čavrljali, dok ih je Eren sa zanimanjem slušao. Odjednom Danijel stade. Gledao je nešto naprijed.

-Teta Marija, teta Marija! – mahao je nekome.

Žena sa druge strane ulice zastade gledajući iz kog pravca dolazi glas. A onda spazi njih. Mahnu i ona Danijelu i krene prema njima.

Raširila je ruke i Danijel joj poleti u zagrljaj. Eren je to mirno posmatrao. Nije poznao ženu, vjerovatno neka Jelenina poznanica.

Kad je izljubila Danijela, pogleda njega. Danijel ju je držao za ruku i vukao k njemu.

-Tata, tata! Ovo je moja teta Marija – objašnjavao mu je sin.

Žena ga je pogledala nekako ispitivački, mirno. Kao da je nešto shvatila. Ali mu je mirno pružila ruku i predstavila se. Marija Majstorović. Prezime joj završavalo kao Jelenino, znači bila je njena zemljakinja.

-Znači, Danijele, došao ti je tata – obratila se Danijelu. Vidiš da sam ti dobro rekla.

Danijel se srećno osmjehnuo.

-Rekla sam mu da ćete doći, samo da bude strpljiv. Ja i muž smo bili šest mjeseci u inostranstvu, izgleda da su se za to vrijeme desile neke stvari. Recite Jeleni da vas dovede kod nas. Imam nešto za vas... od Jeleninog pokojnog oca.

- Vi izgleda znate dosta o nama – oprezno upita.

- Pričaćemo nasamo – reče ona osmjehnuvši se i pogladivši Danijela po glavi.

Erena je ovo zainteresiralo. Ova žena je znala nešto. Pogled joj je bio čudan, gledala ga je zamišljeno i pomalo tužno. Slutio je da ono što im je imala reći neće biti nimalo lako. Imao je predosjećaj da ni Jelena ne zna o čemu se radi. Bila je starija od Jelene jedno desetak godina, fina, vrlo elegantno obučena.

Došli su kući i Danijel je po običaju ispričao do u detalje gdje su bili, šta su radili, on joj reče da su sreli neku njenu poznanicu Mariju, i da ju je Danijel prepoznao. Ona nije pokazivala nikakve čudne znake, mirno je to primila, pitala za ženu i rekla da će joj se javiti. Rekla mu je da im je to neka daljnja rođaka sa očeve strane. Poslije večere Danijel je otišao da gleda crtani film, a on povede Jelenu na terasu.

- Dušo, nešto ti moram reći.

Ona ga uplašeno pogleda, očiju punih straha. On požuri da je smiri, kad je vidio kako je reagirala na njegove riječi.

- Ne plaši se, sve je u redu, sve je u redu. Nije ništa strašno – pokušao je da je umiri.

Ona malo odahne ali ga je gledala i dalje ozbiljno.

- Ova tvoja rođaka, Marija mi je rekla da ja i ti dođemo kod nje, da želi da priča sa nama.

- A too.. ja se prepala – iskreno je odahnula. Nema problema otići ćemo kod nje u posjetu.

- Jelo, mislim da ona želi nešto da nam kaže. Vidio sam da ona zna ko sam ja, meni se čini da još nešto zna, što ti ne znaš. Spominjala je tvog pokojnog oca. Izgleda da je on nešto nju zadužio.

Gledala ga je ozbiljno i zamišljeno. Sad ju je to počelo mučiti.

- Najbolje da je sutra nazoveš, i vidiš šta se dešava. I da što skorije odemo do nje. Pokušaj ispitati majku da li išta zna, ali ne direktno. Meni se čini da je tvoj otac nju nešto zadužio a da niko drugi o tome ništa ne zna. Nekako dalje razmišljajući pretpostavljam da je to u vezi mene, tebe i Danijela.

- Jesi li ti njoj pokazala moju sliku?

- Koliko se ja sjećam, nisam. Rekla sam joj neke stvari o nama, ali mislim da sliku nisam pokazala.

- Ja sam imao osjećaj kad me vidjela da je znala ko sam. Nije se iznenadila. Upoznali smo se, iako mi se činilo da mi ona zna i ime.

- Ja joj nisam rekla kako se zoveš – reče ona zamišljeno, pitajući se šta je otac uradio. Ako je tata nešto uradio, onda to nešto mora biti da bi zaštitio mene i Danijela. Marijin muž je bogat, moćan čovjek, jako su se dobro slagali, možda ih je zadužio da se brinu o nama ako nam zatreba. Kad god su u Marseju vidimo se bar dva, tri puta mjesečno.

Zvala je sutra Mariju i dogovorile su se da popodne dođu kod njih. Muž joj je bio na putu pa su mogli na miru da razgovaraju da ne čuje Danijel i njena majka. Rekla joj je da ne govori majci ni Danijelu gdje idu, samo da dođe s Erenom.

Kuća im je bila smještena u naselju vila, gdje su bile kuće sve jedna ljepša od druge. Eren tek tad shvati da su ljudi prilično bogati. Imali su bazen, izlaz na more i jahtu privezanu na vlastiti mol.

Dočekala ih je srdačno, Jelena se potpuno prirodno ponašala s njom kao da joj je sestra. Dok su pričale, ponekad bi Marija pogledala njega. Nekako zamišljeno. Sad je bio siguran da ovo ima najviše veze s njim. Mirno je čekao da im žena kaže šta ima.

- Maro, Eren je imao osjećaj da hoćeš nešto da nam kažeš. Pretpostavljamo da te je tata možda zadužio da vodiš brigu o meni i Danijelu ako zatreba.

-I to si u pravu, ali to bi uradila i da mi nije to tražio. Ali dao mi je jedan poseban zadatak – to je rekla gledajući njega.

Ustala je i otišla do okruglog stola koji je bio uz prozor. Tamo je stajala jedna fascikla. Uzela ju je i donijela položivši je na stol ispred njih. Kad je sjela, izvadila je iz nje neko pismo. Pogledala ga je i pružila njemu.

- To je pismo Jeleninog oca za Vas – mirno je rekla. Nemojte ga sad otvarati, kad budete sami, pročitajte ga. E sad da objasnim sve ostalo. Ja znam, otprilike ono što je znao tvoj otac Jelo ili bar šta je sumnjao. Kad sam jednom pričala sa tvojim ocem o tebi zanimalo me zna li on ko je Danijelov otac. On je oklijevao.

Rekao je da sumnja, da je 70% siguran, ali da je možda bolje da ne govori. Pitala sam zar ne postoji mogućnost da budete zajedno. On mi je odgovorio odrečno, i to vrlo sigurno. Izgleda da je bio uvjeren da između vas postoji nepremostiva prepreka. Ali mi je onda rekao da nisi oženjen i da to nije problem te vrste. I tad, vjerovatno osjetivši da je trenutak, odlučio je da mi kaže šta zna o vama dvoma i zašto misli da si ti Danijelov otac. Rekao mi je da je nekoliko mjeseci prije tog našeg razgovora išao da izvidi situaciju, da si ti većinom u inostranstvu, a da tvoja porodica živi u istoj ulici u kojoj je i Jelena odrasla. I da se poznajete od djetinjstva. I da ste nekako bili uvijek posebno vezani, da si obožavao Jelenu. Oni su mislili da te Jelena usvojila kao mlađeg brata. Čuli su doduše od druge djece da te zafrkavaju da si zaljubljen u nju. Nisu imali pojma koliko je to daleko otišlo dok on jednom prilikom nije vidio drvenu kutiju u Jeleninoj sobi. To je bilo oko godinu dana nakon tvog porođaja Jelo. Danijel je bio s bakom u prizemlju, počeo je da plače, ti si izgleda tada u sobi gledala slike. Čula si ga, otrčala dolje i ostavila otvorenu kutiju i vrata od sobe.

Tata ti je došao u sobu misleći da si tamo, da ti kaže da Danijel plače, i tad je našao Erenove slike na krevetu i otvorenu kutiju. Počeo da slaže kockice. Rekao mi je da je taj trenutak sve imalo smisla. Ti im nisi ništa govorila, ni kad si patila, ni kad si odlučivala, ni zašto nisi htjela da izlaziš i da nađeš momka. Kad si se vratila sa tog puta gdje si zatrudnjela sijala si. Oni te nisu mogli prepoznati. Iz tebe je izbijala takva sreća, takva radost da su bili sigurni da si nekog srela, upoznala i zavoljela. Čekali su da im kažeš ko je, da ga dovedeš a ti si im nakon tri mjeseca rekla da si trudna i da ne namjeravaš reći ocu djeteta jer ne možete biti zajedno. Poštovali su tvoje odluke ali im je bilo jako teško Jelena. On je jako patio zbog tebe. Mislio je da si srela nekog oženjenog. Pitao se zašto ti tako dobra i plemenita tako loše prolaziš u životu. Danijel ga je ipak malo oporavio i počeo je prihvatati da je stanje takvo kakvo je. Da se ti možda nikad nećeš udati za nekog koga voliš, nije računao ovo sa Borisom radi Danijela. Nadali su se ispočetka da ćeš zavoljeti Borisa vremenom, ali mi je nakon nekog vremena rekao da za to nema nikakve šanse.

Malo je zastala...

-Bio je uvjeren, nakon posete Parizu da si donijela pravu odluku i da nije vrijeme da ocu djeteta kažeš za Danijela. Ne znam šta ga je to tako pogodilo tamo da je bio potpuno siguran da ne treba da kažeš za dijete. To mi nije nikad rekao a ja nisam mogla da inzistiram. Još je tražio od mene da ne upličemo tvoju majku jer da ovako nekako izdržava a ako sazna u kakvim si ti zapravo velikim problemima da neće moći to da podnese.

Jelena je plakala. Bila je u svom svijetu, ne mogavši da se otvori čak ni svojim roditeljima i da im kaže šta je muči, niti da se izvuče iz toga i počne živjeti normalan život.

- Kad mi je dao pismo, rekao mi je da postoji mogućnost da će jednog dana trebati da kažu Danijelovom ocu za njega. Ako dođe do takve situacije, ostavio je meni da procijenim koliko i šta treba reći i da zaštitim Danijela i tebe ako treba.

- Jeste li sami došli ili si ga zvala? – upitala je Jelenu i njega.

- Sam je došao, situacija se pokrenula kad sam prodala stan – reče joj Jelena.

- Prodala si stan? – začudi se žena. Kako to tako odjednom? Nisi ništa spominjala.

Jelena je oklijevala. Pogledala je u njega.

- Bilo je vrijeme da završim s tom pričom – reče tiho.

- Aaa, shvaćam - reče Marija s razumjevanjem.

- Mislim da bi ti otac bio zadovoljan današnjim danom i trenutnim stanjem. Koliko sam shvatila, vi se i dalje volite, zajedno ste, nije samo Danijel u pitanju. Jesam li dobro razumjela?

- Jeste, volimo se od djetinjstva, za koji dan namjeravamo se vjenčati. Mnogo Vam hvala za sve, što ste ih čuvali i što ste se našli njenom ocu, pa je imao kome da se povjeri i zatraži pomoć.

- Jesam li pogrešila? Možda sam trebala kad ti je otac umro da predam ovo pismo. Tvoj otac je mislio da su male šanse da budete zajedno, a ti si koliko sam shvatila trebao da se oženiš uskoro pa sam se dvoumila. Vidjela sam tvoje na sahrani, ti nisi bio, pa sam mislila da ste možda u svađi ti i Jelena.

Primjetila sam da je Jelena bliska sa tvojom tetkom, dvoumila sam se da pokušam da ispitam ženu šta zna i šta misli o Jeleni i vama.

Ali oni su brzo otišli, nisam stigla da razgovaram s njom.

-Nisi Maro pogrešila. Nikako. Ja ti se divim koliki si teret preuzela na svoja leđa. Stvarno sam iznenađena. Sve je onako kako je trebalo biti. Mi sami moramo da ispravimo svoje greške i popravimo stvari. Ti nisi mogla da nam pomogneš. Ja sam pogrešila još u djetinjstvu, voleći ga previše. On je bio dijete, mislio je da će od svakog u životu dobiti ono što je od mene, nemajući pojma da smo mi rijetki biser kojeg neki cijeli život traže a rijetki ga uspiju i pronaći. Morao je to sam shvatiti.

-Ja sam se ogrešila o mog sirotog oca. Bilo me sramota da mu kažem koliko ga volim i da ne mogu nikog drugog pogledati. Trebala sam to prihvatiti, i živjeti život. Pokopala sam sebe, a njih sam povukla za sobom. Kako je Danijel rastao tako se i meni i njima vraćala snaga. Svi troje smo živjeli za njega, oni su se pomirili da se ja više neću udavati. Prihvatili smo stanje. I baš kad nam je krenulo, tata je dobio infarkt i umro. I sve ispočetka. Čim malo krene dobro dođe nešto loše. Pakao bez izlaza, za koji sam ja kriva. Jedino dobro što sam uradila je da sam rodila Danijela.

Osjetila sam da ne smijem ni misliti o mogućnosti da nisam trudna. Ne znam bi li danas bila i živa. Više nisam imala snage da živim. Da nije bilo njih bilo bi mi svejedno. Ovako imala sam odgovornost prema njima.

Pozdravili su se s Marijom, oboje šutljivi i svako u svojim mislima. Nju je boljelo koliko joj je otac patio zbog nje i njene slijepe ljubavi. A on je prebacivao sebi kolika je budala sebična bio.

Sad je vidio koliko je bilo pokušaja drugih da im pomognu, a on nije prihvatio niti se potudio ni oko jednog. Drugi su se trudili samo on nije, a stalno je maštao i mislio o tome kako će je potražiti, kad će se opet vidjeti.

Falila je samo dlaka da Marija porazgovara sa Elif, i siguran je da bi Elif shvatila stanje, a šta se desilo kad je njen otac došao u njihov kraj? Šta ga je tako razočaralo da je bio siguran da on i Jelena ne mogu nikad biti zajedno?

I brat mu je pokušao pomoći vidjevši koliko greši i dajući mu pametne savjete ali jednostavno im se nije dalo. Dok ona nije povukla potez, zadnji, da spali sve mostove među njima, sve je stajalo u mraku.

Ona je pokrenula prodaju, njena majka je dovela Danijela i svima dala razlog, ono što im je godina falilo, da pokušaju riješiti problem koji ih je sve pritiskao. Lavina je krenula.

Njoj zazvoni telefon. Trgnula se. Danijel je zvao.

-Mama! Pa gdje ste vi? Kad ćete kući? Zna li da imate dijete koje treba maziti – umilno je upitao.

-Srećo majkina najveća! Evo nas, sad ćemo krenuti kući. Jesi li dobar baki? Šta radite?

-Ništa mama, baka gleda televiziju a ja igram igricu. Gdje je tata?

-Ovdje je kraj mene, hoćeš da ga čuješ?

-Može, daj mi ga.

Pružila je njemu telefon, rekavši da Danijel želi da ga čuje.

-Tata, tata, pa šta toliko radite? Rekao si da ćemo igrati igricu. Da znaš kako sam dobar, nemaš nikakvih šansi.

-Je li? E pa kad dođem vidjećemo ko je bolji – smijao se sretno pričajući sa svojim djetetom.

Kad su završili pogledali su se i kao po komandi nasmješili jedno drugom.

-Idemo svom djetetu – reče ona, a on klimnu na to glavom.

Išli su jedinom biću koje je za njih bilo spas. Kad bi ga čuli vidjeli, pomirisali, oporavljao im se život, vraćala se sreća i nada.

Dok su se vozili, on pogleda u nju.

-Jesi li ikad razmišljala da ga ne rodiš? – upita je tiho.

-Nikad, željela sam ga ludo, život mi je ovisio o njemu – reče mu čvrsto bez trunke dileme. Možda ne bi ni skupila hrabrost da dođem u Nicu da me moje ludilo nije tjeralo da, ako me prihvatiš, pustim Boga i prirodu da odrade svoje. Nešto u meni je znalo da mi treba nešto da bih dalje živjela. Izgleda da je taj drugi dio bio realniji, nešto se u meni borilo za opstanak. Ovaj prvi dio mene je vjerovao da se više nećemo rastajati, da ćemo se svaki dan bar čuti, ponekad susretati, voljeti. Ja nisam trebala da idem u Nicu, tražila sam od šefa da idem, i da ću, ako treba ja platiti.

Kad sam mu rekla da sam trudna pitao me je da li je to rezultat “žarko željenog” puta u Nicu. Rekli su mi da sam sva tri dana bila s nekim muškarcem i da se nismo razdvajali. Srećom oni te nisu prepoznali niti znali ko si. Ko zna kako bih podnijela da se pogledam u ogledalo da mi nisi rekao da si mi slao poruke govoreći gdje ćeš biti, u kojem gradu, hotelu. To mi je strašno puno pomoglo. To je jedina stvar koja mi je govorila da si mislio na mene i kad me nisi vidio. U Nici si ti bio ti, nisam mogla da nađem nijedan znak nečeg dubljeg. Izgledalo mi je kao da opet imamo osamnaest i dvadesetijednu godinu i da počinjemo kao momak i djevojka. A ja sam se načekala sedam godina, trebao mi je muž, otac mog djeteta. Zaključila sam da nisi još spreman za to i da ti treba još vremena. Ja nisam više mogla da čekam. Srećom, spasio me Danijel, ponekad bi umišljala da si nekako nesvjesno namjerno napravio Danijela, kao da si htio još nekako da me obilježiš, rezerviš. Imala sam osjećaj da ti ne pada na pamet da me pustiš. To su bila samo umišljanja polulude zaljubljene žene.

-I Danijel je stvarno bio spasilac, jedino me on držao na zemlji.

Kako je rastao tako sam se ja oporavljala, postajala sigurnija. Tek sad ovih dana i mjeseci počinjem razmišljati o tih sedam godina, nisam do sad nikad. Vjerovatno nisam smjela otvarati tu Pandorinu kutiju. Sad priznajem sebi da su mi bile pakleno teške, tek sad se više ne čudim ludilu u kojem sam bila kad sam ti došla u Nici. Jednostavno, sedam godina trpljena, pa mogu sad i da se divim sebi kako sam i šta sve izdržala. To nešto u meni što se borilo za opstanak, prosto me je natjeralo da te vidim. Pitam se kako sam tebi djelovala, ako si vidio samo deset odsto haosa koji mi je bio u duši, nisi mogao misliti da sam normalna. Možda sam ti bila čudna, možda te je to odbilo...

-Ma šta ti je, izgledala si mi prekrasno, smireno, gledala si me i dalje očima punim ljubavi. Bio sam presrećan. Možda da sam primjetio da si nesrećna, da te nešto muči, možda bi se trgnuo, pitao se šta ti je, ali meni si izgledala zadovoljna. U glavi sam stalno vrtio naš treći dan. Tad sam osjetio da si drugačija, nisi htjela da ostaneš, izgledalo mi je kao da hoćeš što prije da me se rješiš. Pitao sam se šta ti je, da si ostala vjerovatno bi pukla, ne bi mogla kriti, morala bi mi reći i mogli smo se spasiti.

Tebi ponos nije dozvolio da ja vidim kako ti je, uvijek si se ponašala zaštitnički, nikad nisam saznao ni dio problema koje smo zajedno imali, a ti bi ih rješila da ne bi opteretila mene. Tad je trebalo da mi kažeš šta te boli, a ja da ti ne dozvolim da vodiš, nego da budem muško i donesem odluku.

-Razumijem da smo tad imali samo tri dana, i da se možda nismo snašli. Zaključila sam mnogo godina kasnije da si možda i osjećao šta želim ali nisi bio spreman da mi to pružiš. I da ti je izgledalo poštenije da me ne zoveš nego da me mrcvariš a ne znaš šta ćeš moći da mi daš. Bilo nam je potrebno ovih deset godina, jer da nije ne bi se ni desile.

- A za to što je nama trebalo morao je da plati naš sin – rekao je tužno. Zašto se nisi javila dvije godine nakon Nice? Jako si mi nedostajala i tad sam već bio spreman da pričamo ozbiljnije i da preduzmem nešto. Bio sam skoro siguran da ćeš doći kad sam ti poslao poruku sa onim videom i porukom iz restorana. Kao da smo igrali neku igru, jedva sam čekao da te vidim, možda bi ti opet tako poslao poruku, vidjeli bi se dok jednom ne bi rekli da je dosta takvih susreta i da se više nećemo razdvajati.

- Shvatila sam u Nici da ti se tako nešto vrti u glavi, polako, po malo, ti si bio u zaletu a ja sam svoju snagu potrošila dajući se bez rezerve prethodnih šesnaest godina. Više nisam mogla da dajem, nisam imala snage za daljnju igru. Nemoj da sebi prebacuješ, ako je neko sebično odlučio, da bi sebe spasio, da pati moje dijete, onda sam to ja. Patio je Danijel i moji roditelji, sebe ne računam, ja sam to izabrala, ali oni nisu. Nisam ih ni pitala – reče mu tihi i zamišljeno.

- A mene nije spasio? Bio sam skoro gotov, dobro si rekla da su se moji možda prećutno složili da dođem tebi da bi se spasio. Doduše, ja ne znam o tome ništa, ali u kakvom sam stanju bio ne bi me čudilo.

-Ne vrijedi da sad mislimo o tome. Danijel ne smije ništa primjetiti. Pazi, ti još nisi vješt u skrivanju. Ako ti je lakše, igray se s njim da zaboraviš na ovo danas. Sutra ćemo otvoriti tatino pismo.

Kad su stigli kući, sin ih je dočekaao na vratima nestrpljivo poskakujući oko njih i umiljavajući se, pitajući gdje su više. Pogledali su se sa smješkom. On podigne dijete u naručje, i ljubeći ga ponese u dnevnu sobu.

Danijel ga je uhvatio za ruku i odvuкао da odigraju igricu zajedno. Imala je pravo, čim ga je ugledao zaboravio je sve brige. Ona je još bila pod utiskom pisma, sjedila je i pričala s majkom, pogled joj je bio pomalo odsutan. Napravila im je svima toplu čokoladu pa je atmosfera postala nekako porodična i intimna.

Dok su se igrali Danijel bi se veselo smijao kad bi uspio da ga pobijedi. Posmatrao je sina, smijući se i sam i posmatrajući djetetove izraze lica. Izgledalo je kao da se smiješi sam sebi u ogledalo...

-Danijele... jako mi je žao što si ovoliko morao da čekaš da upoznaš oca, jako mi je žao sine – tužno je milovao dijete po kosici.

On se okrene prema njemu, pogleda ga ozbiljno, duboko u oči, a onda mu se blago osmjehnu.

-Nema veze tata, sad sam srećan – reče mu nekako ozbiljno i zrelo. Imao je osjećaj kao da je dijete ovo prihvatilo zrelije od njega.

Danijel je uzeo kolačiće sa stola, koje im je Jelena servirala i sa smješkom ga gledajući, ponudi i njemu.

Smješkali su se jedan drugome, gledali i uživali. Razmišljao je kako je život čudan. Upoznao je Jelenu kad je imao devet godina, a sad je upoznao i sina tek u devetoj godini. Činilo mu se kao da je to neki plan sudbine koji on ne razumije...

Nastavili su da se zabavljaju. Sin bi ga povremeno pogledao i kad bi vidio da i on njega gleda, samo bi mu se šarmantno osmjehnuo i nastavio sa igricom.

-Hoćeš li da noćas spavaš sa nama u krevetu? - upita nježno sina. Nedostajao si nam, pa da se malo mazimo.

Danijelove oči zasjaše a osmjeh razvuče od uva do uva. Jako bi to volio izgleda. Onda ga pogleda ozbiljno, pobojavši se da to možda nije u redu.

- Neka tata, nisam više mali da spavam u maminom krevetu – odgovori oklijevajući.

- Znam da nisi, ali bi nam bilo lijepo. Ja to želim a siguran sam da će i mama biti oduševljena.

- Dobro tata, ako se mama slaže...

Naravno, Jelena se složila. Rekla mu je jednom da je Danijel do četvrte godine spavao s njom u krevetu, da nije mogla podnijeti da su odvojeni.

Kad god bi se probudila i vidjela sina onda bi se smirila i nastavila spavati.

Danijel se smjestio između njih u krevetu, sve pogledavajući jedno pa drugo veselo i sretno se smješeći. Nije puno pričao, bio je stidljiv i pažljiv, bojao se da nečim ne pokvari ovu sreću koju je osjećao ležeći između mame i tate. Pomilovao je majku po obrazu a ona ga nježno poljubi u ručicu. To je uvijek radila dok je bio mali. Onda je drugom rukom pomilovao stidljivo oca, a Eren ga nježno privuče na svoja prsa, ljubeći ga u nosić, obraze, čelo, milujući mu oštru kosicu.

-J e li ti lijepo sine? – upita ga tiho otac.

On samo klimnu glavom, stidljivo se osmjehujući, dok ga je otac milovao po čuperku na glavi. Jelena ih je posmatrala još uvijek ne vjerujući da sve nije samo san.

- Imaš li i ti tata čuperak kao ja? – upita ga tiho dodirujući mu obraz ručicom. Mogu li da ga vidim? Mama mi je rekla da bi ti ona malo pljunula na njega pa ga zalijepila – reče naivno.

- Hahaha – smijali su se oboje. Mama te zafrkavala sine. Nije mi pljuvala po kosi, nego bi mi namazala jednu kremu i onda mi čuperak ne bi stršio, nego bi lijepo stajao.

- Zašto meni nisi to namazala mama? – ljutilo se dijete, čudeći se.

- Zato što tebi lijepo stoji čuperak, tvoj frizer ti napravi lijepu frizuru, a tatu je šišala baka Hatidže, kako stigne i kako je raspoložena. Ako tata ne bi bio miran onda bi mu napravila užas od frizure pa sam poslije ja morala da mu to popravljam da mu se druga djeca ne rugaju - šaljivo mu objasni majka.

Eren podignu obrve veselo se smijući objašnjenju.

- A da to nije bilo zato što si koristila mogućnost da me miluješ i dodiruješ po kosi? - upita je nestašno, gledajući sina i namigujući mu.

Danijel se veselo kikotao na očevo zadirkivanje.

Shvatio je da se mama i tata šale.

- Aaa, maaaa, baš si neka! Tati si namještala frizuru a meni nećeš! – bunio se mališan.

- Dobro, pošto imaš i ti devet godina, kao i tata kad sam mu počela lijepiti kosu, onda ću i tebi to uraditi ako želiš – obeća mu majka.

- Superrr! Hoću, hoću, hvala ti mamice – sretno se uzvrpolji dijete.

Gledali su nježno svoga sina, mazili ga, ljubili, a on je bio presrećan. Tako je i zaspao, u tatinom i maminom krilu.

Posmatrajući svoje dijete kako mirno spava, pogleda nju, pruživši joj ruku, da priđe bliže i nasloni glavu na nju i da zajedno, tako sa sinom između sebe, zagrljeni i srećni zaspu. Mnogo muka i godina su prošli sanjajući dan kad će se ovo desiti. Strašnih muka. Sutra je novi dan, čekalo ih je čitanje pisma, sad su se već oporavili od prvog šoka kojeg su doživjeli čuvši za pismo i šta je njen otac sve preživio zbog njih. Nažalost, nisu mogli nikako da isprave greške a da to njen otac vidi. Zakasnili su. Erenu će to ostati zauvijek na savjesti.

Ujutro se probudio rano. Još nije bilo ni svanulo. Danijel je mirno spavao između njih. Pogledao je u nju i vidio da je budna. Pitanje je li uopšte zaspala zbog tog pisma. Pomilovao je nježno po ruci. Ustao je, polako da ne probudi sina, uzeo ga u naručje i prenio u njegov krevet. Znao je da ona neće moći na posao dok ne sazna šta je u pismu.

Vratio se u krevet sa pismom uzetim iz jakne. Pogledali su se ozbiljno bez riječi. Možda je bilo bolje da ga je prije pročitao sam. Kad su ga otvorili vidjeli su da je napisano na tri lista. Srećom, pismo je bilo jednostavno, Dušan nije nikome prigovarao niti nekog krivio za cijelu situaciju.

Pismo je bilo dosta službeno, očekivao je da će mu se obraćati kao nekom bliskom. Ali to je izostalo. Po tome je shvatio da čovjek nije znao šta može da očekuje od njega. Ton pisma je bio oprezan, nije unaprijed želio da on sazna za neke stvari, ostavivši Mariji na volju da mu kaže onoliko koliko smatra da je potrebno.

Ona je cijelo vrijeme plakala a njega je jako rastužio realni, službeni ton, kao da se obraća nekom poznaniku a ne osobi koja je kao dijete jako često sjedila u njegovom naručju. Koliko ga je samo puta pomilovao po kosi. Bilo im je jako teško što su razočarali čovjeka.

U pismu im je napisao da je “ovlastio” Mariju neka odluči sama treba li mu dati ovo pismo ili ne. I da traži objašnjenja koja ga zanimaju od nje a da ako nije siguran šta da radi ne uznemirava Jelenu i napisao je “njenog” sina.

Molio ga je da prija bilo kakve odluke konsultuje Mariju, pa ako se i ona slaže da tako postupi. Neke stvari nije htio da spominje u pismu, nije uopšte naveo kako je shvatio da je Danijel njegov niti mnogo toga što su oni saznali od Marije. Izgleda da se bojao da ovim pismom ne nanese više štete nego koristi kćeri i unuku.

U jednom dijelu je spominjao da je išao da “izvidi” situaciju u Parizu kad je Danijel imao oko tri godine. Od njegovih vidio je samo Hatidže, pričali su o njemu, on je malo izokola pitao je li i dalje zaljubljen u Jelenu.

Njegova majka mu je odgovorila da je to bila dječija ljubav, da on sada ima djevojku i misli da se ženi, pa je zaključio da ne bi postigao ništa s tim da ga sam kontaktira. Po ovome je shvatio da on nije priznao svojim da je sreo Jelenu prije četiri godine.

Pisao je da je namjeravao da priča sa Elif, jer je znao da je ona najupućenija od svih, ali je ona tada bila u Turskoj.

Sad su plakali i ona i on. Kakav baksuz i kakva nesreća... A samo im je nedostajalo jedno zrnce sreće da uspiju, i da izbjegnu muke koje su ih poslije snašle.

Na kraju mu je napisao da zna da je častan, ali da ovdje nije to u pitanju. Savjetovao mu je da ako već ima ženu i djecu da ne pokreće ovo pitanje i da ne prilazi Jeleni i malome. Smatrao je da će time svi doživjeti samo nove traume. Danijel je bio upisan na Borisa, a danas su bila moderna vremena pa mu je to trebalo biti dovoljna zaštita. Mislio je da je najbolje da upozna Danijela kad bude odrastao, tamo iza osamnaeste godine ili kasnije.

Samo u zadnjem pasusu osjetio je bol i muku koja je mučila čovjeka. Napisao je: “Znaš da si mi bio kao sin. Volio sam te jer te je voljela moja kćer. Nadam se da ćeš ispravnom odlukom vratiti njoj bar dio dobrote i ljubavi koju ti je dala, i da je nećeš povrijediti. Ni nju, ni vašeg sina”.

Bilo je iza sedam sati kad su se isplakali i krenuli da se spremaju, ona za posao, a on je namjeravao u grad. Nije mogao iz kuće da priča sa svojima, da ga Danijel i Ana ne čuju. Nijedno nije željelo biti u kući u ovakvom stanju.

Kad je pitao majku sve mu je priznala, molila da joj oprostite, znala je da je jako pogrešila. Jelena mu je rekla da ne krivi majku, ona je uvijek bila poštena i rekla bi iskreno šta misli. Smatrala je da je krivica isključivo na njima.

Morali su dalje, nije vrijedilo sad razmišljati o prošlosti. Sve teške trenutke su uspjeli da preguraju zahvaljujući Danijelu. Kad bi ga vidjeli, milovali, oporavljali bi se i zaboravljali ružne stvari.

Danijel je srećno gledao majku i oca kako u bašti njihove nove kuće u Parizu zajedno sa bakom, i nekim maminim prijateljicama pripremaju doček tatine rodbine...

Doći će mu djed i baka, stričevi sa porodicama, čak i tetka Elif... Šest mjeseci je prošlo od kad je upoznao oca i bio je presrećan.

Danas je trebalo da se održi vjenčanje a on će biti glavni na svadbi, dovešće majku do oca... Imao je odijelo, leptir mašnu i patike, sve mu je mama spremila a kosu će mu namazati gelom...

Četiri mjeseca kasnije...

- Budi mirna...
- Mirna sam...
- Nestrpljiva si - osmjehnuo se gledajući je kako se nastoji orjentisati zbog poveza na očima.
- Zašto ne kažeš kuda me vodiš?
- To je iznenađenje...

Napokon je zaustavio kola i pomogao joj da izađe.
Bilo je rano nedjeljno jutro.

- Šta sada?
 - E, pa sada... pošto nisi baš lagana, odlučio sam da te nosim "na krkače".
 - Da me nosiš na leđima?!
 - Aha... budi ljubazna i drži se rukama oko mog vrata.
- Namjestio se ispred nje, skoro ga je zaskočila i uvatila se čvrsto rukama.
- Nemoj toliko stezati, udavićeš me!

- Ajde, ajde, baš mi se dopada! Trebala sam ja tebe odavno ovako zajašiti - smijala se.

Nosio ju je ne baš bez napora. Spusti je nakon penjanja uz neke stepenice.

- Stigli smo?

- Jesmo... uh šta mi bi! Drugi put kad mi ovakve ideje padnu na pamet slobodno me odgovori!

- Stariš... to je problem.

- Važno da sam i ovako "star" tvoja ljubav.

- Eee to jesi... - nježno mu je odgovorila dok je nešto radio. Kao da je gurnuo ključ u bravu.

- Jesi li spremna ljubavi? - nježno je i tajanstveno pitao.

- Pazi se ako to ne bude nešto grandiozno, toliku ste dramu ti i Danijel napravili...

Osjetila je kako joj razvezuje maramu. Malo je treptala da se navikne, a onda shvati da su ispred njenog starog stana.

- Idemo rodaku u posjetu? - zbunjeno je gledala kako otključava vrata stana.

- Jaoo! - shvati napokon. Ti si tražio od Ferida ključ! Da bi me vodio u moju staru sobu! Al' si bezobrazan! Ne mogu to raditi ovdje, to je sad tuđi stan - opirala se.

- Šššš... - ućutkao je vodeći je za ruku. Prošli su kroz stan i izašli su na veliku terasu iznad garaža.

Na terasi je bio okrugli sto, prekriven divnim dugačkim stolnjakom i dvije stolice. Na sporednom je stajao šampanjac u ledu i posluženje.

- Oho! Kopiraš mene... - zadirivala ga je sjećajući se kako je ona njega tako dočekala za osamnaesti rođendan.

- I ti si mene nekada ovako iznenađivala. Ja nisam toliko originalan kao ti.

- Bio si mlad... nije te bilo teško oduševiti. Kako si ubjedio Ferida da ti daa stan? Nisu valjda ustali u pet da ti prepuste teren?

- Nisu... oni su se preselili 50 metara niže od nas. Kupio sam im drugi stan. Ovo je opet naše gnijezdo - osmjehivao se gledajući kako je zinula od iznenađenja. Sagnuo se i poljubio je nježno u ruku.

- Otkupio si ga?!

- Želio sam da Danijel, kad smo u Parizu, odrasta u stanu gdje su mu majka i otac bili najsrećniji. Od moje devete godine za mene je ovaj stan poseban.

- Hvala ti...

- Volio bi da mi zahvališ kao onda... na svoj originalan način. Vrijeme je da naš sin dobije brata ili sestru. Mnogo mi je pomogao oko stana.

- Stvarno?! Danijel? Pa kako?

- Čuo je od babe da sam izgubio nevinost u njemu, pa je rekao Semiju da želi i on tako...

- Hahaha...